

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I (Meddelanden)	
	EUROPAPARLAMENTET	
	SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR	
(2000/C 170 E/001)	E-0646/99 från Ian White till kommissionen Ämne: Skatt på anställning av utländska medborgare (kompletterande svar)	1
(2000/C 170 E/002)	P-1386/99 från Johannes Blokland till kommissionen Ämne: Industriområdet Heerlen-Aken och habitatdirektivet	2
(2000/C 170 E/003)	E-1391/99 från Jannis Sakellariou till kommissionen Ämne: Användning av anslag under ERUF/EUGFJ	3
(2000/C 170 E/004)	E-1393/99 från Bernd Lange till kommissionen Ämne: Subventionering av företaget Vion VvaG (kompletterande svar)	4
(2000/C 170 E/005)	E-1396/99 från Hedwig Keppelhoff-Wiechert till kommissionen Ämne: Självbetsägelse vid målfrämjande	4
(2000/C 170 E/006)	E-1403/99 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Märkning av livsmedel	5
(2000/C 170 E/007)	E-1413/99 från Heidi Hautala till kommissionen Ämne: Veterinärmedicinsk behandling av hästar	6
(2000/C 170 E/008)	E-1415/99 från Olivier Duhamel till kommissionen Ämne: Caulerpa taxifolia	8
(2000/C 170 E/009)	P-1423/99 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Relationerna EU-Turkiet och kärnkraftssäkerhet	9
(2000/C 170 E/010)	E-1427/99 från Gerhard Hager till kommissionen Ämne: Stöd från Interreg till förmån för Kärnten/Slovenien	10
(2000/C 170 E/011)	E-1431/99 från Gary Titley till kommissionen Ämne: Kontrakt som kommissionen tilldelar externa konsulter	11
(2000/C 170 E/012)	E-1434/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Den europeiska försvarsindustrin – Företagen i den spanska marinförsvarsbranschen – Bazán-fallet (Ferrol)	12

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2000/C 170 E/013)	E-1436/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Spanska regeringens förslag om att utarbeta och godkänna en plan för geografisk rörlighet	13
(2000/C 170 E/014)	E-1437/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Projekt inom telekommunikation, audiovisuella tjänster och IT i Galicien	14
(2000/C 170 E/015)	E-1438/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Integrering av Galicien i det transeuropeiska nätet för höghastighetståg	15
(2000/C 170 E/016)	E-1440/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Förbindelserna mellan Galicien och Portugal genom ett höghastighetsnät för tåg	15
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1438/99 och E-1440/99	15
(2000/C 170 E/017)	E-1441/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Stöd till mjölkbönder i Galicien inom ramen för stöd till familjejordbruk	16
(2000/C 170 E/018)	E-1452/99 från Daniela Raschhofer till kommissionen Ämne: Harmonisering på trafiksäkerhetens område	17
(2000/C 170 E/019)	E-1463/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Det kanadensiska fiskelagen C-27	19
(2000/C 170 E/020)	E-1465/99 från Heidi Hautala till kommissionen Ämne: Förbudandet av azofärgämnen i EU	20
(2000/C 170 E/021)	E-1480/99 från Lucio Manisco till kommissionen Ämne: Återuppbyggnad av broarna över Donau som har förstörts av kriget i Kosovo	21
(2000/C 170 E/022)	E-1483/99 från Armando Cossutta till rådet Ämne: Initiativ för att befria Cypern	22
(2000/C 170 E/023)	P-1494/99 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Albanien och den åttonde och tionde korridoren	23
(2000/C 170 E/024)	E-1498/99 från Hans Kronberger till kommissionen Ämne: Koncerner som hyr ut legosoldater	24
(2000/C 170 E/025)	E-1503/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Situationen för den fiskeflotta som ingår i gemensamma bolag med ägare från EU och Argentina	25
(2000/C 170 E/026)	E-1505/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Situationen för fiskeflottan i NAFO-området (Organisationen för fisket i nordvästra Atlanten) och de bilaterala förbindelserna mellan EU och Kanada	25
(2000/C 170 E/027)	P-1508/99 från Wolfgang Kreissl-Dörfler till kommissionen Ämne: Gemenskapsstöd till naturskyddsområdena "Königsbrucker Heide" och "Am Spitzberg" (i Sachsen, Tyskland) inom ramen för gemenskapsinitiativet för ekonomisk omstrukturering av försvarsindustrier	26
(2000/C 170 E/028)	E-1510/99 från Elisabeth Schroedter till kommissionen Ämne: Oskäligen användning av de Europeiska strukturfonderna för att bygga vägar i de fem nya delstaterna och Östberlin (mål 1-område för Tyskland)	27
(2000/C 170 E/029)	E-1519/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Tillämpning av avfallsdirektiven på resttextiler i Prato (Italien)	28
(2000/C 170 E/030)	P-1522/99 från Monica Frassoni till kommissionen Ämne: Utbyggnad av nöjesfältet Gardaland, Castelnuovo del Garda, Verona	29
(2000/C 170 E/031)	P-1523/99 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Mätning av dioxiner i livsmedel	31
(2000/C 170 E/032)	E-1534/99 från Jan Mulder till rådet Ämne: Tillämpning av förordningen om nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser	32
(2000/C 170 E/033)	P-1537/99 från Carmen Fraga Estévez till kommissionen Ämne: Genomförandet av förordning (EG) nr 1239/98 om förbud mot fiske med drivgarn	33
(2000/C 170 E/034)	E-1561/99 från Carmen Fraga Estévez till kommissionen Ämne: Förteckning över fartyg som i enlighet med förordning (EG) nr 1239/98 inte längre använder drivgarn	33
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna P-1537/99 och E-1561/99	34

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 170 E/035)	E-1558/99 från Richard Corbett till kommissionen Ämne: Regionalt stöd	34
(2000/C 170 E/036)	E-1563/99 från Lucio Manisco till kommissionen Ämne: Ledamotsassistenter som anställts av GD XII	35
(2000/C 170 E/037)	E-1571/99 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Utsädeskoncernen Pioneers olagliga marknadsföring av genetisk majs	36
(2000/C 170 E/038)	E-1573/99 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Bristande dioxin- och PCB-gränsvärden	36
(2000/C 170 E/039)	E-1574/99 från Alonso Puerta och Laura González Álvarez till kommissionen Ämne: Regionala utvecklingsprogram	38
(2000/C 170 E/040)	E-1575/99 från Alonso Puerta och Laura González Álvarez till kommissionen Ämne: Regionala utvecklingsprogram	38
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1574/99 och E-1575/99	38
(2000/C 170 E/041)	E-1576/99 från Alonso Puerta och Laura González Álvarez till kommissionen Ämne: Regionala utvecklingsprogram	38
(2000/C 170 E/042)	E-1581/99 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Direktiv om hygienkrav vid skaldjursfiske	39
(2000/C 170 E/043)	E-1582/99 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Miljöanpassning av fiskberedning	40
(2000/C 170 E/044)	P-1586/99 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Växande hälsoproblem på grund av lösspringande husdjur och tamboskap i Kosovo	40
(2000/C 170 E/045)	E-1587/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Reparation av skador på kulturminnesmärken efter kriget i Jugoslavien	41
(2000/C 170 E/046)	E-1589/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Stöd till de familjer vars anhöriga omkom i bombangreppet mot den jugoslaviska televisionens byggnad	42
(2000/C 170 E/047)	E-1590/99 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Försvunna medel (40 miljoner ecu) inom hjälpprogrammet ECIP (EU: s stödmedel till företag i utvecklingsländer)	42
(2000/C 170 E/048)	E-1594/99 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Hur fungerar finansieringsinstrumentet ECIP?	43
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1590/99 och E-1594/99	43
(2000/C 170 E/049)	E-1591/99 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Import av nilabborre	44
(2000/C 170 E/050)	E-1595/99 från Christoph Konrad till rådet Ämne: EU: s särskilda sändebud och särskilda samordnare	45
(2000/C 170 E/051)	E-1596/99 från James Nicholson till rådet Ämne: Mänskliga rättigheter i Uzbekistan	46
(2000/C 170 E/052)	P-1600/99 från Marco Cappato till kommissionen Ämne: Förhållanden i fängelset för Ashot Bleyan, f.d. utbildningsminister i Republiken Armenien	47
(2000/C 170 E/053)	E-1601/99 från Klaus-Heiner Lehne till kommissionen Ämne: Genomförande av EG: s televisionsdirektiv – tyskt delstatsavtal	48
(2000/C 170 E/054)	P-1605/99 från Marianne Thyssen till kommissionen Ämne: Utvidgning av den rättsliga grunden för gemenskapsstöd	49
(2000/C 170 E/055)	P-1607/99 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Europeisk finansiering i Ryssland	50

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 170 E/056)	E-1613/99 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Kampen mot landminor	51
(2000/C 170 E/057)	P-1616/99 från Stanislaw Tillich till kommissionen Ämne: Kommissionens personal	52
(2000/C 170 E/058)	P-1618/99 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Med-programmen	53
(2000/C 170 E/059)	E-1622/99 från Antonio Tajani till kommissionen Ämne: Födragsbrottsförfarande mot italienska staten med anledning av försäljningen av Roms centralmejeri . . .	54
(2000/C 170 E/060)	E-1624/99 från Markus Ferber till kommissionen Ämne: Stöd till en hönsfarm i Vseruby (Tjeckien) med EU-medel	54
(2000/C 170 E/061)	E-1625/99 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Telefonavlyssning	54
(2000/C 170 E/062)	E-1627/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Åtgärder för att stödja risodlingen i Grekland	55
(2000/C 170 E/063)	E-1630/99 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Socker och översyn av förordning nr 1600/92	56
(2000/C 170 E/064)	E-1631/99 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Sockerkvot i den autonoma regionen Azorererna	57
(2000/C 170 E/065)	E-1632/99 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Missbruk av dominerande ställning på sockermarknaden i den autonoma regionen Azorererna	58
(2000/C 170 E/066)	E-1636/99 från Graham Watson till rådet Ämne: Arbete i Europa för personer över 60 år	59
(2000/C 170 E/067)	E-1637/99 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Rättsliga handlingar som överlämnats till kommissionen angående inrättandet av EU:s Kontor för livsmedels- och veterinärfrågor i Grange, Meath, Irland	59
(2000/C 170 E/068)	E-1640/99 från Norbert Glante till kommissionen Ämne: Främjande av vänorter – beaktande av tyska storkommuner (Landkreise)	60
(2000/C 170 E/069)	P-1645/99 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Efterlevnad av fågeldirektivet – slamavfallsdeponering vid Uitdam i Nederländerna	61
(2000/C 170 E/070)	E-1649/99 från Benedetto Della Vedova till kommissionen Ämne: ENEL: s uppköp av 30 procent av Telepiù	62
(2000/C 170 E/071)	E-1651/99 från Nelly Maes till kommissionen Ämne: Diskriminering av brevdupesporten i gränsområdet mellan Belgien och Nederländerna	63
(2000/C 170 E/072)	E-1652/99 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Nedsmutsning av vattendrag "66"	64
(2000/C 170 E/073)	E-1653/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Nytt försäkringssystem för DEI	65
(2000/C 170 E/074)	P-1659/99 från Hubert Pirker till kommissionen Ämne: Kärnkraftverket Krsko	66
(2000/C 170 E/075)	P-1660/99 från Massimo Carraro till kommissionen Ämne: Rådets direktiv nr 92/81/EEG av den 19 oktober 1992 om harmoniseringen av momsen på mineralolja . .	66
(2000/C 170 E/076)	E-1662/99 från Laura González Álvarez och Alonso Puerta till kommissionen Ämne: USA hotar med sanktioner mot Sol-Melià	68
(2000/C 170 E/077)	E-1665/99 från Lucio Manisco till kommissionen Ämne: Oegentlig användning av medel från IMF till Ryssland och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling	68

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 170 E/078)	E-1668/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Stöd till unga konstnärer i Europa	69
(2000/C 170 E/079)	E-1674/99 från Marialiese Flemming till kommissionen Ämne: Självmedicinering	70
(2000/C 170 E/080)	E-1676/99 från Marialiese Flemming till rådet Ämne: Jakttider för flyttfåglar	71
(2000/C 170 E/081)	E-1679/99 från Marialiese Flemming till kommissionen Ämne: Antibiotika i djurfoder	72
(2000/C 170 E/082)	E-1680/99 från Karl von Wogau till kommissionen Ämne: Snedvridning av konkurrens genom subventioner från Europeiska unionen	73
(2000/C 170 E/083)	E-1682/99 från Christos Zacharakis till kommissionen Ämne: Den europeiska politiken för civilskydd	74
(2000/C 170 E/084)	E-1683/99 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Program för mjölk i skolan	75
(2000/C 170 E/085)	E-1684/99 från Reino Paasilinna till kommissionen Ämne: Pensionsåldern för brandmän	76
(2000/C 170 E/086)	P-1690/99 från Rosa Díez González till rådet Ämne: Dödsstraff i USA för den spanske medborgaren Joaquín José Martínez	76
(2000/C 170 E/087)	E-1692/99 från Manuel Pérez Álvarez till kommissionen Ämne: Beslut till förmån för äldre personer	77
(2000/C 170 E/088)	E-1695/99 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: EU-samordnaren Hombach	78
(2000/C 170 E/089)	E-1699/99 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Diskriminering av immigranter i Luxemburg vad gäller rätt till socialstöd	78
(2000/C 170 E/090)	E-1700/99 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Införlivande av direktiv 93/104/EG om arbetstid	79
(2000/C 170 E/091)	E-1708/99 från Hervé Novelli till rådet Ämne: Motsägelse mellan EU: s regionalpolitik och vissa franska myndighetsbeslut	80
(2000/C 170 E/092)	E-1717/99 från Lucio Manisco och Armando Cossutta till rådet Ämne: Bombräder mot folket i Irak	80
(2000/C 170 E/093)	E-1721/99 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Nödvändigheten av att snarast tillämpa säkerhetsbestämmelser för nöjesparker	81
(2000/C 170 E/094)	E-1723/99 från Marie-Noëlle Lienemann till kommissionen Ämne: Medel för att bekämpa den amerikanska dominansen på Internet	82
(2000/C 170 E/095)	E-1728/99 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Ny inriktning på folkhälsopolitiken	83
(2000/C 170 E/096)	E-1731/99 från W.G. van Velzen till rådet Ämne: Den fängslade moldaviske parlamentsledamoten Ilie Ilascu	84
(2000/C 170 E/097)	E-1734/99 från Enrico Ferri, Antonio Tajani, Francesco Fiori, Renato Brunetta och Stefano Zappalà till kommissionen Ämne: Italienskt lagförslag om lika tillträde till media under valkampanjer	85
(2000/C 170 E/098)	E-1737/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Projektet för hantering av fast hushållsavfall i Galicien och omlastningsstationen i Vilaboia	86
(2000/C 170 E/099)	E-1739/99 från Umberto Bossi till kommissionen Ämne: Direktiv 96/9/EG	87
(2000/C 170 E/100)	P-1740/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Svårigheter för ungdomar från Europeiska unionen att fortsätta sina studier i Jugoslavien efter bombningarna	87

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 170 E/101)	P-1741/99 från Gorka Knörr Borràs till kommissionen Ämne: Hot mot europeiska investeringar i Chile	88
(2000/C 170 E/102)	E-1742/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Byggandet av ett kärnkraftverk i det jordbävningsdrabbade området Akköy i Turkiet	89
(2000/C 170 E/103)	E-1744/99 från Carmen Cerdeira Morterero till kommissionen Ämne: Angrepp mot homosexuella	89
(2000/C 170 E/104)	E-1745/99 från Isidoro Sánchez García till rådet Ämne: Invandring: regioner i gemenskapens yttersta randområden	90
(2000/C 170 E/105)	E-1746/99 från Winfried Menrad till kommissionen Ämne: Konkurrenssnedvridning till följd av EU-stöd till italienska företag	91
(2000/C 170 E/106)	E-1747/99 från Karl von Wogau till kommissionen Ämne: Bränslekontroller vid den ungerska gränsen	92
(2000/C 170 E/107)	E-1752/99 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Tidningsbilagor och konsumentskydd	93
(2000/C 170 E/108)	E-1753/99 från Marcello Dell'Utri till kommissionen Ämne: Användning av strukturerna för information till medborgarna	94
(2000/C 170 E/109)	E-1761/99 från Luis Berenguer Fuster till kommissionen Ämne: Pågående utredning om det statliga stödet i den spanska elsektorn	95
(2000/C 170 E/110)	P-1889/99 från Luis Berenguer Fuster till kommissionen Ämne: Eventuell intressekonflikt vid handläggning av ett ärende om statligt stöd	95
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1761/99 och P-1889/99	95
(2000/C 170 E/111)	E-1765/99 från Bartho Pronk till kommissionen Ämne: Nederländsk lag diskriminerar EU-medborgare	96
(2000/C 170 E/112)	E-1769/99 från Jan Andersson till kommissionen Ämne: Kommissionens avsikter beträffande införande av gemensamt returglassystem inom EU	97
(2000/C 170 E/113)	E-1772/99 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Det mål som anhängiggjorts vid EG-domstolen beträffande skatten på drycker i Österrike	97
(2000/C 170 E/114)	E-1777/99 från Brian Simpson till kommissionen Ämne: Djurskyddskrav för svin	98
(2000/C 170 E/115)	E-1782/99 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Transportsäkerhet	99
(2000/C 170 E/116)	E-1784/99 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Luftfartssäkerhet	100
(2000/C 170 E/117)	E-1788/99 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Fotbollklubben Lazio och dess researrangemang	101
(2000/C 170 E/118)	E-1794/99 från Michiel van Hulten till kommissionen Ämne: Tidskriftsartikel i HP De Tijd av den 27 augusti 1999 om kommissionens praktikantprogram	102
(2000/C 170 E/119)	P-1796/99 från Marco Pannella till kommissionen Ämne: Vu Duc Binhs bortförande och arresteringen av 24 medlemmar i partiet för folkets aktion	103
(2000/C 170 E/120)	E-1800/99 från Helena Torres Marques till rådet Ämne: Förslag till direktiv som väntar på avgörande i rådet	103
(2000/C 170 E/121)	E-1801/99 från David Bowe till kommissionen Ämne: Lindan	104
(2000/C 170 E/122)	E-1802/99 från David Bowe till kommissionen Ämne: Lindan	104
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1801/99 och E-1802/99	104

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 170 E/123)	P-1806/99 från Paul Rübzig till kommissionen Ämne: Direktutskick av nationella abonnentförteckningar över gränserna	105
(2000/C 170 E/124)	E-1811/99 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Inväxling av de nationella valutorna	106
(2000/C 170 E/125)	P-1814/99 från Luciana Sbarbati till kommissionen Ämne: Skydd av småskalig produktion av livsmedel i Italien	107
(2000/C 170 E/126)	E-1815/99 från Robert Sturdy till kommissionen Ämne: Kommissionens anställningspolitik för tjänstemän	108
(2000/C 170 E/127)	E-1818/99 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Åtgärdsprogram om folkhälsa	108
(2000/C 170 E/128)	E-1821/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Förvaltningen av yrkesutbildningsprogrammet Leonardo	109
(2000/C 170 E/129)	E-1830/99 från Ioannis Marínos till kommissionen Ämne: Europas åldrande befolkning	110
(2000/C 170 E/130)	E-1836/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Utnyttjande av medel ur mål 2 för bistånd till Grekland	111
(2000/C 170 E/131)	E-1838/99 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Bristande livsmedelskontroll i spanska hamnar	111
(2000/C 170 E/132)	E-1841/99 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Uppförande av ett solkraftverk för elproduktion i Frangokastello i regionen Sfakia på Kreta	112
(2000/C 170 E/133)	E-1863/99 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Likställda kvalifikationer inom Europeiska unionen	113
(2000/C 170 E/134)	P-1875/99 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Risk för överträdelse av livsmiljödirektivet	113
(2000/C 170 E/135)	E-1884/99 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Laxpolitiken i Östersjön	115
(2000/C 170 E/136)	E-1887/99 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Hur djurens välfärd påverkas av tillväxthormonet rBST	115
(2000/C 170 E/137)	E-1888/99 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Transport av levande djur	116
(2000/C 170 E/138)	E-1892/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Urban-programmet	116
(2000/C 170 E/139)	E-1894/99 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Kommissionens tillstånd till samriskföretaget Siemens och Fujitsu	117
(2000/C 170 E/140)	E-1896/99 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Programmet Ungdom för Europa	118
(2000/C 170 E/141)	E-1899/99 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Programmet Kalejdoskop (1996-1998)	120
(2000/C 170 E/142)	E-1901/99 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Programmet Rafael (1996-2000)	120
(2000/C 170 E/143)	E-1904/99 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Programmet Urban (1996-1999)	121
(2000/C 170 E/144)	E-1908/99 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Fjärde handlingsprogrammet på medellång sikt för jämställdhet mellan kvinnor och män (1996-2000) . . .	121
(2000/C 170 E/145)	P-1915/99 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Genomförandet av Natura 2000	122

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 170 E/146)	P-1916/99 från Wolfgang Kreissl-Dörfler till kommissionen Ämne: EU: s utvecklingsprogram till stöd för Moçambique	123
(2000/C 170 E/147)	P-1917/99 från Marco Pannella till rådet Ämne: Kina – häktningar under benämningen "Custody and Repatriation"	124
(2000/C 170 E/148)	E-1923/99 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Svar på parlamentets frågor	125
(2000/C 170 E/149)	E-1925/99 från Luis Berenguer Fuster till kommissionen Ämne: Bestämda uppgifter i anslutning till den undersökning som inlets av den spanska statens stöd till elsektorn	125
(2000/C 170 E/150)	E-1926/99 från Laura González Álvarez till kommissionen Ämne: Bristfälligt genomförande av projektet för återställande och förbättring av parken Casa de Campo i Madrid	126
(2000/C 170 E/151)	E-1929/99 från Jan Wiersma till kommissionen Ämne: Behandlingen av zigenare i Tjeckien	127
(2000/C 170 E/152)	P-1930/99 från Michael Cashman till kommissionen Ämne: Västlandet i euroområdet	128
(2000/C 170 E/153)	P-1932/99 från Antonio Tajani till kommissionen Ämne: Mitrokhin-arkiven och ett spionnätverk i Italien under Sovjetunionens underrättelsetjänst	128
(2000/C 170 E/154)	E-1933/99 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Genomförandet av det operativa programmet för utbildning och grundläggande yrkesutbildning inom gemenskapsstödråden för Grekland	129
(2000/C 170 E/155)	E-1940/99 från Isidoro Sánchez García till kommissionen Ämne: Åtgärder för att genomföra den nya politiken för de yttre randområdena i enlighet med artikel 299.2 i Amsterdamfördraget	129
(2000/C 170 E/156)	E-1944/99 från Isidoro Sánchez García till kommissionen Ämne: Undersökning av särskilda indikatorer för bland annat välstånd och levnadsstandard i de yttre randområdena	130
(2000/C 170 E/157)	P-1950/99 från Ursula Stenzel till kommissionen Ämne: Euroteam – missbruk av EU-bidrag	130
(2000/C 170 E/158)	P-1951/99 från Helle Thorning-Schmidt till kommissionen Ämne: Lika ställning för registrerat partnerskap som för äktenskap i tjänsteföreskrifterna	131
(2000/C 170 E/159)	E-1956/99 från Gerhard Hager till kommissionen Ämne: Ändring av den europeiska anti-trustlagstiftningen	131
(2000/C 170 E/160)	E-1963/99 från Gerhard Hager till rådet Ämne: Schengen-visum och konsekvenser för konkurrensen	132
(2000/C 170 E/161)	P-1971/99 från Kathalijne Buitenweg till kommissionen Ämne: Brott mot EG-direktiven 91/628/EEG och 95/29/EG	133
(2000/C 170 E/162)	P-1989/99 från Norbert Glante till kommissionen Ämne: Kommissionens förberedande åtgärder inför beslut om fasta bokpriser	134
(2000/C 170 E/163)	E-1995/99 från Paul Rübig till kommissionen Ämne: Riktlinjer för vertikala begränsningar	136
(2000/C 170 E/164)	E-2013/99 från Antonio Tajani och Enrico Ferri till kommissionen Ämne: Överträdelse i den italienska lagstiftningen om allmän och privat hälsovård av bestämmelserna om konkurrens och friheten att tillhandahålla tjänster	137
(2000/C 170 E/165)	E-2015/99 från Helena Torres Marques till kommissionen Ämne: Organisationsschema för den nya kommissionen	138
(2000/C 170 E/166)	P-2018/99 från Jeffrey Titford till kommissionen Ämne: Befogenheter som delegerats till Europeiska unionens nationalstater	138
(2000/C 170 E/167)	E-2024/99 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Mindre lantbruk och bevarandet av landsbygden	139
(2000/C 170 E/168)	E-2026/99 från Caroline Jackson till kommissionen Ämne: Tvättvätska för får innehållande organiska fosfater (organophosphate sheep dips)	139

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2000/C 170 E/169)	E-2029/99 från Béatrice Patrie till kommissionen Ämne: Gemenskapsbidrag till mjölk i skolan	140
(2000/C 170 E/170)	E-2054/99 från Gérard Caudron till kommissionen Ämne: Avskaffandet av gemenskapens stöd till utdelning av mjölk i skolorna	140
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2029/99 och E-2054/99	141
(2000/C 170 E/171)	E-2036/99 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Knorr Brems och europeisk finansiering	141
(2000/C 170 E/172)	E-2051/99 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Fartygstillverkning vid Astanovarvet i Galicien	141
(2000/C 170 E/173)	P-2070/99 från Concepció Ferrer till kommissionen Ämne: Stormarknadssektorn i Europa efter fusionen mellan Promodes och Carrefour	142
(2000/C 170 E/174)	E-2075/99 från Agnes Schierhuber till kommissionen Ämne: Liberaliseringen inom ramen för WTO-förhandlingarna	143
(2000/C 170 E/175)	E-2077/99 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Tillämpningen av direktiv 89/48/CE i Grekland	144
(2000/C 170 E/176)	P-2088/99 från Maurizio Turco till rådet Ämne: Unionsmedborgare som åtnjuter asylrätt i andra medlemsstater eller i tredje land	145
(2000/C 170 E/177)	E-2126/99 från Nelly Maes och Bart Staes till kommissionen Ämne: Finansiellt stöd till den europeiska oljeindustrin	145
(2000/C 170 E/178)	E-2137/99 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Förbud mot att BADGE och BFDGE används för invändig bestrykning av konservburkar	147
(2000/C 170 E/179)	E-2148/99 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Vetenskapliga livsmedelskommittén	147
(2000/C 170 E/180)	E-2155/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Exil för kungahuset Savoien	148
(2000/C 170 E/181)	E-2174/99 från Salvador Jové Peres till kommissionen Ämne: Rättsakter som kan förändra konkurrensvillkoren	149
(2000/C 170 E/182)	E-2187/99 från Christos Folias och Ioannis Marínos till kommissionen Ämne: Amsterdamfördraget och idrott	149
(2000/C 170 E/183)	P-2191/99 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: Alkoholkonsumtion i flygplan	150
(2000/C 170 E/184)	E-2207/99 från Antonio Tajani till kommissionen Ämne: Fucecchio kommuns rivning av den gamla Pacini-teatern (Florens)	151
(2000/C 170 E/185)	P-2220/99 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Skattediskussioner	151
(2000/C 170 E/186)	E-2231/99 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Uppskattning av den svarta sektorn	152
(2000/C 170 E/187)	E-2244/99 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Anställda vid medlemsstaternas centralbanker	153
(2000/C 170 E/188)	P-2246/99 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Pesticider i form av organiska fosfatföreningar	153
(2000/C 170 E/189)	E-2404/99 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Utnyttjande av anslag för gemenskapsinitiativet Retex	154
(2000/C 170 E/190)	P-2439/99 från Ioannis Souladakis till kommissionen Ämne: Skydd av europeiska företag i Kosovo	155
(2000/C 170 E/191)	P-2575/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Avsaknad av infrastruktur och anläggningar i Patras hamn	155

I

(Meddelanden)

EUROPAPARLAMENTET

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR

(2000/C 170 E/001)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0646/99

från Ian White (PSE) till kommissionen

(16 mars 1999)

Ämne: Skatt på anställning av utländska medborgare

Är kommissionen medveten om att det inom den tyska teatervärlden finns en skatt på 20 procent som verkar tas ut vid anställning av en utländsk medborgare? Kan kommissionen bekräfta att det förhåller sig på detta sätt, och håller den med om att en sådan praxis därmed är diskriminerande gentemot andra EU-medborgare i Förbundsrepubliken Tyskland?

**Kompletterande svar
avgivet på kommissionens vägnar av Frederik Bolkestein**

(4 oktober 1999)

Artister som inte är bosatta i Tyskland omfattas av tysk inkomstbeskattning av förvärvsinkomster som intjänas i Tyskland, oavsett om de även omfattas av inkomstbeskattning i den medlemsstat där de är bosatta (den senare måste naturligtvis ta hänsyn till den skatt som betalats i Tyskland). För att säkerställa betalningen av skatt och för att underlätta uppbörden av den är organisatörer, enligt den (tyska) lagen om inkomstbeskattning från 1997, senast ändrad genom lagen om skattelättnader 1999/2000/2002 av den 24 mars 1999, skyldiga att från de arvoden som avtalats med utländska artister, samt från kostnaderna för utförda tjänster och därmed sammanhängande kostnader, göra avdrag för inkomstskatt på 25 % (15 % före 1996) samt för solidaritetsskatt och mervärdesskatt.

Med en högsta marginalskattesats på 53 % motsvarar ett sådant skatteavdrag en skattepliktig vinst på mindre än 50 % av bruttoarvodena. I systemet förutses med andra ord avdragsgilla utgifter på mer än 50 %, vilket inte förefaller vara en orimligt låg nivå. Dessutom kan en nedsättning av den skatt som skall dras av beviljas efter ansökan till skattemyndigheterna, om det kan visas att den skatt som slutligen skall betalas skulle bli lägre (§ 50a i lagen om inkomstbeskattning). Detta gäller i synnerhet om det förekommer utgifter som normalt inte skulle ingå i beskattningsunderlaget. Under alla omständigheter kan en individuell taxering enligt den progressiva skattesatsen ske genom att en självdeklaration lämnas in. Överskjutande skatt kommer då att återbetalas. Den skatt på 25 % som dragits av anses dock vara slutlig om den utländske artisten inte vidtar några åtgärder.

Tyska artister omfattas av samma skatt, men de betalar alltid enligt en individuell skattesats som är avhängig av den inkomst som de uppgivit i sina självdeklarationer.

De olika metoderna för skatteuppbörd anses inte vara diskriminerande, eftersom de återspeglar skillnaden mellan den situation som råder för utländska och tyska artister, och de förefaller inte att vara orimliga.

(2000/C 170 E/002)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1386/99**från Johannes Blokland (EDD) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Industriområdet Heerlen-Aken och habitatdirektivet

1. Känner kommissionen till att det gränsöverskridande industriområdet mellan Heerlen (NL) och Aken (D) erhåller bidrag genom flera olika stödordningar, bland andra Rechar (gemenskapsstöd för ekonomisk omställning i områden med kolgruvdrift), ERUF och Interreg?
2. Är kommissionen informerad om att den verksamhet inom industriområdet Heerlen-Aken som redan inletts i november 1998 utgör ett hot mot den genom habitatdirektivet skyddade hamstern (*Cricetus cricetus* L 1758)?
3. Kan kommissionen ange varför man i samband med till delningen av medel ur dessa regionala fonder inte har beaktat habitatdirektivets bestämmelser? Gäller detta även samtliga övriga projekt som har finansierats med hjälp av dessa fonder?
4. Är kommissionen beredd att i framtiden göra sitt yttersta för att förhindra att man ger stöd åt verksamhet som strider mot gemenskapslagstiftningen? Om det förhåller sig på detta vis, vilka åtgärder avser man då att vidta i detta syfte?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(5 oktober 1999)

1. Det är riktigt att det gränsöverskridande industriområdet Heerlen-Aken erhåller bidrag från ERUF inom ramen för mål 2 för nederländska Limburg, från gemenskapsinitiativet Rechar för Nordrhein-Westfalen och från Interreg II A för Euregio Meuse-Rhein (Tyskland/Nederländerna/Belgien).
  2. Kommissionen underrättades när arbetena inleddes. Den har vid upprepade tillfällen begärt att de nationella myndigheterna skall ta ställning till klagomålen beträffande eventuella överträdelser av bestämmelserna i rådets direktiv 79/0409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾. Efter granskning av myndigheternas officiella svar började kommissionen förbereda överträdelseförfarandet.
- I skrivelser av den 6 och 8 juli 1999 till de nederländska respektive de tyska myndigheterna begärde kommissionen att dessa skulle avbryta alla utbetalningar av gemenskapsstöd inom ramen för mål 2 för nederländska Limburg och Rechar för Nordrhein-Westfalen. Bidraget inom ramen för Interreg II A avbröts inte eftersom detta endast gäller undersökningar och administration.
3. Enligt rådets förordning (EEG) 2052/88 ändrad genom förordning (EG) 3193/94 av den 19 december 1994, om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordningen av deras verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbanken och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet enligt och förordning (EEG) 4253/88 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) 2052/88⁽²⁾ skall alla kommissionen beslut om godkännande av program inom ramen för strukturfonderna hänvisa till skyldigheten att följa fördragets bestämmelser och gemenskapens politik, även när det gäller miljöskyddet.

Förvaltningen av gemenskapsprogrammen är till stor del decentraliserad, vilket innebär att de nationella myndigheterna ansvarar för projekturvalet.

4. För nästa programperiod 2000–2006 gäller också enligt rådets förordning (EG) 1260/1999 av den 21 juni 1998 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽³⁾, artikel 12, skyldigheten att följa gemenskapens politik inom alla områden. Enligt artikel 8 i förordningen skall gemenskapsåtgärder fastställas inom ett "partnerskap" mellan kommissionen, medlemsstaten och de myndigheter och organ medlemsstaten har utsett som företrädare på nationell, regional, lokal eller annan nivå. Målet är bland

annat att främja en hållbar utveckling genom att de krav skyddet och förbättringen av miljön kräver integreras i arbetet.

I den nya förordningen föreskrivs också ett antal åtgärder för att förebygga överträdelser, bland annat strategiska miljöbedömningar av planer och program för regional utveckling (detaljerad förhandsbedömning som inbegriper skyldigheter enligt miljöbestämmelser och hänsyn till miljökonsekvenser), utnyttjande av miljöindikatorer, införande av en skärpt övervakning och en utvärdering efter halva tiden av miljöaspekter.

5. För de fall där förebyggande åtgärder inte räcker föreskrivs dessutom i den nya förordningens artikel 39 att kommissionen, om en medlemsstat inte har agerat korrekt på oegentligheter som upptäckts inom ett projekt, har rätt att stoppa mellanliggande utbetalningar och, efter att ha tagit del av medlemsstatens synpunkter, i förekommande fall besluta om finansiella korrigeringar.

(¹) EGT L 103, 25.4.1979.

(²) EGT L 337, 24.12.1994.

(³) EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 170 E/003)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1391/99

från Jannis Sakellariou (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Användning av anslag under ERUF/EUGFJ

Inom ramen för ERUF/EUGFJ ställde Europeiska kommissionen medel till förfogande för utvidgning och förbättring av konstbevattningsområdena i området Guaro. I sektorerna 6, 7, 8 och 9 av det högra avsnittet har emellertid inga vattenledningar byggts.

1. Kan kommissionen upplysa mig om varför pengarna för dessa avsnitt inte kommit att användas för det ändamål de varit avsedda för och, i förekommande fall, vart pengarna tagit vägen?
2. Har det såvitt kommissionen vet inkommit några klagomål på att det inte byggts vattenledningar i detta område? Om så är fallet: vilka åtgärder har kommissionen vidtagit

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(12 oktober 1999)

Enligt uppgifter från Spanien är, med undantag av dammbygget vid La Viñuela, alla de projekt som medfinansieras inom ramen för aktion 6.1.1. inom det operativa programmet för Andalusien under perioden 1994–1999 belägna på den vänstra stranden av floden Vélez. Arbetena i samband med dessa projekt är nu praktiskt taget avslutade.

De nationella myndigheterna har officiellt meddelat kommissionen att de projekt som parlamentsledamoten refererar till i sin fråga troligen kommer att genomföras under en senare fas. I nuläget har man inte ansökt om medfinansiering för dessa projekt. Dessutom vill kommissionen fästa uppmärksamheten på att om en ansökan lämnas in vid ett senare tillfälle kommer den endast att behandlas om den följer det fastställda ansökningsförfarandet och om ansökan görs officiellt.

Något officiellt klagomål har inte framställts och kommissionen kan inte på grundval av de uppgifter som Spanien lämnat dra slutsatsen att gemenskapens medel använts på ett oegentligt sätt.

(2000/C 170 E/004)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1393/99**från Bernd Lange (PSE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Subventionering av företaget Vion VvaG

I juli 1999 kommer försäkringsbolaget HDI Haftpflichtverband der Deutschen Industrie att gå samman med Versicherung HUK-Coburg från Bayern. Den försäkringsförening som uppkommer som ett resultat därav skall heta Vion VvaG. Den nya firman kommer att ha Coburg som sitt juridiska säte. Beslutet om att förlägga sätet dit fattades på grund av de omfattande finansiella stödåtgärder som beviljas av delstaten Bayern i en omfattning som inte är känd.

1. Känner Europeiska kommissionen till att delstatsregeringen i Bayern stödjer VionVvaG finansiellt? Om så är fallet: hur stort är i så fall det stöd som delstaten Bayern ger?
2. Har de subventioner och stödåtgärder som beviljas av Bayern anmälts till kommissionen som statligt stöd?
3. Är sådana subventioner förenliga med den europeiska konkurrenslagstiftningen och lagstiftningen om statligt stöd, särskilt artikel 87?

**Kompletterande svar
avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti**

(5 november 1999)

Kommissionen har nu fått information om att HDI Haftpflichtverband der Deutschen Industrie och HUK-Coburg inte kommer att gå samman till Vion Vvag och att inget statligt stöd har utbetalats.

I och med dessa upplysningar kommer kommissionen inte att undersöka frågan vidare.

(2000/C 170 E/005)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1396/99**från Hedwig Keppelhoff-Wiechert (PPE-DE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Själv motsägelser vid målfrämjande

Det råder en djup ekonomisk klyfta mellan de ekonomiskt starkaste områdena inom Europeiska unionen och de struktursvaga områdena. Den europeiska strukturpolitiken har till uppgift att överbrygga denna klyfta. Med tanke på detta har EU-kommissionen definierat sex tyngdpunkter för strukturpolitiken och givit dem karaktären av så kallade mål.

1. Känner kommissionen till fall av själv motsägelser vid målfrämjandet, till exempel av det slaget att ett företag flyttar ut från ett icke struktursvagt område och etablerar sig inom ett målområde för att kunna få stöd från EU? Sådana omlokaliseringar leder ju till att hundratals arbetsplatser går förlorade på den ort där företaget tidigare verkat så att orten försvagas ekonomiskt.
2. Vad tänker kommissionen göra för att råda bot på denna paradox att det å ena sidan skapas arbetstillfällen och å andra sidan går arbetstillfällen förlorade?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(11 oktober 1999)

1. Enligt EG-fördragets bestämmelser om etableringsfrihet har ett företag inom gemenskapen rätt att etablera sig på en geografisk plats som motsvarar dess särskilda behov. Att omlokalisera befintlig verksamhet är dock en komplicerad process, och ett sådant beslut kan bara fattas efter en bedömning av övriga faktorer, t.ex. företagets övergripande strategi för omstrukturering, specialisering eller koncentrerung i syfte att öka effektiviteten.

Gemenskapen har också särskilda intressen att bevaka om ett företag som genomför en omlokalisering har fått stöd från allmänna medel, vare sig detta skett på den gamla eller den nya etableringsorten. Vid bedömningen av enskilda fall måste kommissionen ta hänsyn till samtliga relevanta faktorer, till exempel det faktum att företaget också kan välja att förlägga verksamheten utanför EU eller helt lägga ned den.

2. Om den inre marknaden skall bli en framgång eller inte beror i hög grad på gemenskapens konkurrenslagstiftning, särskilt bestämmelserna om statligt stöd. Syftet med dessa är att förhindra en snedvridning av marknadsvillkoren och att främja en sund konkurrens. I de av kommissionen nyligen antagna bestämmelserna om statligt stöd och om strukturfonderna ingår till exempel regler som syftar till att minska problemen i samband med omlokaliseringar. Genom kommissionens riktlinjer för statligt stöd reduceras också de högsta tillåtna stödnivåerna för investeringar i officiellt anmälda stödregioner. De nya nivåerna syftar till att ge mindre gynnade regioner möjlighet att dra till sig investeringskapital genom att kunna erbjuda förmånliga villkor, samtidigt som man vill minska risken för att regioner bjuder över varandra. Både riktlinjerna och strukturfondsförordningen (rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽¹⁾) innehåller dessutom ett krav på att den verksamhet som beviljats stöd måste finnas kvar i minst fem år.

Kommissionen ägnar störst intresse åt stora projekt (investeringar på mer än 50 miljoner euro), eftersom man för vart och ett av dessa måste fatta ett beslut om att antingen slutligt godkänna stödet från strukturfonderna eller ändra det. Den analys som görs i samband med detta innebär bland annat att man undersöker projektens sysselsättningseffekter för hela gemenskapen.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 170 E/006)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1403/99

från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Märkning av livsmedel

1. Kan kommissionen förklara det logiska i att livsmedel som produceras i land A men som packas i land B märks med land B som ursprungsland?
2. Kan kommissionen ange de finansieringssystem för jordbruksprodukter i vilka Förenade kungariket inte deltar?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Erkki Liikanen

(14 oktober 1999)

Bestämmelserna om märkning av livsmedel i rådets direktiv 79/112/EEG av den 18 december 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning, presentation och reklam i fråga om livsmedel⁽¹⁾ senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/4/EG⁽²⁾, är inte förenliga med den möjlighet frågeställaren nämner i sin första fråga.

Kommissionen vore tacksam om frågeställaren kunde lämna mer detaljerad information om det fall han hänvisar till.

Beträffande frågeställarens andra fråga, som gäller Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) – garantisektionen, marknadsdelen, rör det sig allmänt om system som på vissa villkor ger bidragstagare rätt att erhålla de belopp som anges i förordningarna för den gemensamma jordbrukspolitiken. Dessa förordningar är tillämpliga i alla medlemsstater och dessa har skyldighet att tillämpa dem. Däremot är vissa särskilda åtgärder som finansieras via EUGF-garanti frivilliga. Förenade kungariket beviljar t.ex. inte stöd för konsumtion av smör till personer som uppbär socialbidrag (rådets förordning (EEG) 2990/82 av den 9 november 1982 om försäljning av smör till nedsatt pris till personer som uppbär socialbidrag⁽³⁾), vilket endast beviljas på Irland. Dessutom delar Förenade kungariket från och med 1999 inte ut jordbruksprodukter till de sämst ställda i gemenskapen (rådets förordning (EEG) nr 3730/87 av den 10 december 1987 om allmänna bestämmelser för leverans av livsmedel från interventionslager till utsedda organisationer för utdelning till de sämst ställda i gemenskapen⁽⁴⁾).

En förteckning över de jordbruksmekanismer som Förenade kungariket inte har angivit utgifter för under 1998 sänds direkt till frågeställaren och till parlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ EGT L 33, 8.2.1979.

⁽²⁾ EGT L 43, 14.2.1997.

⁽³⁾ EGT L 314, 10.11.1982.

⁽⁴⁾ EGT L 352, 15.12.1987.

(2000/C 170 E/007)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1413/99

från Heidi Hautala (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Veterinärmedicinsk behandling av hästar

Veterinärer och hästägare är allt mer bekymrade över att flera viktiga läkemedel för behandling av hästar har fallit bort, och över att dessa djurs hälsa och välfärd därmed äventyras. Orsaken är att läkemedelsföretag till stora kostnader måste fastställa gränsvärden för högsta tillåtna restmängder för alla läkemedel som används för behandling av livsmedelsproducerande djur.

Kostnaden är inte motiverad för produkter som används för mindre viktiga arter som ger låg avkastning. EU klassificerar hästen som ett livsmedelsproducerande djur, även om mindre än 15 procent av dem ingår i den mänskliga näringskedjan. En möjlig lösning är att omklassificera hästen som ett sällskapsdjur. Kan kommissionen bekräfta att en sådan åtgärd beaktas och också att andra lösningar diskuteras?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(15 november 1999)

Tillgången till läkemedel för livsmedelsproducerande djur utgör ett mångfacetterat problem. Dels handlar det om djurens välfärd, eftersom nödvändiga behandlingar inte kan utföras på grund av att det är förbjudet att använda vissa läkemedel, och dels om skydd av konsumenternas hälsa. Det råder alltså en konflikt mellan jordbrukssektorns behov, de investeringar som krävs av läkemedelsindustrin och allmänhetens uppfattning om problemet som helhet. Problemet har betydelse även internationellt sett, eftersom en stor del av det hästkött som konsumeras i gemenskapen är av utländskt ursprung.

I enlighet med EG-fördraget hör hästdjur (åsnor, hästar och korsningar av dessa) till jordbruksdjuren. Rådets direktiv 64/0433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen⁽¹⁾ gäller även hästkött. Att omklassificera hästdjuren till sällskapsdjur skulle leda till att ett betydande antal medborgare berövas ett av sina traditionella livsmedel.

Även om man i gemenskapen främst föder upp hästar för andra syften än livsmedelsproduktion så är det normalt att hästarna vid en viss punkt i livet slaktas. Detta strider inte mot gemenskapens lagstiftning. Ingen medlemsstat förbjuder slakt av hästar eller handel med hästar avsedda att slaktas för livsmedelsproduktion. Med hänsyn till den ålder en häst kan uppnå, de frekventa bytena av ägare och nationalitet och de olika ändamål till vilka man kan använda en häst under dess livstid skulle det bli svårt att övervaka en allmän åtskillnad mellan hästar som sällskapsdjur och livsmedelsproducerande djur.

Skyddet av de europeiska konsumenternas hälsa tryggas genom rådets förordning (EEG) nr 2377/90 av den 26 juni 1990 om inrättandet av ett gemenskapsförfarande för att fastställa gränsvärden för högsta tillåtna restmängder av veterinärmedicinska läkemedel i livsmedel med animaliskt ursprung⁽²⁾. De ämnen för vilka man inte kan fastställa gränsvärden för högsta tillåtna restmängder (på grund av att dessa produkter eller deras metaboliter är giftiga oberoende av koncentration) får inte längre släppas ut på marknaden för att användas för livsmedelsproducerande djur. De ämnen för vilka man har fastställt tillfälliga gränsvärden kommer att försvinna från marknaden före den 1 januari 2000 om industrin inte innan dess fastställer definitiva gränsvärden.

Att vissa ämnen faller bort betyder dock inte att det inte finns några behandlingsalternativ. En del av de ämnen för vilka det inte finns gränsvärden för högsta tillåtna restmängder kan ersättas med ämnen för vilka gränsvärden har fastställts och som är verksamma på liknande kliniska indikationer. En del av dessa alternativa ämnen kan dock vara betydligt dyrare eller svårare att använda.

Situationen är nu den att Europeiska läkemedelsmyndigheten har upprättat en förteckning över läkemedel som är oundgängliga och som från och med den 1 januari 2000 inte skulle kunna ersättas i behandlingen av livsmedelsproducerande djur. Kommissionen har underrättat parlamentet⁽³⁾ att färre än 15 ämnen hör till denna kategori.

Att läkemedel används för andra syften än det de egentligen är avsedda för, till exempel att man använder läkemedel avsedda för människor vid behandling av hästar, är vanligt inom dagens avancerade veterinärmedicin. Detta slags läkemedelsbehandling kräver emellertid att djuret avlägsnas från näringskedjan.

Rådets direktiv 81/851/EEG av den 28 september 1981 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om veterinärmedicinska läkemedel⁽⁴⁾ innehåller bestämmelser som skall göra det möjligt att undvika brist på läkemedel. I artikel 4 i direktivet fastställs de särskilda villkor som gäller för bruket av läkemedel som innehåller ämnen i en sammansättning som inte är tillåten för livsmedelsproducerande djur i en viss medlemsstat. Den så kallade snöbollseffekten blir småningom att det krävs tillstånd för de ämnen som ingår i en annan veterinärmedicinsk produkt avsedd för livsmedelsproducerande djur i den berörda medlemsstaten. Beroende på den produkt som skall framställas av djuret skall det finnas en karenstid på mellan 7 och 28 dagar.

Veterinärmedicinen när det gäller hästar är emellertid i dag mycket avancerad och tål gott jämförelse med behandling av smådjur och delvis även med humanmedicinen. Det är inte ovanligt att veterinärer som behandlar hästar använder läkemedel avsedda för människor eller sällskapsdjur. För de ämnen som ingår i sådana läkemedel fastställs det kanske aldrig gränsvärden för högsta tillåtna restmängder och nya läkemedel släpps dagligen ut på marknaden. Att läkemedel som egentligen är avsedda för andra syften ges åt hästar betyder att djuret måste avlägsnas från näringskedjan.

Eftersom de problem som rör tillgången till läkemedel för livsmedelsproducerande djur till sin natur är mångfacetterade går det inte att finna en lätt och snabb lösning. Kommissionen, medlemsstaternas myndigheter och den läkemedelsindustri som hänför sig till jordbruk och fiske måste vidta samordnade åtgärder för att garantera effektiv läkemedelsbehandling av "mer sällsynta djurarter".

Med hänsyn till de tidigare nämnda särdragen hos hästdjur underrättade kommissionen jordbruksministrarna samlade i rådet av den 14 juni 1999 att man har för avsikt att snarast möjligt lägga fram lämpliga förslag. Förslagen grundar sig på artikel 152 (f.d. artikel 129) i EG-fördraget och kommer att behandla möjligheten att under särskilda kontrollerade förhållanden och med beaktande av de fastställda karenstiderna behandla hästdjur med ämnen för vilka det inte har fastställts gränsvärden för högsta tillåtna restmängder.

⁽¹⁾ EGT 121, 29.7.1964.

⁽²⁾ EGT L 224, 18.8.1990.

⁽³⁾ Utskottet för miljö, folkhälsa och konsumentskydd, 1-2 september 1999.

⁽⁴⁾ EGT L 317, 6.11.1981.

(2000/C 170 E/008)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1415/99
från Olivier Duhamel (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: *Caulerpa taxifolia*

I medelhavsområdet utvecklas sedan flera år en tropisk alg som uppstår genom mutation "Caulerpa taxifolia". Detta utgör en verklig ekologisk katastrof som i huvudsak drabbar Frankrike, Italien, Spanien, Grekland och Kroatien. Mellan 1992 och 1995 finansierade kommissionen genom det finansiella instrumentet LIFE ett internationellt projekt vars syfte var att undersöka problemet med mördaralgens utbredning och att förutspå fenomenets fortsatta utveckling. En andra finansiering beviljades 1995 för ett uppföljningsprogram, vilket var ett projekt som samordnades av en fransk sammanslutning av vetenskapsmän från Marseille. År 1997 anordnades en internationell konferens om hur man skulle kontrollera Caulerpans utbredning.

Har kommissionen några konkreta resultat från de projekt som den givit stöd till?

Håller kommissionen med om att det handlar om ett problem som bör behandlas på europeisk nivå genom ökad satsning på forskning och åtgärder för att förstöra dessa alger?

Eftersom det även fortsättningsvis är de berörda medlemsstaterna som ansvarar för strukturella åtgärder, kan inte kommissionen på ett mer målmedvetet sätt uppmana medlemsstaterna att bekämpa detta ekologiska hot och uppmuntra alla de initiativ från de offentliga myndigheternas sida som syftar till att ta fram metoder för att utrota algen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(8 oktober 1999)

Syftet med det Life-projekt som finansierades mellan 1992 och 1995 var att undersöka *Caulerpa taxifolia*s utbredning, att följa dess utveckling och förutsäga dess fortsatta utveckling. Projektet skulle också bidra till att bygga upp den vetenskapliga och tekniska kunskapsbas som var nödvändig för att utrota algen. Projektet genomfördes tillsammans med spanska och italienska deltagare (universitet, lokala myndigheter och forskningscentra).

Genom projektet har det kunnat konstateras att *Caulerpa taxifolia* fortsätter att sprida sig i rask takt. Man har i detalj kartlagt de platser och områden där algen förekommer. Algens utbredning hotar den biologiska mångfalden i haven: artrikedomen (särskilt vissa arter av alger) och biotopriekedomen (särskilt undervattensbankar med växter av släktet *Posidonia*). De giftiga metaboliter som produceras av *Caulerpa taxifolia* spelar en viktig direkt eller indirekt roll när det gäller algens förmåga att konkurrera med inhemska arter. Det är inte möjligt att utrota *Caulerpa taxifolia* när de drabbade områdena är mycket stora (tiotals eller hundratal hektar).

Syftet med det projekt som finansierades mellan 1996 och 1999 var att demonstrera en strategi för att kontrollera algens utbredning genom snabb detektion av nya bestånd och genom att göra allmänheten medveten om problemet. Man ville också öka kunskaperna om de möjliga konsekvenserna av algens utbredning och informera de länder i södra delen av Medelhavet som på sikt skulle kunna beröras av *Caulerpa taxifolia*s utbredning.

Kommissionen håller för närvarande på att utvärdera resultaten av det andra projektet. Det har redan resulterat i att två internationella seminarier organiserats 1997 och 1999, och till flera initiativ från berörda myndigheter på lokal och nationell nivå. Dessutom har parterna till Barcelonakonventionen om skydd av Medelhavets marina miljö och kustområde nyligen mottagit ett förslag om tillämpning av de expertrekommendationer som utarbetades i Heraklion i mars 1998 och som bland annat var ett resultat av Life-projektet. Kommissionen ställer sig bakom detta förslag.

Det verkar alltså som om Life-projekten har lett till att alla berörda parter (forskare, offentliga myndigheter, de som använder kustområdena, allmänheten) blivit mer medvetna om problemet. Med reservation för att det kan komma fram nya uppgifter under den pågående utvärderingen är det nu medlemsstaternas sak att på lämpligt sätt driva detta arbete vidare, med beaktande av frågans Medelhavsaspekt.

(2000/C 170 E/009)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1423/99**från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Relationerna EU-Turkiet och kärnkraftssäkerhet

Den turkiska regeringen har beslutat att med hjälp av ett internationellt konsortium bygga ett kärnkraftverk i det jordbävningsträddade området runt Akköy i Turkiet. De reaktorer som skall användas är av typen Candu, som enligt nyligen framkomna uppgifter har problem med säkerheten och som inte lever upp till de internationella säkerhetsnormerna. Detta beslut är ett hot mot livet för dem som bor vid Medelhavet, på Balkan, vid Svarta havet och i Mellanöstern.

1. Vilken information har kommissionen fått om detta och hur långt har byggandet av kärnkraftverket framskridit?
2. Har kommissionen för avsikt att ta upp frågan om kärnkraftverket med ansvariga gemenskapsorgan, inom ramen för relationerna mellan EU och Turkiet, för att se till att byggnadsprojektet inte blir verklighet?
3. Kan EU acceptera att detta kärnkraftverk — ett folkhälsohot i Grekland och omgivande länder — byggs, med tanke på Europeiska rådets ställningstagande vid toppmötet i Luxemburg vad gäller Turkiets möjlighet att ansluta sig till EU och att de länder som önskar bli EU-medlemmar skall uppfylla Köpenhamnskriterierna, där en anpassning till gemenskapens lagstiftning om kärnkraftssäkerhet och miljöskydd ingår?
4. Kan man anta kommissionens förslag till förordning om en utökning av tullunionen mellan EU och Turkiet, som föreskriver tillnärmning av lagstiftningen i syfte att införliva gemenskapslagstiftningen och utveckling av åtgärder som innefattar miljöskydd med budgetanslag om över 135 miljoner euro, samtidigt som den turkiska regeringens beslut om att bygga ett sådant här kärnkraftverk omintetgör de mål som eftersträvas i den föreslagna förordningen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Günter Verheugen

(18 oktober 1999)

Såvitt framgår av de uppgifter som kommissionen har inhämtat har de turkiska myndigheterna ännu inte fatt något beslut om tilldelande av kontrakt i upphandlingsförfarandet för uppförande av kärnkraftverket i Akköy. Av uppgifterna framgår inte heller något datum för ett sådant beslut. Under dessa omständigheter är det förhastat att hävda att en viss typ av reaktor kommer att väljas. Reaktortypen Candu som parlamentsledamoten nämner ingår i endast ett av de tre anbud som de turkiska myndigheterna har att ta ställning till. Enligt de turkiska myndigheterna måste de kandidater som kan komma i fråga ha ett väl grundat anseende vad gäller utformning, uppförande och resultat av minst två kärnkraftverk, av vilka minst ett skall kunna användas som referens för Akköy-projektet. Det bör slutligen påpekas att kommissionen, som visserligen följer frågan om uppförandet av kraftverket i Akköy med uppmärksamhet, saknar befogenhet att delta i besluten om kärnkraftverkets uppförande och läge. Dessa beslut fattas av de turkiska myndigheterna, närmast av den turkiska kärnkraftsmyndigheten.

Vad gäller säkerhets- och miljöfrågorna kring detta projekt har de turkiska myndigheterna tidigare uppgivit att platsen i Akköy valts ut efter omfattande utredningar av, bland annat, de seismologiska, geologiska och miljömässiga aspekterna. Vad särskilt gäller den seismiska aktiviteten i Akköy-regionen har Turkiet, enligt Internationella atomenergiorganet (IAEA), i planerna för kärnkraftverket beaktat möjligheten av en jordbävning som vore starkare än någon av de jordbävningar som hittills registrerats i denna region, och utgått från antagandet att epicentrum skulle vara precis där kraftverket är beläget, och inte på den närmaste förkastningen som ligger 20 kilometer längre bort. Enligt IAEA har den jordbävning som inträffade i augusti i nordöstra Turkiet inte haft några konsekvenser i tekniskt hänseende för grunderna för dessa beräkningar.

Samarbetet i energifrågor mellan gemenskapen och Turkiet i energifrågor har hittills varit förhållandevis begränsat, inte minst beroende på att det saknats lämpligt finansiellt stöd till Turkiet. Enligt den europeiska strategi för Turkiet som kommissionen antog i mars 1998⁽¹⁾ på rådets anmodan i syfte att förbereda Turkiet för anslutning skall dock ett sådant samarbete stimuleras. Frågor rörande kärnkraft, inbegripet frågor om säkerhet och miljöskydd, skulle kunna tas upp inom denna ram.

Kommissionen framlade i oktober 1998 två förordningsförslag⁽²⁾ för finansiellt stöd till den europeiska strategin. Om budgetmyndigheten antar dessa skulle energisamarbetet äntligen kunna ges fast form.

⁽¹⁾ KOM(98) 124 slutlig.

⁽²⁾ EGT C 408, 29.12.1998.

(2000/C 170 E/010)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1427/99
från Gerhard Hager (NI) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Stöd från Interreg till förmån för Kärnten/Slovenien

Den österrikiska delstaten Kärnten utgör i sin helhet ett målområde för stöd från Interreg. Detta gäller också för Slovenien, i dess egenskap av att vara en stat som omedelbart gränsar till EU. I samband med utbyggnaden av flygplatsen i Ljubljana har Slovenien fått pengar via ovannämnda stödprogram. Enligt de upplysningar jag har fått har detta lett till att vissa projekt i Kärnten inte fått understöd.

Mot bakgrund av detta skäl skulle frågeställaren vilja få besked om följande av kommissionen:

1. I vilken utsträckning har stöd från Interreg utbetalats till Slovenien?
2. Vilka planerade, aktuella eller redan avslutade projekt i Slovenien har hittills fått stöd från Interreg?
3. I vilken utsträckning betalades stöd från Interreg till Kärnten (inom en tidsram som kan jämföras med Slovenien)?
4. I fråga om vilka projekt i Kärnten avslogs ansökningarna om finansiellt stöd via Interreg och med vilken motivering skedde detta?
5. Känner kommissionen till att det råder ett direkt eller indirekt sammanhang mellan att vissa projekt i Kärnten inte fått någon stöd under det att det samtidigt beviljats stöd till projekt i Slovenien?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(11 oktober 1999)

Interreg IIA-programmet Österrike-Slovenien omfattar regionerna Unterkärnten och Klagenfurt-Villach i Kärnten samt Südweststeiermark och Oststeiermark i Steiermark. Programmets tyngdpunkt för delstaten Kärnten ligger i gränsregionerna Wolfsberg, Völkermarkt, Villach-Stadt, Villach-Land, Klagenfurt-Stadt och Klagenfurt-Land samt för delstaten Steiermark i Deutschlandsberg, Leibnitz och Radkersburg.

Slovenien ingår inte i den region som kan få stöd från detta Interreg-program, och något sådant stöd betalas heller inte ut. Interreg IIA kan bara stödja projekt som är lokaliserade inom gemenskapen, och för att komma i fråga måste ett projekt ha en tydligt gränsöverskridande karaktär. Det bör också syfta till att stimulera samarbetet mellan angränsande regioner.

Motsvarande projekt på den slovenska sidan om gränsen kan få stöd från programmet Phare CBC (cross border co-operation). Under perioden 1995-99 kommer exempelvis Slovenien preliminärt att få 14 miljoner euro från Phare CBC för gränsöverskridande samarbete med Österrike.

Gemenskapen har för perioden 1995–99 reserverat budgetmedel på totalt 8 911 657 euro för programmet Österrike–Slovenien inom Interreg IIA. Kärnten är berättigat till 4 078 318 euro av denna summa, och Steiermark till 4 833 339 euro. Kommissionen har hittills betalat ut 4 879 800 euro till Österrike, och den österrikiska förbundsregeringen har betalat ut totalt 25 217 184 österrikiska schilling (1 832 600 euro) till delstaten Kärnten.

Sammanlagt 150 projekt har fått stöd från Interreg IIA, varav 54 nu har avslutats. Eftersom det är medlemsstaterna och regionerna som själva väljer ut vilka projekt som skall beviljas stöd känner kommissionen inte till vilka projekt som har föreslagits för stöd men fått avslag.

Alla projekt måste uppfylla vissa allmänna urvals- och prioritetskrav på programnivå samt vissa särskilda urvals- och prioritetskrav på den åtgärdsnivå som anges i respektive program. Dessa krav fastställs genom en överenskommelse mellan medlemsstaten i fråga och kommissionen.

Kommissionen har inga uppgifter som tyder på att det skulle finnas ett samband mellan det faktum att vissa slovenska projekt har godkänts och vissa projekt i Kärnten fått avslag. Interreg och Phare CBC är också budgetmässigt sett två helt separata stödinstrument, vilket innebär att slovenska gränsprojekt bara kan få stöd genom Phare CBC-programmet, och gränsprojekt i Kärnten bara genom Interreg-programmet.

(2000/C 170 E/011)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1431/99

från Gary Titley (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Kontrakt som kommissionen tilldelar externa konsulter

Skulle kommissionen kunna redogöra för effektiviteten i och karaktären på de interna kontrollförfaranden som denna använder sig av för att kontrollera att anbud för undersökningar tilldelas på ett helt objektivt sätt, i synnerhet när ett selektivt anbudsförfarande används?

Skulle kommissionen vilja kommentera lämpligheten i att använda sig av ett selektivt anbudsförfarande för att tilldela undersökningar vars slutsatser på ett avgörande sätt kan påverka nya förslag till rättsakter?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michaele Schreyer

(28 oktober 1999)

När det gäller en upphandling, särskilt av en undersökning, som kommissionen gjort är EG-fördragets allmänna principerna om lika behandling och öppenhet tillämpliga, helt oberoende av upphandlingsförfarandet och uppdragets omfattning. Därtill kommer rådets direktiv 93/36/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av förfarandet vid offentlig upphandling av varor, ⁽¹⁾ rådets direktiv 93/36/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av förfarandet vid offentlig upphandling av arbetskraft, ⁽²⁾ rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster, ⁽³⁾ avtalet om offentlig upphandling som slutits inom Världshandelsorganisationen (WTO) och Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) samt de sektoriella tillämpningsregler som finns i diverse rättsakter. I budgetförordningens artiklar ⁽⁴⁾ återges för övrigt dessa olika principer och regler i detalj.

En viktig aspekt i samband med efterlevnaden av principerna om lika behandling och öppenhet är hur dessa upphandlingar offentliggörs. I direktiven om offentlig upphandling föreskrivs visserligen offentliggörande i ett enda "medium" (Europeiska gemenskapernas officiella tidning), men kommissionen har också uppmuntrat att vid upphandlingar som överstiger ett visst tröskelvärde offentliggöra dem parallellt, särskilt på Internet.

Enligt dessa olika rättsliga föreskrifter skall flera tröskelvärden beaktas. Understiger värdet 13 200 euro, kan en överenskommelse göras direkt med en anbudsgivare. Ligger det mellan 13 200 och 49 999 euro, skall

minst tre anbud jämföras innan ett val görs. Ligger det mellan 50 000 och 133 914 euro, väljs anbudsgivaren ut efter en uppmaning att inkomma med intresseanmälan. Från och med 133 914 euro är direktiven om offentlig upphandling automatiskt tillämpliga, eftersom all upphandling av undersökningar ingår i bilaga I A till direktivet upphandling av tjänster (med undantag av viss upphandling i kategori 8 som rör forskning och utveckling).

Det är i första hand utanordnarna vid de olika generaldirektoraten som ansvarar för att anbudsproceduren genomförs på ett objektiva sätt och enligt alla tillämpliga regler. Inom ramen för "Sund och effektiv förvaltning" (SEM 2000) har en förstärkning skett av de finansiella tjänsternas roll inom varje generaldirektorat för att också förbättra kommissionens tilldelningspraxis.

I samband med avtal som inte har någon koppling till externt stöd och som överstiger ett tröskelvärde på 46 000 euro prövar dessutom rådgivande kommittén för upphandling att tillämpliga principer och regler efterlevs i alla ärenden.

Också budgetåtaganden i samband med avtal är föremål för en föregående selektiv kontroll som genomförs av finanskontrollen, bl.a. med hänsyn till efterlevnaden av reglerna för ingång av upphandlingsavtal. Dessutom granskas upphandlingsförfarandena inom ramen för den interna revision som genomförs av finanskontrollen.

Slutligen utgör alla de undersökningar som planerats av kommissionen en del av ett allmänt program som generalsekretariatet inrättat. Genom programmet skall dubbelarbete undvikas och öppenhet skapas mellan alla generaldirektorat. Vid tidpunkten för åtagandet överlämnas undersökningen till den offentliga databasen ADAM som innehåller alla de undersökningar som kommissionen beställt.

Efter det att undersökningen har genomförts, skall en slutrapport utarbetas som skall omfatta följande: syfte, titel, sammanfattning, utvärdering och ett eventuellt offentliggörande. Tillsammans med den avslutande betalningsanvisningen och rapporten kommer undersökningen att placeras i generalsekretariatets historiska arkiv, där betalningsanvisningen atteras och överlämnas till styrekonomen för godkännande före utbetalningen.

I fråga om valet av ett selektivt förfarande skall det noteras att de fall där ett sådant förfarande kan tillämpas inte begränsas av direktiven om offentlig upphandling, varigenom de öppna respektive selektiva förfarandena definieras som likvärdiga. Ett selektivt förfarande kan vara lämpligt dels när anbud av hög kvalitet erbjuds, dels när effektiv förvaltning eftersträvas. I detta sammanhang är det emellertid av avgörande betydelse att kandidaterna väljs ut enligt objektiva kriterier. Om ett så kallat selektivt förfarande ändå skulle ha förorsakat en snedvridning av konkurrensen, ombuds parlamentsledamoten att underrätta kommissionen därom.

(¹) EGT L 199, 9.8.1993.

(²) EGT L 199, 9.8.1993.

(³) EGT L 209, 24.7.1992.

(⁴) EGT L 356, 31.12.1977.

(2000/C 170 E/012)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1434/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Den europeiska försvarsindustrin — Företagen i den spanska marinförsvarsbranschen — Bazán-fallet (Ferrol)

Enligt meddelandet från december 1997 angående försvarsindustrin (KOM(97) 583) anser kommissionen att det är väsentligt att etablera en integrerad europeisk marknad för krigsmateriel. Det föreslås att man ska tillämpa en global strategi i form av en handlingsplan för en europeisk politik angående krigsmateriel.

Det förslag med gemensam ståndpunkt som lades fram då av kommissionen skulle granskas efter 18 månader. Denna tidsfrist har nyligen gått ut.

Förklaringen av den 20 april 1998 från försvarsministrarna från Frankrike, Tyskland, Italien och Spanien bekräftade på nytt deras vilja att skynda på befästandet av den europeiska försvarsindustrin. Detta följdes av ett viljeförklaringsbrev underskrivet i juli 1998 av dessa länders försvarsministrar, tillsammans med Sverige och Storbritannien.

I förklaringen från Europeiska rådet i Köln i juni detta år, när det verkade som att det skulle skapas en genuin europeisk utgångspunkt, uttrycks en politisk önskan om att omstrukturera försvarsindustrin.

Kan kommissionen, mot denna bakgrund, uppge hur allt detta kan påverka de spanska företagen i militärbranschen, med speciell hänvisning till möjligheterna att bilda transnationella försvarsföretag, i synnerhet företaget Bazán och dess fabrik i Ferrol, Galicien?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Erkki Liikanen

(13 oktober 1999)

Kommissionen anser att gemenskapen måste ha en försvarsrelaterad industri som är både konkurrenskraftig och dynamisk. I två meddelanden⁽¹⁾,⁽²⁾, som var speciellt inriktade på detta område, underströk kommissionen det omedelbara behovet av att omstrukturera detta område på europeisk nivå och behovet av att skapa en rättslig plattform för detta, vilket skulle kunna bana väg för en europeisk försvarsmarknad.

Även om ansvaret för en sådan omstrukturering huvudsakligen ligger på de inblandade företagen, kommer försvarsindustrin även fortsättningsvis att vara ett område som är politiskt känsligt. Inblandning från statsmakternas sida är mycket viktig i fråga om omstruktureringen och medlemsstaterna måste vidta alla nödvändiga åtgärder för att uppmuntra och stödja framväxandet av genuint europeiska företag. Även i de fall där en medlemsstat inte är direkt ekonomiskt involverad, så påverkar den genom att vara en viktig kund, genom att ge finansiellt stöd till forskning och utveckling (FoU), genom sina stödprogram, genom att kontrollera exporten och genom att utfärda godkännanden.

Mot bakgrund av målen i avsiktsförklaringen från juni 1998 och de utfästelser som gjordes vid rådets toppmöte i Köln i juni 1999, borde medlemsstaterna nu vilja koncentrera sig på att förverkliga den inre marknaden och på att ge företagen större handlingsfrihet när det gäller att skapa allianser. Kommissionen stödjer det tillvägagångssättet helt och hållet, vilket också framgår av kommissionens meddelande.

I fråga om de förändringar som företagen själva ville ha i form av fler internationella allianser, så välkomnar kommissionen i princip detta. Mot bakgrund av detta så är det i det specifika fallet med företaget Bazán företaget självt som får utforma en strategi för industriella allianser, i lämpliga fall tillsammans med den spanska regeringen.

Den gemensamma ståndpunkt som kommissionen 1997 presenterade i ett meddelande⁽¹⁾ diskuteras fortfarande inom rådet. Om ståndpunkten antas skulle det befästa de åtgärder som kommissionen för närvarande vidtar i enlighet med sin åtgärdsplan om stöd för försvarsindustrin⁽²⁾.

⁽¹⁾ KOM(97) 583 slutlig.

⁽²⁾ KOM(96) 10 slutlig.

(2000/C 170 E/013)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1436/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Spanska regeringens förslag om att utarbeta och godkänna en plan för geografisk rörlighet

Den 1 juni 1999 meddelade den spanska regeringen att den tänker utarbeta och anta en plan för geografisk rörlighet, vars syfte är att överföra arbetskraft till Medelhavsområdet under förevändning att

utbudet på arbetsmarknaden är större i denna region. Om detta förslag blir verklighet skulle det medföra enorma investeringar i bostäder, transport, utbildning och vård både genom skatter och i form av socialförsäkringar eftersom man till regionen skulle överföra arbetslösa från andra spanska områden.

Denna politik från den spanska regeringens sida skulle med hjälp av offentliga anslag bidra till att befästa, ja till och med öka, den nuvarande dåliga regionala balansen istället för att försöka råda bot på de historiskt betingade bristerna inom infrastruktur och utveckling i halvöns Atlantområden. Dessa brister märks i den mycket höga arbetslösheten i Galicien: 17 procent av den aktiva befolkningen.

Om den spanska regeringen till kommissionen skulle lämna in en förfrågan i den här riktningen, kan kommissionen i så fall ge den spanska regeringen tillstånd att använda anslag ur strukturfonderna och sammanhållningsfonden för att föra en politik som helt tydligt står i strid med målsättningen för den ekonomiska och sociala sammanhållningen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(11 oktober 1999)

Kommissionen känner inte till den "Plan för geografisk rörlighet" som parlamentsledamoten hänvisar till. Enligt vad kommissionen fått veta är denna plan bara en intention hos regeringen. Utan planens text eller åtminstone uppgifter om dess syften och hur den skall genomföras, kan kommissionen inte uttala sig om huruvida det förekommer något stöd från strukturfonderna.

Enligt rådets förordning (EG) nr 1164/94 av den 16 maj 1994 om inrättandet av en sammanhållningsfond⁽¹⁾ är Sammanhållningsfondens specifika verksamhetsområde investeringar i transportinfrastruktur och miljöskydd. Sammanhållningsfonden verkar inte på de områden som parlamentsledamoten nämner.

(¹) EGT L 130, 25.5.1994.

(2000/C 170 E/014)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1437/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Projekt inom telekommunikation, audiovisuella tjänster och IT i Galicien

Ur ett regionalpolitiskt perspektiv måste Galicien bli fullt integrerat i det transeuropeiska nätet för transport, telekommunikation och energi. Eftersom Galicien räknas som ett mål 1-område har regionen också fått stora anslag ur strukturfonderna i detta avseende.

Kan kommissionen ange vilka projekt och program som finansierats i Galicien genom strukturfonderna och sammanhållningsfonden under 1994-1999 på områdena telekommunikation, audiovisuella tjänster och IT (däribland även utveckling av och integrering i telenäten och utveckling av service för industrin, liksom anslag för sociala ändamål som hälsoskydd och utbildning)?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(11 oktober 1999)

Förteckningen över de projekt i Galicien inom områdena telekommunikation, audiovisuella tjänster och IT som medfinansierats av Europeiska regionala utvecklingsfonden fram till och med mars 1999 skickas till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

Det bör betonas att vissa industriella tjänster ingår i området "utveckling av industristruktur". För att öka överskådligheten har dessutom vissa projekt som ingår i sektorn yrkesutbildning tagits med även i utbildningssektorn.

När det gäller Sammanhållningsfonden utgörs dess interventionsområden, i enlighet med rådets förordning (EG) nr 1164/94 av den 16 maj 1994 om inrättandet av en sammanhållningsfond⁽¹⁾, uteslutande av investeringar i transportinfrastruktur och miljöskydd. Sammanhållningsfonden verkar således inte inom de områden parlamentsledamoten nämner.

⁽¹⁾ EGT L 130, 25.5.1994.

(2000/C 170 E/015)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1438/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Integrering av Galicien i det transeuropeiska nätet för höghastighetståg

Det är nödvändigt för Galicien, precis som för andra europeiska regioner, att integreras i det europeiska nätet för höghastighetståg, i synnerhet som Galicien var en region som hamnade på sidan om då transportnäten drogs genom Spanien. Detta behov förefaller dock inte finnas med i tekniska och budgetmässiga planer för det transeuropeiska tågnätet fram till 2010, vilket innebär att galicierna återigen kommer att bli lidande, på samma sätt som då motorvägar skulle byggas som skulle förbinda området med den Iberiska halvön och Europa och som då det första statliga järnvägsnätet byggdes.

För att vidta de åtgärder som krävs för att förhindra en sådan marginalisering frågar jag kommissionen följande: Hur ser situationen ut när det gäller att integrera Galicien i tidsplanen och den budgetmässiga planeringen för det transeuropeiska nätet för höghastighetståg fram till 2010?

Vilka förslag har den spanska staten framfört till EU i detta syfte?

(2000/C 170 E/016)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1440/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Förbindelserna mellan Galicien och Portugal genom ett höghastighetsnät för tåg

Kan kommissionen informera om hur den nu gällande tidsmässiga och budgetmässiga planeringen ser ut för att förbinda Galicien med Portugal genom ett höghastighetsnät för tåg på sträckan Lissabon-Porto-Vigo-Santiago-A Coruña-Ferrol, med tanke på den stora ekonomiska betydelse som detta område har i de båda länderna och med tanke på att det omfattar 14 miljoner invånare och befinner sig i en viktig del av den europeiska kontinenten som vätter mot Atlanten?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1438/99 och E-1440/99
ingivet av Loyola de Palacio för kommissionen**

(11 oktober 1999)

Bilagan till Europaparlamentets och rådets beslut nr 1692/96/EG av den 23 juli 1996 om gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet⁽¹⁾ innehåller översiktsplaner där det framgår, om än endast som vägledande information, hur transportnätets förbindelser och knutpunkter kan komma att se ut 2010. Vad gäller höghastighetstågen skiljer man mellan de linjer som redan var i bruk 1996 och de linjer som fortfarande är på ett mer eller mindre avancerat projektstadium.

Det är i Galiciens fall förvisso sant att det när riktlinjerna utarbetades inte fanns några konkreta planer på något höghastighetståg vare sig till Portugal eller till Spaniens centrala delar. På 1996 års översiktsplaner finns det dock ett höghastighetsprojekt för Portugal, från Lissabon till Porto, som följs av en traditionell järnvägsförbindelse mot Galicien. Där finns även ett moderniseringsprojekt för Spanien för att tågen skall kunna komma upp i en hastighet på 200 km/h från Valladolid och nästan ända fram till Orense. Även denna skulle följas av en traditionell förbindelse mot Orense och Santiago.

Efter att detta beslut fattades 1996 har flera undersökningar finansierats inom ramen för budgeten för de transeuropeiska transportnätet i syfte att förbättra järnvägsförbindelserna i regionen. Kommissionens förslag från 1997 om att ändra Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av beslut nr 1692/96/EG, vad gäller kusthamnar, inlandshamnar och intermodala terminaler samt projekt nr 8 i bilaga III ⁽²⁾ innebar att benämningen på projekt nr 8 ("Motorväg Lissabon-Valladolid") ändras till "Multimodal förbindelse mellan Portugal/Spanien och övriga Europa". I motiveringen till förslaget anges uttryckligen att det är nödvändigt att bygga ut den korridoren, eftersom den är en av de tre korridorer som förbinder Galicien (La Coruña) med Portugal (Lissabon).

Parlamentet föreslog efter den första behandlingen den 10 mars 1999 vissa ändringar, och kommissionen presenterade ett ändrat förslag och ett meddelande ⁽³⁾ om rådets nya gemensamma ståndpunkt, som för närvarande håller på att utarbetas. Kommissionen har för avsikt att godkänna parlamentets ändringsförslag. Förslaget syftar till att ge en mer precis beskrivning av projekt nr 8 så att Galiciens förbindelse med det transeuropeiska nätet framgår tydligare.

Vad gäller finansieringen skall det noteras att andra fonder (Europeiska regionala utvecklingsfonden, sammanhållningsfonden, Europeiska investeringsbanken) har utnyttjats och kan fortfarande utnyttjas för finansiering av studier och infrastruktur i syfte att förbättra tågförbindelserna i den här regionen.

⁽¹⁾ EGT L 228, 9.9.1996.

⁽²⁾ KOM(97) 681 slutlig.

⁽³⁾ KOM(1999) 277 slutlig.

(2000/C 170 E/017)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1441/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Stöd till mjölkbönder i Galicien inom ramen för stöd till familj jordbruk

Det galiciska jordbruket har under de senaste årtiondena genomgått en specialisering mot produktion av mjölk och mjölkprodukter. Dess utveckling har emellertid bromsats genom att man tilldelats en malt-husiansk mjölkkvot, som kontrasterar mot rätten att modernisera jordbruket så som skett i de centrala länderna i Europeiska unionen.

Detta hinder förstärks av den allvarliga diskriminering som drabbar det galiciska jordbruket ifråga om stöd från den europeiska gemenskapen. År 1998 erhöll Galiciens jordbruk, som sysselsätter 18,5 procent av den aktiva spanska jordbruksbefolkningen, endast 1,2 procent av de 852 903 miljoner pesetas (MPTS) som EUGFJ-garantisektionen tilldelar det spanska jordbruket inom ramen för ett system som särskilt gynnar stora lantbruk, vilket dessutom innebär slöseri med unionens strukturfonder.

Kan kommissionen, med hänsyn till detta, ange om den planerar ett system med särskilt stöd avsett för familj jordbruk med djurhållning och i synnerhet mjölkproduktion för att kompensera det allvarliga obalans som drabbar regioner som Galicien genom tillämpningen av EUGFJ-garantisektionen på ett sätt som är uppenbart bristfälligt och till och med orättvist mot dess jordbruk?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(5 oktober 1999)

Mjölkkvoterna infördes av rådet 1984 för att råda bot på den kostsamma obalans som rådde inom mjölksektorn. Rådet beslutade nyligen, inom ramen för Agenda 2000, att mjölkkvoterna skall finnas kvar fram till 2008. Samtidigt beslutade rådet om ökade kvoter för de medlemsstater där problemen består. För Spanien innebär detta en ökning med 350 000 ton för 2000 och därefter en ökning med 200 000 ton för 2001 (totalt + 10%) och inom ramen för dessa torde det även finnas utrymme för en lösning på den särskilda situationen i Galicien och som tas upp av frågeställaren. Därutöver har ökningarna redan gjorts för Spaniens vidkommande under 1987 och under 1993/1994, vilket ger en sammanlagd ökning med 20 %.

Dessutom finns det gemenskapsåtgärder från vilka jordbrukare och särskilt familjeföretag kan få stöd för att förbättra effektiviteten vid sina anläggningar. Detta stöd, huvudsakligen investeringsstöd, beviljas för närvarande inom jordbruksdelen av programmet för mål 1 i Galicien. Under 1998 betalade utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket ut 4 153 miljoner pesetas för åtgärder av detta slag, vilket utgör 19 % av fondens utgifter för mål 1- regioner i Spanien.

I framtiden kommer stödet till familjeföretag att säkras genom den nya politiken för landsbygdens utveckling, som utgör den andra pelaren i den gemensamma jordbrukspolitiken. Genom det nya systemet finns det dessutom större utrymme för de regionala myndigheterna att anpassa åtgärderna till den egna regionens behov och särskilda förhållanden. Således kommer det att bli möjligt att ta itu med problem av det slag som tas upp av frågeställaren på ett lämpligt sätt.

(2000/C 170 E/018)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1452/99

från Daniela Raschhofer (NI) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Harmonisering på trafiksäkerhetsområdet

Europeiska kommissionen ägnar området trafik stor uppmärksamhet. Orsaken är bland annat den att det inte bara handlar om att kunna tillryggalägga sträckan mellan A och B så snabbt och miljövänligt som möjligt utan också om att öka trafiksäkerheten på vägar och järnvägar i Europa.

Om trafiksäkerheten har jag följande frågor att ställa:

- Förekommer det några överläggningar och diskussioner om följande frågor från kommissionen och finns det några rättsliga föreskrifter för dessa frågor?
  - Om svaret är ja skulle jag vilja få exakta upplysningar om läget vid diskussionerna och läget för de rättsliga föreskrifterna samt om eventuella övergångstider.
1. Hur många rättsliga föreskrifter har EU hittills utfärdat om fordonsförarens säkerhet?
  2. Finns det till följd av förseningar med införandet av nationella rättsliga föreskrifter en möjlighet att europeiska medborgare kan köra utan motsvarande körkort?
  3. Finns det i Europa några enhetliga bestämmelser om vilken form bilarnas registernummer skall ha och hur de optiskt skall gestaltas?
  4. Finns det i Europa några enhetliga bestämmelser för om man får eller inte får svänga till höger mot rött ljus?
  5. Är det möjligt att trafikljussignaler kan ha olika betydelse i olika medlemsländer (t.ex. gul, blinkande ljussignal)?
  6. Finns på det europeiska planet enhetliga normer för skyltningen av vägar och för hur vägskyltarna skall se ut (inklusive vilka färger de skall ha)?
  7. Finns det enhetliga normer för avgasutsläpp inom unionen, både för last- och personbilar? Om så inte är fallet: hur stor är variationsbredden mellan de striktaste och de lindrigaste gränsvärdena?
  8. Råder det bilbältesplikt överallt och finns det någon enhetlig fartbegränsning på europeiska vägar?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Loyola de Palacio

(15 oktober 1999)

1. Gemenskapen har varit mycket aktiv när det gäller att lagstifta om normer för fordonskonstruktioner (så kallade typgodkännanden): hittills har över 50 direktiv antagits. Av dessa har ett flertal i ett senare

skede ändrats på grund av den tekniska utvecklingen när det gäller fordonskonstruktioner. De flesta av dessa direktiv kan sägas påverka förarnas säkerhet direkt eller indirekt. En förteckning över direktiven översänds till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

Förutom lagstiftning om typgodkännande har följande gemenskapslagstiftning betydelse för förarnas säkerhet: Rådets förordning (EEG) nr 3820/85 av den 20 december 1985 om harmonisering av viss social lagstiftning om vägtransporter⁽¹⁾ och förordning (EEG) nr 3821/85 av den 20 december 1985 om färdskrivare vid vägtransporter⁽¹⁾ som behandlar förarnas viloperioder, direktiv 91/439/EEG av den 29 juli 1991 om körkort⁽²⁾, direktiv 96/96/EG av den 20 december 1996 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om provning av motorfordons och tillhörande släpfordons trafiksäkerhet⁽³⁾, direktiv 92/6/EEG av den 10 februari 1992 om montering och användning av hastighetsbegränsande anordningar i vissa kategorier av motorfordon inom gemenskapen⁽⁴⁾, direktiv 91/671/EEG av den 16 december 1991 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om obligatorisk användning av bilbälten i fordon som väger mindre än 3,5 ton⁽⁵⁾ och ett omfattande lagstiftningspaket på området transport av farligt gods (direktiv 94/55/EG av den 21 november 1994⁽⁶⁾).

2. Direktiv 91/439/EEG om körkort skall inte tillämpas på motorfordon som är konstruerade för en högsta hastighet på 50 km/tim eller om de drivs av en förbränningsmotor med en slagvolym som inte överstiger 50 cm³. Jordbruks- och skogstraktorer omfattas heller inte av direktivet. Detta innebär att medlemsstaterna själva kan besluta om huruvida det skall vara tillåtet att framföra sådan fordon på allmänna vägar i landet utan någon form av körkort. Det finns också medborgare i vissa medlemsstater som har körkort utan att ha gjort någon förarprov, eftersom de tog sina körkort innan förarprov infördes i dessa medlemsstater.

3. Det finns inga normer för registrerings skyltar, men däremot om var dessa skyltar skall monteras på fordonet. På området finns även rådets förordning (EG) nr 2411/98 av den 3 november 1998 om erkännande vad gäller trafik inom gemenskapen av nationalitetsmärke för den medlemsstat i vilken motorfordon och släpvagnar till motorfordon är registrerade⁽⁷⁾.

4. och 5. Det finns ingen gemenskapslagstiftning om trafiksignaler. I 1968 års FN-ECE-konvention om vägmärken finns dock bestämmelser om trafiksignaler (i artiklarna 23 och 24). Där fastställs att rött ljus betyder att trafiken inte får fortsätta framåt, medan blinkande gult ljus betyder att förare får fortsätta men skall göra detta med särskild försiktighet. Det skall dock noteras att det inte är alla medlemsstater som är signatärstater till konventionen eller tillämpar den fullt ut. Kommissionen har inte något mandat att se till att konventionen verkligen tillämpas i alla medlemsstater. Enskilda medlemsstater som inte tillämpar konventionen kan alltså välja om det skall vara tillåtet att svänga till höger mot rött ljus eller använda gult blinkande ljus.

6. Det finns heller inte någon gemenskapslagstiftning om vägs skyltar. Medlemsstaterna bestämmer själva färgen på sina skyltar. Genom FN-ECE:s konvention om vägs skyltar harmoniseras utformningen av varningsskyltar som riktar sig till förare av motorfordon. Färgen på vägvisarna harmoniseras däremot inte. Det skall ännu en gång påpekas att det inte är alla medlemsstater som är signatärstater till konventionen.

7. Det finns ett omfattande lagstiftningspaket om utsläppsnormer för gasformiga föroreningar i gemenskapen i systemet för typgodkännande av fordon genom rådets direktiv 70/220/EEG av den 20 mars 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot luftförorening genom avgaser från motorfordon⁽⁸⁾ senast ändrat genom direktiv 98/77/EG⁽⁹⁾. I dessa direktiv fastställs enhetliga och obligatoriska utsläppsnormer.

Rådets direktiv 96/96/EG av den 20 december 1996 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om provning av motorfordons och tillhörande släpfordons trafiksäkerhet⁽¹⁰⁾ innehåller dessutom krav på att fordon skall genomgå regelbundna kontroller av avgasutsläppen.

8. Genom rådets direktiv 91/0671/EEG av den 16 december 1991 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om obligatorisk användning av bilbälten i fordon som väger mindre än 3,5 ton⁽¹⁾ är det obligatoriskt att använda bilbälte i både fram- och baksätet på fordon. Det finns inte någon enhetlig fartbegränsning på Europeiska vägar.

⁽¹⁾ EGT L 370, 31.12.1985

⁽²⁾ EGT L 237, 24.8.1991.

⁽³⁾ EGT L 46, 17.2.1997.

⁽⁴⁾ EGT L 57, 2.3.1992.

⁽⁵⁾ EGT L 373, 31.12.1991.

⁽⁶⁾ EGT L 319, 12.12.1994.

⁽⁷⁾ EGT L 299, 10.11.1998.

⁽⁸⁾ EGT L 76, 6.4.1970.

⁽⁹⁾ EGT L 286, 23.10.1998.

⁽¹⁰⁾ EGT L 46, 17.2.1997.

⁽¹¹⁾ EGT L 373, 31.12.1991.

(2000/C 170 E/019)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1463/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Det kanadensiska fiskelagen C-27

Kommissionen har erkänt att den kanadensiska fiskelagen C-27 inte är förenlig med den internationella lagstiftningen. Denna lag har inte ändrats under den parlamentariska behandlingen, vilket EU begärt upprepade gånger. Inte heller har man under det förra toppmötet mellan EU och Kanada, som hölls i juni, gjort några framsteg i detta allvarliga ärende och de gränsöverskridande aspekterna i den kanadensiska fiskelagstiftningen kvarstår, vilket enligt kommissionens svar på min tidigare fråga, som föregick toppmötet (E-0942/99)⁽¹⁾, "är av mycket stor betydelse för gemenskapen".

Kan kommissionen informera om vilka nya åtgärder man tänker vidta som svar på den kanadensiska öviljan att lösa denna allvarliga tvist, som så länge den inte är löst förhindrar goda förbindelser mellan EU och Kanada?

⁽¹⁾ EGT C 348, 3.12.1999, s. 145.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(26 oktober 1999)

Gemenskapens oro för den kanadensiska lagstiftning (fiskelagen C-27) som gör det möjligt för Kanada att tillämpa Förenta nationernas avtal från 1995 om gemensamma fiskbestånd och ständigt vandrande arter har blivit en av de viktigaste frågorna i samtalen mellan gemenskapen och Kanada. Efter toppmötet mellan EU och Kanada i juni 1999 ledde detta till ökade kontakter med Kanada på både expert nivå och politisk nivå. Under processens gång har avsevärda framsteg gjorts. Kanada har överlämnat skriftliga klagoranden om räckvidden av den extraterritoriella lagstiftningen från 1994 och den nyligen antagna lagstiftningen. Kanada har dessutom skriftligen bekräftat att den nya lagstiftningens villkor anses överensstämma med FN-avtalets villkor och att den följdenligt kommer att tillämpas. Eftersom dessa uttalanden bemöter gemenskapens oro på ett tillfredsställande sätt kan de känsligaste politiska frågorna avslutas. Därför underrättades Kanada i en verbalnot den 30 september 1999 om gemenskapens tolkning av dessa politiska frågor och om kommissionens förbehåll beträffande vissa andra extraterritoriella aspekter av den kanadensiska fiskerilagstiftningen. Det kanske blir nödvändigt att i det senare fallet ta upp några olösta rättsliga frågor av teknisk art när kommissionens analys av de underordnade kanadensiska tillämpningsföreskrifterna har avslutats. Kommissionen kommer därför snart att sammanträffa med kanadensiska experter.

(2000/C 170 E/020)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1465/99**från Heidi Hautala (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Förbudandet av azofärgämnen i EU

Azofärgämnen är tillåtna i EU, även om man har konstaterat att de framkallar utslag, snuva och andra allergiska reaktioner. Livsmedelsindustrin i Sverige och Finland har traditionellt avhållit sig från att använda azofärgämnen.

Kommissionen har tagit avstånd från Sveriges regerings beslut att förhindra att sötsaker och drycker som innehåller azofärgämnen kommer ut i handeln i Sverige, vilket skulle innebära en avvikelse från färgämnesdirektivet av 1994.

Varför godkänner kommissionen inte Sveriges förbud mot azofärgämnen, då det inte är meningen att snedvrیدا konkurrensen, utan att skydda konsumenternas och speciellt barns och ungdomars hälsa? Vad tänker kommissionen göra för att livsmedelsindustrin skulle avstå från att använda azofärgämnen, då deras enda funktion är att göra livsmedel mera lockande till utseendet? Kommer kommissionen att vidta åtgärder för att förbjuda azofärgämnen i hela EU?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Erkki Liikanen

(15 oktober 1999)

Skälen till kommissionens beslut beträffande Sveriges begäran att få tillämpa undantag från rådets direktiv 94/36/EG av den 30 juni 1994 om färgämnen för användning i livsmedel⁽¹⁾ vad gäller användning av azofärgämnen anges i kommissionens beslut 1999/5/EG av den 21 december 1998 om Konungariket Sveriges anmälan av nationella bestämmelser i fråga om vissa färgämnen och sötningsmedel i livsmedel⁽²⁾.

Direktiv 94/36/EG om färgämnen för användning i livsmedel antogs på grundval av de yttranden om färgämnen som Vetenskapliga livsmedelskommittén avgav. Rådet och parlamentet kände vid tiden för antagandet av direktivet till att Vetenskapliga livsmedelskommittén i sina yttranden angav att azofärgämnen orsakar allergier hos vissa personer. I direktivet är därför villkoren för användning av azofärgämnen begränsande, med gränser för i vilka livsmedel dessa tillsatser får användas och genom att specificera den högsta mängd av tillsatserna som får användas. Den lösning gemenskapen antog baseras på information till konsumenten. Personer som är allergiska mot vissa ingredienser bör kunna välja livsmedel som inte innehåller dessa. Rådets direktiv 79/112/EEG av den 18 december 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning, presentation och reklam i fråga om livsmedel⁽³⁾ gör detta möjligt eftersom det innehåller bestämmelser om att tillsatser i livsmedel måste anges i märkningen.

Kommissionen erkänner att de åtgärder som tillämpas i Sverige beträffande azofärgämnen är grundade på omsorg om människors hälsa. Kommissionen ansåg emellertid inte att den svenska begäran var berättigad, eftersom den ansåg att de svenska åtgärderna var mer omfattande än nödvändigt i jämförelse med syftet. En mindre omfattande åtgärd skulle ha kunnat vidtas för att nå samma mål, t.ex. märkning av produkter.

Kommissionen samlar för närvarande information om intaget av tillsatser i livsmedel i gemenskapen och kommer att rapportera resultatet av denna undersökning till parlamentet och rådet nästa år. Om rapporten skulle visa att den befintliga lagstiftningen behöver ses över kommer kommissionen att vidta de åtgärder som krävs.

(1) EGT L 237, 10.9.1994.

(2) EGT L 3, 7.1.1999.

(3) EGT L 33, 8.2.1979.

(2000/C 170 E/021)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1480/99**från Lucio Manisco (GUE/NGL) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Återuppbyggnad av broarna över Donau som har förstörts av kriget i Kosovo

En av de förödande följderna av Natos krig var att broarna över Donau förstördes. Detta drabbar hela regionens ekonomi och har fått särskilt allvarliga konsekvenser för handeln mellan Bulgarien och Rumänien.

1. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att åstadkomma en omedelbar återuppbyggnad av de broar över Donau som förstördes under kriget?
2. Vilken typ av och hur omfattande stöd tänker kommissionen ge för att undvika att de ekonomiska förbindelserna mellan länderna i denna region och EU-länderna drabbas ytterligare?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(15 oktober 1999)

1. Kommissionen är medveten om de allvarliga ekonomiska följderna för länderna längs Donau av att broarna över floden förstördes. Det påverkar inte bara de bilaterala ekonomiska förbindelserna mellan Serbien och grannländerna, utan även andra länder utefter floden som traditionellt använder Donau som transportled mellan Rhen och Svarta havet. På senare tid har det även uttryckts oro över risken för översvämningar uppströms.

Med hänsyn till rådande politiska maktförhållanden i Belgrad och sanktionerna mot Serbien, utesluter rådet för närvarande alla former av stöd från gemenskapen, förutom renodlat humanitärt bistånd. Kommissionen har därför ingen möjlighet att medverka i arbetet med att bygga upp broarna på nytt.

Parlamentsledamoten bör vara medveten om att myndigheterna i Belgrad, enligt de upplysningar som kommissionen har, försöker förmå det internationella samfundet att upphäva sanktionerna och erhålla medlemskap i de internationella finansinstituten i utbyte mot att broarna byggs upp på nytt och de serbiska avsnitten av Donau åter öppnas.

Kommissionen är också medveten om att Donaukommissionen håller på att undersöka möjligheten att nå en lösning som även omfattar Donaustaternas problem. Kommissionen är emellertid ytterst medveten om att eventuellt stöd från det internationella samfundet lätt skulle kunna missbrukas av Milosevic-regimen och anföras som bevis på att sanktionerna håller på att upphävas eller att det internationella samfundet godkänner regimen. Detta måste undvikas.

2. Kommissionen lämnar betydande bidrag till återuppbyggnadsarbetet i regionen via Phare- och Obnova-programmen. Parallellt med detta och till följd av krisen i Kosovo har kommissionen anslagit 392 miljoner euro i humanitärt bistånd till hela regionen.

Inom ramen för Phare-programmet utgår stöd till bland andra Bulgarien, Ungern, Rumänien, Slovakien och Slovenien som ett led i förberedelserna inför ländernas EU-anslutning medan Albanien, Bosnien och Hercegovina och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien mottar stöd för demokratiska reformer och ekonomisk omvandling. De gränsöverskridande samarbetsprogrammen är särskilt viktiga eftersom de genom att de inriktas på de särskilda problem som kännetecknar gränsområdena, syftar till att främja samarbete mellan länder och regioner längs gemenskapens och de central- och östeuropeiska ländernas gränser, med tyngdpunkt på finansiering av infrastruktur- och miljöprojekt.

Obnova-programmet är ett gemenskapsinitiativ för rehabilitering och återuppbyggnad av Bosnien och Hercegovina, Kroatien, Förbudsrepubliken Jugoslavien och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Tyngdpunkten har legat på projekt för regionalt samarbete och god grannsämja, återuppbyggnad av

infrastruktur och andra anläggningar som skadats under konflikterna, befastande av demokratin och det civila samhället, flyktingars återvändande och förberedelser för ekonomisk återhämtning. Förbudsrepubliken Jugoslavien är för närvarande berättigad till stöd inom Obnova-programmet, medan Serbien av de skäl som anges ovan endast får humanitärt bistånd och stöd till oberoende media och demokratiseringsprocessen.

Kommissionens åtgärd för att minska kostnaderna i samband med flyktingströmmen till angränsande länder har varit av särskild betydelse. Kommissionen har anslagit sammanlagt 100 miljoner euro i form av budgetstöd: 62 miljoner euro till Albanien, 25 miljoner euro till f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och 13 miljoner euro till Montenegro.

(2000/C 170 E/022)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1483/99

från Armando Cossutta (GUE/NGL) till rådet

(1 september 1999)

Ämne: Initiativ för att befria Cypern

Den 20 juli 1974 invaderade och ockuperade Turkiet den norra delen av Cypern. I 25 år varade en godtycklig ockupation som grundade sig på maktmissbruk och förtryck och som ledde till gränslösa och systematiska kränkningar av internationell rätt och av de mänskliga rättigheterna. Tusentals människor har dött till följd av invasionen, ockupationsmakten har fördrivit hundratusentals grekcyprioter från deras territorier och detsamma har skett med många tusen turkcyprioter genom systematisk etnisk rensning (samma typ av etnisk rensning som i dag får så många medvetna personer att reagera på tragedierna i Kosovo).

Alla FN-resolutioner som har utfärdats för att åstadkomma en fredlig lösning av krisen har inte blivit annat än tomma ord på grund av den oförsonliga hållningen hos Turkiet, som får stöd av supermakten USA.

1. Anser rådet inte att det bör handla självständigt och inom alla internationella fora för att bidra till att återupprätta den internationella rätten och de mänskliga rättigheterna efter de kränkningar som skett i förbindelserna mellan Turkiet och Cypern?
2. Anser rådet inte att det är nödvändigt att snarast möjligt ta aktiv del i lämpliga förberedelser för en världskonferens om Mellanöstern som gör det möjligt att definiera en strategi — som är realistisk i fråga om metoder och tidsfrister — för att i tid ta itu med krishärdar som om de lämnas ostörda kan växa till en enda, enorm brand?

Svar

(2 december 1999)

Rådet anser att det bästa sättet att gå vidare i Cypern-frågan, inbegripet situationen i fråga om de mänskliga rättigheterna, är att fortsätta att söka en lösning på grundval av de resolutioner som har antagits av FN:s säkerhetsråd. Rådet välkomnar slutsatserna från G8-ländernas toppmöte den 9–10 juni och resolutionerna 1250 och 1251 av den 29 juni 1999 från FN:s säkerhetsråd och anser att uppmaningen till ovillkorade FN-överläggningar i höst, tillsammans med resolutionerna, är början till ett nytt skede. Ordförandeskapet kommer även fortsättningsvis att tillsammans med andra EU-parter och internationella instanser stödja de bemödanden som FN:s generalsekreterare, Kofi Annan, gör för att minska spänningarna och bidra till framsteg på vägen mot en förhandlingslösning.

Unionen anser även att framsteg mot en anslutning till EU och en rättvis och hållbar lösning av Cypern-problemet bör underbygga varandra. Rådet är av den uppfattningen att Cyperns anslutning till EU kommer att vara till nytta för alla samfund och bidra till att uppnå civil fred och försoning på ön. Det beklagar att det inte var möjligt att nå en politisk lösning innan anslutningsförhandlingarna inleddes. Ordförandeskapet fortsätter att (i enlighet med slutsatserna från Europeiska rådet i Luxemburg) verka för att företrädare för det turkcypriotiska samfundet inbegrips i förhandlingarna om anslutning till EU.

Rådet har vid upprepade tillfällen, och kommer även fortsättningsvis att för Turkiet betona att det är nödvändigt att Turkiet positivt bidrar till en lösning av Cypern-problemet. Rådet förväntar sig att länder med en europeisk inriktning samarbetar med det i fråga om de viktigaste prioriteringarna, varav en är Cyperns anslutning till EU och en lösning av Cypern-frågan. Olyckligtvis har Turkiet sedan Europeiska rådet i Luxemburg satt ett stopp för den politiska dialogen med unionen i vissa känsliga frågor, inbegripet Cypern. Med anledning av jordbävningarna i Turkiet och Grekland och förbättrade bilaterala förbindelser mellan Grekland och Turkiet har dock förbindelserna mellan EU och Turkiet förstärkts och kommer förhoppningsvis att bana väg för en dialog som även omfattar Cypern.

Rådet delar inte den ärade parlamentsledamotens åsikt om att en internationell konferens om Mellanöstern skulle vara till fördel för Cypern.

(2000/C 170 E/023)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1494/99

från Olivier Dupuis (TDI) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Albanien och den åttonde och tionde korridoren

Enligt uppgifter från Albanien finns det planer på att genomföra den så kallade tionde korridoren, en förbindelseled mellan Grekland och Montenegro via Albanien, vilket skulle inverka negativt på genomförandet av ett projekt som hittills har haft hög prioritet, den så kallade åttonde korridoren mellan Syditalien, Durres, Pristina, Skopje, Sofia och vidare även mellan Albanien och Kosovo samt Albanien, Makedonien, Bulgarien och Rumänien.

Har kommissionen mer information i denna fråga? Är kommissionen medveten om de allvarliga riskerna med att genomföra dessa planer, både när det gäller stabiliteten i hela regionen, den inre stabiliteten i Albanien och utvecklingen av förbindelserna mellan EU och Albanien å ena sidan, och Makedonien och Kosovo å den andra?

Kan kommissionen meddela i vilket skede genomförandet av den åttonde och den tionde korridoren befinner sig, om det föreligger förseningar och vad de i så fall beror på och vilka bidrag EU ger till genomförandet?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Loyola de Palacio

(15 oktober 1999)

De alleuropeiska transportkorridorerna VIII och X är två av de sex korridorer som går igenom Balkan-regionen och som utgör förbindelser till de transeuropeiska näten (TENS) och sydöstra Europa.

Korridor VII går från östra till västra Balkan. Den utgör en förbindelse från södra Italien och Adriatiska havet till Svarta havet. Den går via hamnarna Dürres/Flores, Tirana (Albanien) och Skopje (f.d. jugoslaviska republiken Makedonien (FYROM)), vidare till Sofia (Bulgarien) och till de bulgariska hamnarna Burgas och Varna vid Svarta havet.

Korridor X går från nordväst till sydöst. Den utgör en förbindelse från Salzburg (Österrike), via Ljubljana (Slovenien), Zagreb (Kroatien), Belgrad (Förbundsrepubliken Jugoslavien) och Skopje (FYROM), till Thessaloniki (Grekland). Vid sidan av denna huvudlinje finns det fyra ytterligare förgreningar: (1) en linje från Graz (Österrike) via Maribor (Slovenien) till Zagreb (Kroatien); (2) en gren från Budapest (Ungern) till Belgrad (Jugoslavien), som båda ansluter till korridor V; (3) en gren från Nis (Jugoslavien) till Sofia (Bulgarien) och som går vidare via korridor IV till Istanbul; samt (4) en gren från Veles (Fyrom) som går via Florina (Grekland) till Via Egnatia.

Det finns således förbindelser mellan Albanien och Rumänien via förbindelserna från korridor IV till korridor VIII. På liknande sätt finns förbindelser mellan Albanien och Jugoslavien via förbindelserna från korridor VIII till korridor X. Albanien påverkas därför inte på något negativt sätt av utvecklingen av korridor X.

Utvecklingen av dessa korridorer bestäms genom gemensamma avsiktsförklaringar som upprättas av de länder som korridorerna går igenom och kommissionen. Parterna till en avsiktsförklaring ansvarar för

konkreta förbättringar för varje korridor. Ett utkast till gemensam avsiktsförklaring för korridor VIII är nästan klart och kommer att undertecknas under hösten 1999. På grund av den besvärliga politiska situationen i regionen och krisen i Kosovo har arbetet med att upprätta en gemensam avsiktsförklaring för korridor X legat nere under flera månader. Kommissionen har inga uppgifter om att eventuella försök att främja utvecklingen av korridor X skulle inverka negativt på korridor VIII.

Inom en snar framtid kommer utvecklingen av korridorerna på Balkan, bland annat korridorerna VIII och X, sannolikt att genomföras inom ramen för den stabilitetspakt för sydöstra Europa som ingicks den 10 juni 1999 och som kommissionen aktivt kommer att stödja.

Att utveckla korridorer för att integrera de berörda länderna med de utvidgade transeuropeiska näten ingår i den strategi som gemenskapen för närvarande driver för stabiliserings- och associeringsprocessen i området. Gemenskapen har hittills beviljat finansiellt stöd för främjandet av korridorerna VIII och X inom ramen för Phare-programmet, men när det gäller Balkan kan varken Kroatien eller Jugoslavien för närvarande söka stöd från Phare.

När det gäller Albanien gavs det mellan 1994 och 1997 stöd från Phare till vägkorridor VIII (60,6 miljoner euro) för modernisering av ett antal avsnitt, bland annat för att bredda vägarna, upprätta nya broar och lägga ny vägbeläggning. Samtidigt gavs 3,6 miljoner euro i stöd från Phare till modernisering av hamnen i Durres.

I Bulgarien har olika avsnitt av det nationella järnvägsnätet moderniserats, bland annat vissa avsnitt av korridor VIII. Det totala stödet från Phare uppgick till 40 miljoner euro.

När det gäller F.d. jugoslaviska republiken Makedonien och vägkorridor X gavs genom 1996 och 1997 års Phare-program 6 miljoner euro i stöd till gränsstationsprojekten i Bogorodica och Medzitlija. Det gavs även 11 miljoner euro i stöd till moderniseringen av vägvägnittet mellan Demir Kapija och den grekiska gränsen. För att förbättra vissa vägvägnitt av korridorerna VIII och X har Europeiska investeringsbanken beviljat ett lån på 70 miljoner euro med en räntesubvention från gemenskapens sida på 12 miljoner euro.

(2000/C 170 E/024)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1498/99

från Hans Kronberger (NI) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Koncerner som hyr ut legosoldater

Den senaste tiden har antalet rapporter om koncerner som hyr ut legosoldater ökat. I regel organiseras de från Europa och de verkar framför allt i Afrika, men även på andra krigsskådeplatser.

1. Känner kommissionen till dessa företeelser?
2. Anser kommissionen att det är en uppgift som bör lösas på unionsnivå att bekämpa sådana koncerner?
3. Har kommissionen redan vidtagit åtgärder för att förhindra sådana intriger? Om ja, vilka? Om inte, varför inte?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Poul Nielson

(7 oktober 1999)

Kommissionen är medveten om att det ryktas att det finns grupper som hyr ut legosoldater till länder i Afrika och andra krigsskådeplatser och bekymrar sig för denna utveckling. Kommissionen anser att det internationella samfundet bör överväga att vidta effektiva åtgärder för att bekämpa denna företeelse och noterar med intresse det arbete som Förenta nationerna bedriver på detta område.

Kommissionen anser att det, om det finns sådana grupper i medlemsstaterna eller om sådana grupper hyr medborgare från medlemsstaterna, framför allt är de berörda medlemsstaternas myndigheter som måste avgöra hur man skall förhålla sig till dessa grupper, och om de ska bekämpas.

(2000/C 170 E/025)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1503/99**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Situationen för den fiskeflotta som ingår i gemensamma bolag med ägare från EU och Argentina

Med anledning av att fiskeavtalet mellan EU och Argentina löper ut inom kort har Argentinas regering antagit en rad bestämmelser på fiskeområdet som är klart diskriminerande mot EU:s fiskeflotta. Dessa bestämmelser försvagar och strider mot det gällande avtalet, bland annat genom att fiskekvoter fördelas och begränsas, frysflottans avsättningsområden fastställs, antalet arbetstagare från EU i besättningarna begränsas och arbetstagare från EU får svårare att få visum, etc. På grund av denna situation har en grupp rederier från gemenskapen, etablerade främst i Galicien, ingivit ett klagomål till domstolen mot kommissionen där de invänder mot att en fullständig passivitet från EU-institutionernas sida inför den argentinska regeringens unilaterala åtgärder det har gett ett bristande rättsligt skydd.

Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att försvara intressena hos gemensamma bolag med ägare från EU och Argentina, som är verksamma på de argentinska vattnen? Före vilket datum kommer kommissionen att anta sådana åtgärder? Varför har inte EU hittills gjort några ansträngningar i den riktningen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(7 oktober 1999)

Under de senaste åren har fångsterna av argentinsk kummel (*Merluccius hubbsi*) i Argentinas exklusiva ekonomiska zon ökat kraftigt vilket har hotat bevarandet av detta bestånd. Den argentinska regeringen har därför fattat beslut om "emergencia pesquera" och vidtagit en rad åtgärder för beståndets förvaltning och bevarande.

Några av dessa åtgärder har påverkat verksamheten för de fartyg som bedriver fiske inom ramen för fiskeavtalet mellan gemenskapen och Argentina. Gemenskapen menar att antagandet av dessa åtgärder, utan att gemenskapen har rådfrågats, påverkar den allmänna balansen i avtalet.

Kommissionen har vid ett flertal tillfällen klart och tydligt deklarerat sin ståndpunkt för den argentinska sidan, särskilt när det gäller skillnaden i behandlingen av frysartyg och fartyg som hanterar färsk fisk. Dessutom har de utbetalningar som skulle gjorts för vetenskapligt och tekniskt samarbete enligt fiskeavtalet mellan gemenskapen och Argentina stoppats.

Trots att detta avtal och de rättigheter och skyldigheter som följer av det för de avtalslutande parterna löpte ut den 24 maj 1999, och att både gemensamma bolag och fartyg som överförts inom ramen för detta avtal är enheter enligt argentinsk lag, har kommissionen regelbunden kontakt med de argentinska myndigheterna och följer noggrant denna situations utveckling.

(2000/C 170 E/026)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1505/99**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Situationen för fiskeflottan i NAFO-området (Organisationen för fisket i nordvästra Atlanten) och de bilaterala förbindelserna mellan EU och Kanada

Gemenskapens fiskeflotta som är verksam i internationella farvatten under multilateral NAFO-kontroll har de senaste fem åren erfarit en drastisk minskning av såväl antalet fartyg som tillåtna fångstmängder. Delegationer från EU och Kanada sammanträdde nyligen i Köln i Tyskland för att underteckna ett samarbetsavtal om handel och ekonomi, där inte fiskefrågor skulle ingå. Det finns emellertid inte någon garanti för att Kanada upphäver lag C-27, som syftar till att staten skall kunna bedriva verksamhet utanför den exklusiva fiskezonen på 200 sjömil, vilket står i strid med internationell rätt. Denna situation har lett

till att fiskefartyget Estai har beslagtogs, vilket har medfört en konflikt som ännu inte har fått en juridisk lösning.

Kan kommissionen informera om varför den inte löser fiskekonflikten? Hur kommer EU att agera för att försvara sina fiskares intressen inom NAFO-området med tanke på det ökade tillåtna fisket och frågan om upphävande av den kanadensiska lagen C-27, vilket är särskilt viktigt för Galicien?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(25 oktober 1999)

Det bör erinras om att tvisten som uppstod inom Fiskeriorganisationen för Nordatlantens västra del (NAFO) om att dela på beståndet av liten hälleflundra och som drevs till sin spets i och med att Kanada beslagtogs den spanska trålaren "Estai" i internationella farvatten i mars 1995, bilades dels genom rådets beslut av den 22 december 1995 om slutandet av avtal i form av ett godkänt protokoll, skriftväxling, notväxling samt bilagorna därtill mellan Europeiska gemenskapen och Kanada, om fiske inom ramen för NAFO-konventionen av den 20 april 1995⁽¹⁾, dels genom att NAFO på sitt sjuttonde årsmöte som ägde rum den 11-15 september 1995 ("multilateralisering"), följdenligt antog det åtgärds paket som man enats om. Enligt villkoren i överenskommelsen strök Kanada Spanien och Portugal från den förteckning över stater som den kanadensiska fiskelagstiftningen från 1994 (den så kallade lag C-29) kunde tillämpas på.

Det bör även noteras att Kanada i nyligen hållna samtal om den nya lagstiftningen (fiskelag C-27) – som gör det möjligt för Kanada att tillämpa Förenta nationernas avtal från 1995 om gemensamma fiskebestånd och ständigt vandrande arter – skriftligen upprepade att Kanada i enlighet med av Kanada och EU godkända protokollet från 1995 strukit Spanien och Portugal från den förteckning över stater på vilka fiskelag C-29 kunde tillämpas. Spanien och Portugal är fortfarande strukna från listan och antagandet av fiskelag C-27 ändrar inget i det avseendet.

Kommissionen anser att principfasthet ger de bästa framtidsutsikterna för att undvika en upprepning av händelserna 1995. I linje med detta har kommissionen genomgående haft invändningar mot de extra-territoriella aspekterna av den kanadensiska fiskelagstiftningen. Vidare har kommissionen betonat och fortsätter att betona betydelsen av att iaktta rättstatsprincipen i internationella fiskerelationer, att den internationella lagstiftningen (dvs. NAFO konventionen och internationell sedvanerätt för närvarande) har företräde framför nationell lagstiftning och behovet att ha lämpliga förfaranden för att på fredlig väg kunna lösa internationella tvister. I det senare fallet har kommissionen insisterat på att fortsätta och påskynda arbetet med en särskild mekanism för att bilägga tvister inom ramen för NAFO. På NAFO:s senaste årsmöte som ägde rum den 13-17 september 1999 behandlades förslaget med framgång trots Kanadas ursprungliga motstånd.

⁽¹⁾ Rådets beslut 95/586/EG av den 22 december 1995, EGT L 327, 30.12.1995.

(2000/C 170 E/027)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1508/99

från Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Gemenskapsstöd till naturskyddsområdena "Königsbrucker Heide" och "Am Spitzberg" (i Sachsen, Tyskland) inom ramen för gemenskapsinitiativet för ekonomisk omstrukturering av försvarsindustrier

Som ett led i gemenskapsinitiativet Konver har det avsatts medel för naturskyddsområdena "Königsbrucker Heide" och "Am Spitzberg" i Sachsen.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Hur mycket pengar har det givits i bidrag och lån, vad har målet varit och vilka konkreta åtgärder stöds med hjälp av dessa pengar?

2. Har de vidtagna åtgärderna medverkat till att området håller på att förlora sin skyddsstatus (t.ex. genom att biotoper förstörs, öppna arealer planteras, brandgator anläggs genom skogsområden)?
3. Har de vidtagna åtgärderna lett till att områdets potentiella ställning som skyddsområde för djurarter och växtsorter (direktiv 92/0043/EEG⁽¹⁾ om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter) är i fara?
4. Står de åtgärder som fått stöd i strid med gällande miljö- och naturskyddsbestämmelser, eller åsidosätts den bestämmelse i gemenskapsinitiativet Konver som föreskriver att de insatser som får stöd skall ha som mål att främja miljön?
5. Känner kommissionen till att det finns förslag om att upphäva statusen som naturskyddsområde för "Am Spitzberg" för att kunna ansöka om mer pengar från gemenskapsinitiativet Konver?

(¹) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(6 oktober 1999)

Under den nuvarande programplaneringsperioden 1994-1999 erhåller Sachsen bidrag från strukturfonderna enligt gemenskapsinitiativet Konver.

Enligt partnerskaps- och subsidiaritetsprincipen är de nationella eller regionala myndigheterna ansvariga för genomförandet av operativa program och för urvalet av särskilda projekt. I Sachsen är i första hand ekonomidepartementet ansvarigt. De är självklart bundna av europeisk lagstiftning, även av lagstiftningen om naturskydd.

Prioriteringarna för finansieringen är fastställda för gemenskapsinitiativet Konver och de särskilda projekten väljs sedan ut medan programmet tillämpas. Därför är det säkerligen möjligt att överlämna projektansökningar enligt de olika prioriteringarna till de ansvariga myndigheterna.

Om ledamoten känner till möjliga överträdelser vad gäller fallet "Am Spitzberg" eller något annat fall ombeds han överlämna ytterligare uppgifter till kommissionen så att frågan kan tas upp med de tyska myndigheterna.

(2000/C 170 E/028)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1510/99

från Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Oskäligen användning av de Europeiska strukturfonderna för att bygga vägar i de fem nya delstaterna och Östberlin (mål 1-område för Tyskland)

Den tyska regeringen har beslutat att den betydande summan på 3,4 miljarder DEM av ERUF:s medel från strukturfonderna för de nya delstaterna skall användas till grundläggande infrastruktur, varvid 2/3 är avsedda för motorvägar och endast 1/3 för järnvägar.

Detta står i strid med följande principer som fastställts för strukturfonderna, och som också Europaparlamentet anser är viktiga:

- Målet med en harmonisk, balanserad och långsiktigt hållbar utveckling.
- Målet att öka sysselsättningen.
- Målet att skydda och förbättra miljön.

- Kravet på jämvikt mellan transportmedlen.
  - Kravet att ta hänsyn till lokala transportsystem, i synnerhet medborgarnas nät.
  - Kravet att övergå till långsiktigt hållbara transportmedel, för att efterleva löftet till gemenskapen att minska utsläppen av växthusgaser.
  - Partnerskapsprincipen, som inbegriper de lokala och regionala myndigheterna, arbetsmarknadens parter och miljöparterna i beslutsfattande avseende programplaneringen.
  - Additionsprincipen, enligt vilken strukturfonderna inte får missbrukas till att avhjälpa underskott i statsbudgeten.
1. Anser kommissionen att en utvecklingsplan kommer att kunna godkännas för mål 1-området i Tyskland med de brister som här antytts?
  2. Om svaret är nej, vilka förseningar i planeringen kan man förvänta sig för den allmänna planeringen i mål 1-området?
  3. Hur bedömer kommissionen den betydande andelen nybyggnadsprojekt för grundläggande infrastruktur, när lägesrapporten fastslår att delstaten Brandenburg kvantitativt sett är välutrustad med vägar och järnvägar, samtidigt som en kraftig nedskärning av antalet arbetsplatser pågår?
  4. Anser kommissionen att de europeiska principerna efterlevs, när ERUF-medel används för vägbyggnadsprojekt som innebär ett massivt ingrepp i skyddsvärd naturlig miljö, även projekt mot vilka det råder ett betydande motstånd hos den berörda befolkningen?
  5. Vilka konkreta åtgärder kommer kommissionen att vidta för att säkerställa att den tyska regeringen följer de principer som gäller för strukturfondsförordningen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(7 oktober 1999)

Kommissionen är för närvarande inte i stånd att uttala sig om parlamentsledamotens frågor eftersom den tyska planen för mål 1 för nästa programplaneringsperiod 2000-2006 ännu inte överlämnats till kommissionen.

Kommissionen kommer att svara på frågorna så fort planen har erhållits och granskats.

(2000/C 170 E/029)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1519/99

från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Tillämpning av avfallsdirektiven på resttextilier i Prato (Italien)

Italiens regering har nyligen tagit fram ett dekret där resttextilier tas upp bland specialavfall som företagen måste göra sig av med. Man tar ingen hänsyn till hur textilbranschen i Prato fungerar, och risken är att man skapar allvarliga problem för många lokala företag på grund av en alltför sträng tolkning.

Resttextilier kan mycket riktigt betraktas som avfall om de lämnar företagen, men i verkligheten utgör de en råvara för en stor del av tillverkningen i området.

Därför råder det ingen tvekan om att det vore helt felaktigt att tillämpa direktiven 91/0156/EEG ⁽¹⁾ och 91/0689/EEG ⁽²⁾.

Kan kommissionen svara på följande:

1. Borde inte kommissionen kräva att ändringen av lagdekretet, som är tänkt att träda i kraft den 30 juni 2000, skjuts upp och skjuta upp ett eventuellt överträdelseförfarande som annars skulle bli följden om Italien inte genomför direktiven i fråga?
2. Vore det inte lämpligt att titta närmare på vad resttextilierna egentligen består av och huruvida de skall klassificeras som specialavfall i stället för att skapa en konfrontation med invånarna, företagen och arbetsmarknadens parter?
3. Kan kommissionen ge en allmän bedömning i frågan?

(¹) EGT L 78, 26.3.1991, s. 32.

(²) EGT L 377, 31.12.1991, s. 20.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(8 oktober 1999)

Artikel 1 i rådets direktiv 75/442/EEG om avfall⁽¹⁾ ändrat genom direktiv 91/156/EEG lyder enligt följande: "I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelse som här anges: a) Avfall: varje föremål, ämne eller substans som ingår i de kategorier som anges i bilaga 1 och som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med." I artikel 1.3 i rådets direktiv 91/689/EEG om farligt avfall hänvisas till denna definition.

På grundval av denna definition och den tolkning av denna definition som gavs av domstolen kan inte resttextiler uteslutas från användningsområdet för gemenskapens avfallslagstiftning. I sin dom av den 25 juni 1997 i fall nr C-304/94, 330/94, 342/94 och 224/95 konstaterade domstolen att begreppet "avfall" i rådets direktiv 75/442, ändrat genom direktiv 91/156, som avses i artikel 1.3 i rådets direktiv 91/689 om farligt avfall och i artikel 2 a i förordning nr 259/93 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen, inte skall förstås så, att det inte omfattar substanser, ämnen eller föremål som kan bli föremål för ekonomisk återanvändning, även om de aktuella materialen kan bli föremål för en transaktion eller för offentliga eller privata prisnoteringar.

Mot bakgrund av det ovannämnda och de uppgifter och skäl som parlamentsledamoten har lämnat anser kommissionen att det italienska utkastet till dekret där resttextilier tas upp bland specialavfall inte förefaller att strida mot gemenskapens avfallslagstiftning. Endast efter att ha granskat den slutliga dekrettexten kommer kommissionen att kunna avge ett yttrande om huruvida det innehåller bestämmelser som innebär överträdelser av gemenskapens avfallslagstiftning. De företag och arbetsmarknadens parter som är involverade i ärendet är mycket medvetna om domstolens ovannämnda ståndpunkt. Domstolen har företrädesrätt när det gäller tolkningen av gemenskapslagstiftningen avseende frågan om definitionen av "avfall" i gemenskapslagstiftningen.

(¹) EGT L 194, 25.7.1975.

(2000/C 170 E/030)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1522/99

från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Utbyggnad av nöjesfältet Gardaland, Castelnuovo del Garda, Verona

I sitt svar på frågan i samma ärende av den 14 juli 1998 (E-2513/98)⁽¹⁾ verkar kommissionen inte vara medveten om det missnöje och den kritik som i många års tid har riktats mot Gardaland – vars ursprungliga del huvudsakligen uppförts illegalt – på grund av nöjesfältets miljömässiga och socio-ekonomiska konsekvenser. I sin nuvarande form strider nöjesfältet framför allt mot riktlinjerna i områdesplanen för Gardasjön, som är en del av den regionala områdesplanen, som i sin tur är det viktigaste planeringsinstrumentet i Venetoregionen⁽²⁾. Denna plan föreskriver bl.a. skydd av naturresurser och landskap och begränsar till följd därav byggnationen i den del av området som ligger mellan "Gardesana"-vägen och sjön, vilket är det område där nöjesfältet ligger och där den planerade utbyggnaden skall ske. Två allvariga miljöfrågor har ännu inte fått någon lösning, nämligen bullerstörningar och trafik. Vad gäller den första frågan gör aktuella studier som genomförts av den regionala miljöbyrån gällande att

nöjesfältet med stor sannolikhet inte kommer att kunna iaktta gränsvärdena för bullerstörningar⁽³⁾. Vad gäller den andra frågan har företaget Leoncini, som är viktigare än Gardaland med avseende på skapandet av fast sysselsättning, hotat med rättsliga åtgärder om Gardalands alltför ambitiösa planer på att omorganisera det lokala vägnätet genomförs. Beträffande frågan om en miljökonsekvensbedömning var den 14 mars sista datum för införlivande av direktiv 97/11/EEG om bedömning av inverkan på miljön⁽⁴⁾. På grundval av artikel 4.2 föreskriver direktivet att en miljökonsekvensbedömning skall göras för temaparker. Utbyggnaden bör emellertid vara fortsatt föremål för den miljökonsekvensbedömning som föreskrivs i den helt nyligen antagna regionala lagen⁽⁵⁾. Slutligen är det obegripligt att företaget har erhållit anslag från EU eftersom det har stora finansiella tillgångar. Under tiden har det faktum att företaget inte har borsintroducerats såsom planerat fått vissa delägare (bl.a. Schweiziska banksammanslutningen (UBS) som äger 25% av bolagets kapital) att vidta rättsliga åtgärder mot företagsledningen⁽⁶⁾.

Vad menar kommissionen när den påstår att "temaparken Gardalands" huvudsakliga syfte är att diversifiera utbudet av naturaktiviteter⁽⁷⁾, med tanke på att parken har ändrat områdets orografiska struktur genom uppförandet av byggnader som inte alls hör hemma i den ursprungliga miljön? Hur rättfärdigar kommissionen ett projekt som strider mot föreskrifterna i de befintliga områdesplanerna? Hur avser kommissionen att garantera att det sker en bedömning av inverkan på miljön av planerna på en utbyggnad av parken? Hur kan Europeiska investeringsbanken finansiera projekt som strider mot unionens mål om hållbar utveckling och som lagts fram av ett företag med stora tillgångar? Anser inte kommissionen att de interna meningsskiljaktigheterna i företaget skulle kunna inverka negativt på ett öppet och effektivt användande av EU-anslagen?

(1) EGT C 297, 15.10.1999, s. 18.

(2) Åtgärd nr 250/1991 antagen av regionala rådet i Veneto.

(3) Nationell ramlag om bullerstörningar nr 447 av den 26 oktober 1995.

(4) EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

(5) Regional lag, Veneto, nr 10 av den 26 mars 1999, bilaga B2 stycke qq.

(6) Registrerade fall vid domstolen i Verona nr RG 239298 och 239398.

(7) Kommissionens svar på fråga E-2513/98 från Gianni Tamino.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(18 oktober 1999)

Temaparken Gardaland är visserligen belägen i området runt Gardasjön, men det är ingen direkt strandanläggning. Parken ligger i ett område med slättland, och ger därmed endast försumbara botaniska och topografiska effekter.

När det gäller tillämpningen av förfarandet för miljökonsekvensbedömning (EIA) i anslutning till planerna på en utvidgning av Gardaland är kommissionen alltid beredd att granska specifika och detaljerade klagomål beträffande eventuella brott mot gemenskapens lagstiftning om miljökonsekvensbedömningar. Om kommissionen anser att det framgår av ett sådant klagomål att gemenskapslagstiftningen inte har respekterats har den möjlighet att inleda ett överträdelseförfarande enligt artikel 226 i EG-fördraget (f.d. artikel 169).

Kommissionen skulle därvidlag betona att bilaga 2 till rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽¹⁾, innehåller en förteckning över bl.a. följande typer av projekt: Temaparker (12 e) samt alla förändringar eller utvidgningar av projekt som förtecknas i bilaga I eller bilaga II, vilka redan har godkänts, utförts eller håller på att utföras och vilka kan få betydande negativ inverkan på miljön (13). När det gäller de projekt som anges i bilaga 2 är medlemsstaterna skyldiga att avgöra, antingen genom en granskning av varje enskilt fall eller på grundval av gränsvärden eller kriterier som har fastställts av medlemsstaten, om projektet skall bli föremål för en bedömning enligt artiklarna 5-10. Projekt där ansökan om tillstånd för utvidgning lämnats in före den 14 mars 1999 regleras emellertid genom bestämmelserna i direktiv 85/0337/EEG i dess oändrade form. Temaparker finns inte upptagna i bilagorna till direktiv 85/0337/EEG.

Europeiska investeringsbanken (EIB) beviljade ett lån på 31 miljoner euro (ITL 60 000 miljoner) till Gardaland i mars 1998. Det främsta motivet var att stödja den lokala ekonomin i ett område som till stor del lever på turism. Gardaland, som skapades 1975, spelar en avgörande roll när det gäller att locka besökare till området. I början av 90-talet ledde emellertid bristen på investeringar och den ekonomiska stagnationen till att antalet besökare till parken minskade. En renovering och modernisering av parkens anläggningar ansågs nödvändig för att upprätthålla parkens attraktionskraft och förbättra sysselsättnings

möjligheterna på lång sikt. Beslutet om finansiering togs också som en del i EIB:s politik för att stödja investeringar i små och medelstora företag. Projektet ansågs också ge positiva effekter för regionens turist- och servicenäring. När EIB fattade sitt beslut hade byggnadstillstånd för projektet redan beviljats av de italienska myndigheterna. Projektet låg utanför tillämpningsområdet för direktiv 85/337/EEG och direktiv 97/11/EG var inte tillämpligt. En bedömning av projektets miljöpåverkan gjordes dock av de italienska myndigheterna. Med hänsyn till projektets natur och urvalskriterierna i bilaga 3 till direktiv 97/11/EG ansåg myndigheterna att projektet inte krävde en fullständig miljökonsekvensbedömning.

(¹) EGT L 73, 14.3.1997.

(2000/C 170 E/031)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1523/99

från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Mätning av dioxiner i livsmedel

I ett brev från den tyska livsmedelsindustrin BLL från juni 1999 informeras om att belgiska myndigheter förklarar slutprodukter för att vara "dioxinfria", trots att deras påvisande bara skett genom uppskattningar av 7 PCB:er. Denna uppskattningsmetod kan eventuellt användas på området för spill- och smörjoljor men inte på livsmedelsområdet.

1. Har kommissionen informerats om de belgiska myndigheternas klandervärda uppskattningsmetod?
2. Håller kommissionen med ledamoten om att inga godtyckliga uppskattningar får äga rum på grund av PCB:ernas stora riskpotential?
3. Anser kommissionen liksom ledamoten att ett toleransvärde på 1-4 pg/kg är fullständigt meningslöst och godtyckligt och inte garanterar att hälsorisker utesluts?
4. När kommer kommissionen att fastställa gränsvärden för dioxiner i livsmedel för att sätta stopp för den skandalösa situationen med avsaknad av gränsvärden och oansvarig "självreglering" av livsmedelsindustrin?
5. Känner kommissionen till att Environmental Protection Agency (EPA) i USA har nya undersökningar som fastslår att många fler PCB:er (än de hos oss nämnda sju) klassificeras som toxiska? Känner kommissionen till denna undersökning? Vilka konsekvenser kommer den att dra därav?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(15 oktober 1999)

De förorenade livsmedelsprodukter som Belgien varnade kommissionen och medlemsstaterna för den 27 maj 1999, karaktäriserades av ovanligt höga halter av dioxiner från återvunna fetter som tillfälligtvis använts i foder till vissa djurbesättningar av fjäderfä, svin och nötkreatur.

Kommissionen har noggrant studerat de olika undersökningar som utförts om denna förorening. Undersökningarna visar att föroreningen kan finnas i fetter innehållande 7 polyklorerade bifenyl (PCB), nr 28, 52, 101, 118, 138, 153 och 180. Denna mätningsslag är dock ej avsedd för mätning av dioxinförorening av annat slag i andra sammanhang: andra PCB kan användas som indikatorer på dioxinförorening och andra indikatorer kan finnas på dioxinförorening då denna inte kan kopplas till ett innehåll av PCB. Man bör därför i varje fall av tillfällig dioxinförorening söka de mest tillförlitliga indikatorerna som inte finns i alla de mest förorenade fallen.

På grund av den tid, de kostnader och det tekniska material som krävs för forskning på dioxiner i livsmedel har få laboratorier möjlighet att utföra undersökningar av den här typen. Vid omfattande undersökningar är därför alltid kortare och mindre kostsamma analyser av PCB och tillförlitliga indikatorer att föredra. Dessa bör dock ändå leda till en identifiering av förorenade produkter och, om så är möjligt, av dioxiner.

Vad beträffar fastställandet av gränsvärden för halter av dioxin i livsmedel påbörjade kommissionen i juni 1998 en fördjupad undersökning av nivåer för förorening som konstaterats i livsmedelsprodukter i flera medlemsstater. Denna undersökning är en del av programmet för vetenskapligt samarbete mellan medlemsstaterna, SCOOP. De preliminära resultaten av undersökningen samt resultaten av pågående arbeten vid Gemensamma forskningscentret och Institutet för referensmaterial och -mätningar, kommer att möjliggöra en bättre uppskattning av risker och kan utgöra basen för senare överväganden.

I väntan på de fakta som krävs för ett utlåtande om gränsvärden för dioxiner i livsmedel, stödjer sig kommissionen på Världshälsoorganisationens (WHOs) vetenskapliga undersökning som rekommenderar att ett tolererat dagligt intag (TDI) på 1 till 4 µg per kg kroppsvikt inte bör överskridas. Vid fastställandet av dessa gränsvärden ville WHO så långt som möjligt garantera ett skydd för människors hälsa med vetskapen om att det i alla industriländer redan existerar en bakgrund med dioxiner. De övervakningsplaner som finns i medlemsstaterna och andra länder har till och med år 1999 framförallt syftat till att undvika att förorenad mjölk och förorenade mjölkprodukter släpps ut på marknaden. Kommissionen kommer från och med år 2000 att rekommendera medlemsstaterna att söka dioxiner och PCB även i kött, fisk och härledda produkter.

(2000/C 170 E/032)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1534/99

från Jan Mulder (ELDR) till rådet

(8 september 1999)

Ämne: Tillämpning av förordningen om nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser

Såsom rådet torde känna till har det nyligen släppts ut på marknaden i Förenade kungariket under handelsnamnet "Benecol" olika produkter (bland annat margarin, lättmargarin och ost) till vilka det tillsatts stanoler avsedda att sänka kolesterolhalten. Tillverkaren av dessa nya produkter har hänvisat till att det tidigare i Finland godkänts och saluförts en margarinprodukt som det också tillsatts stanoler till och hävdar att förordning (EEG) nr 258/97⁽¹⁾ om nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser därför inte skall tillämpas.

1. Anser rådet att kommissionen vid bedömningen av produkter som tidigare har släppts ut på marknaden och som omfattas av förordning (EG) nr 258/97 bör veta hur godkännandet av dessa produkter är utformat i medlemsstater som godkänt dem och hur omfattande detta godkännande är? Gör det någon skillnad i detta sammanhang om godkännandet hänför sig till en produkt eller en ingrediens?
2. Kan rådet undersöka om kommissionen hade tillgång till detta godkännande vid bedömningen av om förordning (EG) nr 258/97 skall tillämpas på den ursprungliga Benecol-margarinprodukten eller på den kolesterolsänkande ingrediensen? Vad framgår av godkännandet om skillnaden mellan produkten och ingrediensen?
3. Vilka kvantitativa kriterier måste utsläppandet på marknaden av en bestämd produkt uppfylla för att förordning (EG) nr 258/97 inte skall vara tillämplig utgående från att produkten i "någon större utsträckning" används som människoföda inom gemenskapen?
4. Vilka kvalitativa kriterier måste en bestämd produkt uppfylla för att förordning (EG) nr 258/97 inte skall vara tillämplig på grund av att produkten tidigare saluförts inom gemenskapen? Måste produkten ha samma sammansättning som en produkt som "i någon större utsträckning" saluförts tidigare eller får sammansättningen ändras? Om det senare är fallet: vilka ändringar får då företas? Får den ingrediens som ingått i den ursprungliga produkten också användas i andra produkter utan att förordning (EG) nr 258/97 skall tillämpas? Utgående från vilka kriterier skall denna fråga besvaras?
5. Anser rådet att det är kommissionens uppgift att undersöka i vad mån de margarin-, lättmargarin- och ostprodukter som nu släppts ut på marknaden i Förenade kungariket avviker från den ursprungliga margarinprodukten? Om inte, hur långt sträcker sig kommissionens undersökningsskyldighet?
6. Kan rådet ge besked om kommissionen — antingen formellt eller informellt — blivit tillfrågad om ett utlåtande om förordning (EG) nr 258/97 inte skall tillämpas på de nya Benecolprodukterna? Om svaret är ja: vilket utlåtande avgav kommissionen då och vad byggde dess utlåtande på?

⁽¹⁾ EGT L 43, 14.2.1997, s. 1.

Svar

(2 december 1999)

Rådet påminner den ärade parlamentsledamoten om att det i Amsterdamfördraget bekräftas att konsumentpolitiken är ett område där Europeiska gemenskapen kan och bör tillföra ett mervärde. I artikel 153.1 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fastställs gemenskapens mål i frågan, särskilt med tanke på sambandet med hälso- och sjukvårdspolitiken och främjandet av konsumenternas rätt till information.

I detta sammanhang meddelar rådet som svar på den ärade parlamentsledamotens frågor att förordning 258/97, som han hänvisar till, endast gäller de livsmedel och livsmedelsingredienser som redan hade saluförts innan den trädde i kraft och "vilka hittills inte i någon större utsträckning har använts för konsumtion inom gemenskapen" (artikel 1.2 i förordningen). I detta fall gäller det förfarande för den första utvärderingen som anges i artikel 6.

Det åligger kommissionen och särskilt Ständiga livsmedelskommittén (se artikel 1.3 i förordningen) att genom kommittéförfarandet bestämma om ett livsmedel eller en livsmedelsingrediens omfattas av förordningen samt att, i princip från fall till fall, fastställa kvalitetskraven för dem för att bestämma om de omfattas av förordningen eller inte.

Det bör dessutom betonas att det i artikel 1 i förordning 258/97 inte görs någon skillnad mellan livsmedel och livsmedelsingredienser, vilket har betydelse särskilt vid fastställandet av innehållet i och räckvidden för godkännandet i den berörda medlemsstaten.

Rådet föreslår slutligen den ärade parlamentsledamoten att vända sig direkt till kommissionen för de frågor som inte har besvarats, eftersom de faller under dess behörighet.

(2000/C 170 E/033)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1537/99

från Carmen Fraga Estévez (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Genomförandet av förordning (EG) nr 1239/98 om förbud mot fiske med drivgarn

Förordning (EG) 1239/98⁽¹⁾ av den 8 juni 1998 om ändring av förordning (EG) nr 894/97 om vissa tekniska åtgärder för bevarande av fiskeresurser, förbjuder fiske med hjälp av drivgarn för gemenskapsfartyg från och med den 1 januari 2002. Dock tillåter förordningen en gradvis avveckling från och med 1998. I artikel 1.3 fastställs att under 1998 skall det högsta antal fartyg som av en medlemsstat får tillåtas att ha ombord eller bedriva fiske med ett eller flera drivgarn inte överstiga 60 procent av de fiskefartyg som använde ett eller flera drivgarn under tiden 1995-1997.

Nämnda förordning har redan trätt i kraft och just nu pågår det andra fiskeregleringsåret för långfenad tonfisk (*Thunnus alalunga*). Kan utvecklingen av dessa två fiskeregleringsår fram tills nu, enligt kommissionen, anses som tillfredsställande? Hur skulle kommissionen betygsätta genomförandegraden av förordningen från de inblandade fiskeflottornas sida?

⁽¹⁾ EGT L 171, 17.6.1998, s. 1.

(2000/C 170 E/034)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1561/99

från Carmen Fraga Estévez (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Förteckning över fartyg som i enlighet med förordning (EG) nr 1239/98 inte längre använder drivgarn

Enligt förordning (EG) nr 1239/98⁽¹⁾ av den 8 juni 1998 om ändring av förordning (EG) nr 894/97 om vissa tekniska åtgärder för bevarande av fiskeresurserna kommer det att bli förbjudet för gemenskapens

fiskefartyg att bedriva fiske med drivgarn från den första januari 2002. Det är möjligt för medlemsstaternas fiskeflottor att stegvis avveckla denna typ av redskap och till följd härav fastslår artikel 1.4 i denna förordning att medlemsstaterna, med avseende på varje enskild viktigare art som förtecknas i bilaga VIII i denna förordning, senast den 30 april varje år skall översända kommissionen en förteckning över de fartyg som har tillåtelse att fiska med drivgarn. Vad gäller informationen för 1998 bör den finnas tillgänglig senast den 31 juli 1998.

1. Kan kommissionen tillhandahålla förteckningen över de fartyg som hade tillstånd att bedriva fiske med drivgarn under perioden 1995-1997?
2. Kan kommissionen tillhandahålla förteckningarna över de fartyg som hade tillstånd att bedriva fiske med drivgarn åren 1998 och 1999, vilka medlemsstaterna redan bör ha lämnat in?
3. Kan kommissionen med utgångspunkt i de förteckningar som begärs in garantera att artikel 1.3 i förordning (EG) nr 1239/98 uppfylls?

(¹) EGT L 171, 17.6.1998, s. 1.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna P-1537/99 och E-1561/99
ingivet av Franz Fischler för kommissionen**

(8 oktober 1999)

Medlemsstaterna har överlämnat den information till kommissionen som avses i artikel 11a.4 i förordning (EG) nr 894/97 om vissa tekniska åtgärder för bevarande av fiskeresurserna (¹).

På grundval av den information kommissionen fått kan nedanstående sammanfattning ges av antalet fartyg som under 1998 och 1999 har tillstånd att bedriva fiske efter långfenad tonfisk i Nordostatlanten. Här återges också siffror för utvecklingen under perioden 1995-1997:

	1995	1996	1997	1998	1999
Frankrike	60	63	43	43	41
Irland	> 30			18	18
Storbritannien	12	8	5	6	6
TOTALT	76	77	51	67	65

Enligt de uppgifter som de berörda medlemsstaterna lämnat har den skyldighet som avses i artikel 11a.3 i förordning (EG) nr 894/97 iakttagits. Vid de kontroller som skall genomföras i enlighet med artikel 29 i rådets förordning (EEG) nr 2847/93 om införande av ett kontrollsystem för den gemensamma fiskeripolitiken (²) kommer kommissionen att granska de uppgifter som medlemsstaterna lämnat för perioden 1995-1997.

(¹) EGT L 132, 23.5.1997.

(²) EGT L 261, 20.10.1993.

(2000/C 170 E/035)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-1558/99
från Richard Corbett (PSE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Regionalt stöd

Är det verkligen så att Luxemburg, den rikaste medlemsstaten räknat per capita, är den stat som procentuellt sett fått de största anslagen ur de regionala fonderna under Agenda 2000? Anser kommissionen att detta är motiverat?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier*(11 oktober 1999)*

Efter antagandet av förordningarna om strukturfonderna, dvs. rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna ⁽¹⁾, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) 1261/1999 av den 21 juni 1999 om Europeiska regionala utvecklingsfonden ⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) 1262/1999 av den 21 juni 1999 om Europeiska socialfonden ⁽¹⁾, fattade kommissionen den 1 juli 1999 beslut om den vägledande fördelningen mellan medlemsstaterna av åtagandebemyndiganden inom ramen för strukturfondernas mål 1, 2 och 3 och av åtagandebemyndiganden inom ramen för Fonden för fiskets utveckling, utom mål 1, för perioden 2000–2006. Av det totala anslaget från strukturfonderna på 195 010 miljoner euro uppgick kommissionens beslut om anslag till 183 564 miljoner euro, i 1999 års priser.

Luxemburg kommer att få 0,04 % av detta belopp, dvs. den lägsta procentsatsen bland de 15 medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 170 E/036)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1563/99**från Lucio Manisco (GUE/NGL) till kommissionen***(1 september 1999)*

Ämne: Ledamotsassistenter som anställts av GD XII

1. Hur många assistenter/medarbetare till Europaparlamentets ledamöter har anställts av GD XII och Gemensamma forskningscentrumet under föregående valperiod, med vilken typ av kontrakt och för att utföra vilka arbetsuppgifter?
2. Har kommissionens behöriga enheter, ULAF eller andra behöriga organ inlett eller slutfört några administrativa och/eller rättsliga undersökningar avseende personer som anställts av GD XII och som gjort en sådan karriär?
3. Hur ser anklagelserna i så fall ut och i vilket skede befinner sig dessa undersökningar, naturligtvis med hänsyn tagen till de inblandades rättigheter och andra gällande bestämmelser?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Philippe Busquin*(14 oktober 1999)*

1. Bland dem som anställdes av det generaldirektorat som tidigare hette "Vetenskap, forskning och utveckling" (GD XII) och Gemensamma forskningscentret (GFC) under föregående valperiod, har några tidigare varit anställda inom andra institutioner på olika typer av tjänster, bl.a. som assistenter till parlamentsledamöter.

Kommissionen kan upplysa frågeställaren om att den känner till att före detta assistenter till parlamentsledamöter (sju för GD XII, en för GFC) har anställts under föregående valperiod som tjänstemän, tillfälligt anställda eller extraanställda genom gällande administrativa förfaranden (uttagningsprov, urval, test) och inom ramen för gällande regler.

2. och 3. Inget administrativt eller rättsligt förfarande pågår eller har inletts mot personer som har anställts vid GD XII eller GFC under de senaste fem åren och som tidigare varit assistenter till parlamentsledamöter.

(2000/C 170 E/037)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1571/99**från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Utsädeskoncernen Pioneers olagliga marknadsföring av genetisk majs

I början av maj 1999 kom det fram att utsädeskoncernen Pioneer Hi-Bred i Sydtyskland sålt genmanipulerad majs som inte är tillåten.

1. Fick kommissionen information om denna överträdelse av såväl EU-bestämmelserna som den tyska lagen om genteknik?
2. När fick kommissionen information om överträdelsen (ange datum)?
3. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta och vilka konsekvenser kommer kommissionen att dra av överträdelse?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(21 oktober 1999)

Kommissionen informerades den 31 maj 1999 om att utsäde som möjligtvis innehöll genetiskt modifierat utsäde som inte hade godkänts i gemenskapen distribuerades i södra Tyskland. Dessa genetiskt modifierade organismer har hittats i säckar med majs av märket Pioneer som antogs inte innehålla genetiskt modifierade organismer. Den anförda överträdelsen av gemenskapslagstiftningen har ännu inte bekräftats. Överträdelsen av den tyska lagstiftningen behöver inte utvärderas av kommissionen (så länge som gemenskapslagstiftningen inte berörs).

Kommissionen har anmodat de tyska myndigheterna att ta ställning i frågan. Eftersom det fortfarande pågår provtagningar för att bekräfta om det fanns icke godkända genetiskt modifierade organismer eller ej finns det inget svar ännu. Det bör tilläggas att det för närvarande verkar för tidigt att använda ordet "överträdelse" eftersom frågan fortfarande måste utvärderas.

(2000/C 170 E/038)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1573/99**från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Bristande dioxin- och PCB-gränsvärden

Mot bakgrund av dioxinskandalen i Belgien och det faktum som fastställdes i femte stycket i ingressen i kommissionens beslut av den 3 juni 1999 att det för vissa baslivsmedel och andra livsmedel inte har fastställts några maximivärden för dioxinkontaminationer och att det såväl på internationell och nationell nivå samt EU-nivå inte finns några maximivärden för dioxin undrar jag:

1. Varför har inte kommissionen fastställt gränsvärden för PCB:er, dioxiner och andra klorföreningar?
2. När ämnar kommissionen göra detta?
3. Exakt när kan man vänta sig ett direktiv eller en förordning om ovannämnda gränsvärden?
4. Har kommissionen för avsikt att ta några initiativ när det gäller att inrätta ett oberoende, neutralt livsmedelskontrollcentrum på EU-nivå?

5. Stämmer det att det på EU-nivå inte finns några rättsliga föreskrifter om maximivärden för PCB:er i djur- och växtprodukter?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Erkki Liikanen

(18 oktober 1999)

När det gäller dioxiner och polyklorerade bifenylter (PCB), finns det ännu ingen erkänd internationell standard för gränsvärden för olika livsmedel. De undersökningar som har gjorts har inte gett några klara resultat. Vissa medlemsstater har, mot bakgrund av nationella experters yttranden, fastställt gränsvärden för vissa livsmedel, men dessa gränsvärden överensstämmer inte alltid medlemsstaterna emellan.

I samband med dioxinskandalen i Belgien i slutet av maj 1999, var kommissionen tvungen att vidta akuta åtgärder, bl.a. genom att fastställa PCB-halter för livsmedel med animaliskt ursprung. I kommissionens beslut 1999/449/EG av den 9 juli 1999⁽¹⁾ föreskrivs därför gränsvärden för PCB i mjölk och mjölkprodukter samt fjäderfäprodukter. Dessutom fastställs det i kommissionens beslut 1999/551/EG av den 6 augusti 1999⁽²⁾ om ändring av beslut 1999/449/EG tillfälliga gränsvärden för nöt- och griskött, samt för köttprodukter. Dessa nivåer gäller bara för Belgien eftersom dioxin- och PCB-kontaminering kan ta sig olika uttryck från fall till fall. I kommissionens beslut har man tagit hänsyn till de gränsvärden som redan finns i vissa medlemsstater. Kommissionen har även bett de europeiska vetenskapliga kommittéerna att uttala sig, för att uppnå en europeisk ståndpunkt som vid behov kan ligga till grund för gränsvärden för PCB i gemenskapen.

När det gäller gränsvärden för dioxiner i livsmedel inledde kommissionen dessutom i juni 1998 en grundlig undersökning i flera medlemsstater av de nivåer som har uppmätts i livsmedel. Undersökningen sker inom ramen för det vetenskapliga samarbetsprogrammet mellan medlemsstaterna — SCOOP. De första resultaten, som snart kommer att vara tillgängliga, tillsammans med resultaten från det pågående arbetet inom det gemensamma forskningscentret (institutet för referensmaterial och -mätningar) kommer att möjliggöra en bättre riskbedömning och ligga till grund för ytterligare diskussioner.

Kommissionen följer tillvidare Världshälsoorganisationens (WHO) riktlinjer som säger att tolerabelt dagligt intag (TDI) av dioxiner motsvarar 1–4 pikogram per kilo kroppsvikt och dag. WHO konstaterar vidare att det förekommer en bakgrundsexponering för dioxiner i alla industriländer som måste tas i beaktande.

De övervakningsplaner som medlemsstaterna har upprättat syftar främst till att undvika att förorenad mjölk och förorenade mjölkprodukter kommer ut på marknaden till och med 1999. Från och med år 2000 kommer kommissionen att kräva att övervakningen även omfattar kött och fisk. Resultaten från dessa övervakningsplaner kommer göra det möjligt att få en exakt bild av den aktuella situationen i Europa.

Det finns dessutom i nuvarande gemenskapslagstiftning (förutom de gränsvärden som fastställs i kommissionens beslut om det specifika fallet dioxinkrisen i Belgien) ett gränsvärde för dioxiner i citrusfruktkött i punkt 21, del B i bilaga I till rådets direktiv 1999/29/EG av den 22 april 1999 om främmande ämnen och produkter i djurfoder⁽³⁾. Man håller även på att diskutera ett förslag om fastställande av gränsvärden för PCB i råvaror och färdiga produkter avsedda som djurfoder.

Slutligen håller kommissionen på att undersöka möjligheterna att upprätta en oberoende europeisk livsmedelsbyrå. De olika alternativen för ett sådant organ kommer att läggas fram före årets utgång i en vitbok om ett åtgärdsprogram för livsmedelssäkerhet.

⁽¹⁾ EGT L 175, 10.7.1999.

⁽²⁾ EGT L 209, 7.8.1999.

⁽³⁾ EGT L 115, 4.5.1999.

(2000/C 170 E/039)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1574/99**från Alonso Puerta (GUE/NGL) och
Laura González Álvarez (GUE/NGL) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Regionala utvecklingsprogram

Vilket är sista datum för medlemsstater med mål 1-regioner att sända in sina regionala utvecklingsprogram för perioden 2000–2006 till Europeiska unionen?

(2000/C 170 E/040)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1575/99**från Alonso Puerta (GUE/NGL) och
Laura González Álvarez (GUE/NGL) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Regionala utvecklingsprogram

I Spanien sammanfaller tidsplanen för utarbetandet av de regionala utvecklingsprogrammen med regionala och lokala val. Har kommissionen några planer på att förlänga tidsfristen för inlämnandet av de regionala utvecklingsprogrammen för perioden 2000–2006, för att underlätta institutionernas samförstånd och arbetsmarknadsdialog?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1574/99 och E-1575/99
ingivet av Michel Barnier för kommissionen**

(11 oktober 1999)

Enligt andra stycket i artikel 15.2 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna ⁽¹⁾ skall de regionala utvecklingsplanerna läggas fram senast fyra månader efter upprättandet av en förteckning över stödberättigade områden, såvida inte något annat har avtalats med den berörda medlemsstaten. Eftersom kommissionen antog en sådan förteckning den 1 juli 1999 skall mål 1-planerna lämnas in senast den 1 november 1999. På medlemsstatens begäran och med kommissionens godkännande kan denna frist förlängas för att underlätta utarbetningen av planen.

⁽¹⁾ EGT L 162, 26.6.1999.

(2000/C 170 E/041)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1576/99**från Alonso Puerta (GUE/NGL) och
Laura González Álvarez (GUE/NGL) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Regionala utvecklingsprogram

Hur ställer sig kommissionen till att medlemsstater med mål 1-regioner lämnar in utvecklingsprogram för perioden 2000–2006 som utarbetats utan föregående politisk och institutionell dialog och utan den obligatoriska arbetsmarknadsdialogen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(11 oktober 1999)

Enligt artikel 15.2 första stycket i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna ⁽¹⁾ skall medlemsstaterna lägga fram planer efter samråd med de parter som definieras i artikel 8 i samma förordning (regionala, lokala och andra behöriga offentliga myndigheter, arbetsmarknadens parter och näringslivets organisationer och andra relevanta organ i detta sammanhang).

Samrådet skall ske på de villkor som medlemsstaten fastställer och med de mest representativa parter som medlemsstaten utser. Kommissionen förbehåller sig emellertid rätten att fråga medlemsstaterna om de bestämmelser som införts för detta samråd, som de enligt artikel 16.1 d i förordningen måste beskriva. Kommissionen kommer att använda sig av denna möjlighet när det behövs.

(¹) EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 170 E/042)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1581/99
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Direktiv om hygienkrav vid skaldjursfiske

Känner kommissionen till den inverkan som direktiv 91/0492/EEG (¹) har på skaldjursfiskare i vatten som klassificeras som kategori C? Klassificeringen görs genom kontroller med hjälp av E.Coli, en olämplig testmetod när det gäller skaldjur eftersom den organism som förorsakar sjukdom är ett virus och inte en bakterie. Vidare anses det vara olämpligt att tillämpa bestämmelserna på musslor som kokas och därför utgör ett mindre hot för folkhälsan än ostron som vanligtvis äts råa. Fiskare på River Teign, som ligger på gränsen mellan kategori B och C, riskerar att förlora sitt levebröd till följd av att reglerna tillämpas på musslor. Kan kommissionen snarast se över direktivet så att skaldjursfisket, en verksamhet med lång tradition, kan överleva?

(¹) EGT L 268, 24.9.1991, s. 1.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(5 november 1999)

Kontrollen av upptagningsområden för den klassificering som föreskrivs i kapitel I i bilagan till rådets direktiv 91/492/EEG av den 15 juli 1991 om fastställande av hygienkrav för produktion och utsläppande på marknaden av levande tvåskaliga mollusker grundar sig på det totala antalet fekala koliforma bakterier eller E. Coli. Denna klassificering gäller upptagningsområden för levande tvåskaliga blötdjur och avgör om levande tvåskaliga blötdjur får tas upp för direktkonsumtion eller om de måste renas eller återutläggas.

De mikrobiologiska villkor som gäller för produktion av kommersiellt kokade musslor fastställs i kommissionens beslut av den 15 december 1992 om de mikrobiologiska kriterierna vid framställning av kokta skal- och blötdjursprodukter (¹).

För att se till att det finns ett effektivt kontrollsystem för virustest och att det fastställs normer för virologisk och bakteriell kontamination, har dock kommissionen lagt fram ett förslag till parlamentets och rådets beslut om referenslaboratier för kontroll av bakteriell och viral kontamination av tvåskaliga blötdjur (²). Parlamentet yttrade sig (³) och rådet antog förslaget, efter att ha ändrat den rättsliga grunden från artikel 100a till artikel 43 i EG-fördraget, den 29 april 1999 genom rådets beslut av den 29 april 1999 om referenslaboratorier för kontroll av bakteriell och viral kontamination av tvåskaliga blötdjur (⁴).

Kommissionen håller för närvarande på att förbereda en allmän revidering av gemenskapsrätten om livsmedelshygien som inbegriper en revidering av produktion och utsläppande på marknaden av produkter av animaliskt ursprung.

Floden Teign har nyligen angetts som skaldjursvatten enligt rådets direktiv 79/923/EEG om kvalitetskrav för skaldjursvatten. Det skydd som denna angivelse av skaldjursvattens kvalitet ger bör med tiden leda till en minskning av föroreningar.

(¹) EGT L 13, 21.1.1993.

(²) EGT C 267, 3.9.1997.

(³) EGT C 304, 6.10.1997.

(⁴) EGT L 120, 8.5.1999.

(2000/C 170 E/043)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1582/99**från Glyn Ford (PSE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Miljöanpassning av fiskberedning

Kan kommissionen överväga att med ekonomiska medel sporra ansvariga inom fiskberedningen till att inrätta anläggningar där fiskavfall tas tillvara, i stället för att främja industrifiske?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(7 oktober 1999)

I motsats till parlamentsledamotens antydningar i frågan uppmuntrar kommissionen inte industrifiske (i betydelsen fiske avsett för annat än livsmedel).

När det gäller ekonomiska stimulansåtgärder till bearbetningsindustrin står det uttryckligen i gällande lagstiftning, förordning (EG) nr 2468/98 av den 3 november 1998 om kriterier och förfarande för gemenskapens strukturstöd inom fiskeri- och vattenbrukssektorn och för beredning av avsättning av dess produkter⁽¹⁾, att "investeringar skall inte berättiga till stöd om de avser fiskeri- och vattenbruksprodukter avsedda att användas eller beredas för andra ändamål än som livsmedel, med undantag av investeringar som uteslutande gäller hantering, beredning och avsättning av avfall från fiskeri- och vattenbruksprodukter" (bilaga II 2.4). Kommissionen har föreslagit att denna bestämmelse tas med i den lagstiftning som kommer att gälla för strukturfondernas programplaneringperiod 2000–2006.

⁽¹⁾ EGT L 312, 20.11.1998.

(2000/C 170 E/044)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1586/99**från Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Växande hälsoproblem på grund av lösspringande husdjur och tamboskap i Kosovo

Har kommissionen tagit del av uppgifterna i Ray Gutmans artikel i Washington Post, där det rapporteras om växande hälsoproblem bland människor på grund av försummade, lösspringande husdjur och tamboskap i Kosovo?

Känner kommissionen till att detta innebär att sjukdomar såsom brucellos och tuberkulos snabbt sprids till människor?

Är det möjligt att fånga in lösspringande husdjur och tamboskap och sätta dem i karantän, så att djurens rättmätiga ägare kan hämta dem?

Är kommissionen beredd att ägna större uppmärksamhet åt dessa frågor i sitt hjälpprogram genom riktat stöd till veterinärer och veterinärlaboratorier i Kosovo och genom riktade förebyggande program i samråd med berörda medicinska organ, till exempel den internationella djurskyddsföreningen WSPA som redan är aktiv i Kosovo?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(13 oktober 1999)

Kommissionen delar parlamentsledamotens oro över läget i Kosovo, och de hälsorisker som den nuvarande situationen medför för såväl människor som djur.

För närvarande och inom en överskådlig framtid inriktas kommissionens biståndsprogram för Kosovo först och främst på humanitärt bistånd och brådskande reparationer av bostäder, för att befolkningen skall kunna klara vintern, och senare på materiell återuppbyggnad.

Med tanke på de hälsorisker som uppstår för både människor och djur till följd av lösspringande husdjur och tamboskap i Kosovo, kan kommissionen meddela ledamoten att gemenskapens kontor för humanitärt bistånd (ECHO) redan har inlett samtal med FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) om ett program för vaccinering av alla lösspringande husdjur och tamboskap i Kosovo. Detta program kommer att göra det möjligt att räkna antalet djur i området och kommer också att bidra till att förhindra att sjukdomar överförs till människor. Programmet kompletterar arbetsgruppens program för återöppnande eller omorganisering av Kosovos veterinärmottagningar.

(2000/C 170 E/045)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1587/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Reparation av skador på kulturminnesmärken efter kriget i Jugoslavien

Medlemsstaternas kulturministrar beslöt i Weimar i juni 1999 att uppmana kommissionen att vidta åtgärder för reparation av kulturminnesmärkena i Kosovo. Enligt studier utförda av Icomos räknar man till de 160 minnesmärkena – vilka är en del av Europas kulturarv – 13 arkeologiska platser, 60 kloster och kyrkor, 1 moské och många traditionella byggnader och marknadsplatser.

Kan kommissionen mot bakgrund av ovanstående svara på följande frågor:

1. Med vilket belopp har den för avsikt att stödja reparationsarbetena?
2. Finns det något konkret program för reparation av minnesmärkena vilket omfattar vetenskapliga studier, tidsplan och prioriteringar?
3. Har den för avsikt att samarbeta med organisationer såsom Icomos och Unesco som redan känner till problemet?
4. Har den slutligen för avsikt att på samma sätt stödja reparation av minnesmärken i övriga Jugoslavien?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(8 oktober 1999)

Kommissionen delar parlamentsledamotens oro i fråga om de ödeläggande konsekvenser som konflikten i Kosovo har haft för dess civila och religiösa kulturarv.

Som ledamoten vet har kommissionen själv ingen befogenhet att vidta åtgärder för att skydda Kosovos kulturarv. Kommissionen är naturligtvis villig att överväga ett samarbete med Förenta Nationernas organ för utbildning, vetenskap och kultur (Unesco) eller Internationella rådet för historiska monument och platser (Icomos) om dessa vidtar några åtgärder på området.

I återuppbyggnadsarbetet i Kosovo prioriterar man för närvarande minröjning, anskaffning av nödvändig materiel för reparation av bostäder och offentliga byggnader, tullsamarbete, sysselsättningen i byarna samt reparation av sjukhuset i Mitrovica.

När det gäller övriga delar av Förbundsrepubliken Jugoslavien har det inte förekommit någon förstörelse av minnesmärken i Montenegro och i fråga om Serbien finns för närvarande endast tillgång till humanitär hjälp eller stöd till demokratisering och oberoende media.

(2000/C 170 E/046)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1589/99**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Stöd till de familjer vars anhöriga omkom i bombangreppet mot den jugoslaviska televisionens byggnad

Europeiska kommissionen har beslutat att anslå 700 000 euro till stöd för de massmedier som åsamkades skador under kriget i Jugoslavien. Under bombangreppen mot Belgrad den 23 april träffades även televisionsbyggnaden med tiotals döda och skadade som följd.

Kan kommissionen meddela om den har för avsikt att anslå en del av ovannämnda summa pengar till stöd för de familjer vars anhöriga omkom i bombangreppet mot televisionsbyggnaden?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(8 oktober 1999)

Nej, kommissionen har inte någon sådan avsikt. Anslagen under den relevanta budgetposten kan för övrigt inte användas för det ändamål som frågeställaren föreslår. Det extra stöd på 700 000 euro till oberoende medier i Jugoslavien som kommissionen tillkännagav den 25 juni 1999 är avsett att stödja journalister som tvingats lämna sitt arbete och bidra till upprättandet av oberoende medier. Det skall också användas för att sörja för ett korrekt informationsflöde till Jugoslavien, där pressen varit allvarligt förtryckt.

Kommissionen understöder två webplatser för att journalister skall kunna producera oberoende information och för att jugoslaviska medborgare skall kunna ta emot denna information. Digital satellitutrustning är på väg att skänkas till TV-stationer runt om i regionen så att det skall bli möjligt att ta emot dagliga europeiska program. Kosovojournalister får stöd för att kunna återgå till arbetet. Stöd utgår också, i samarbete med humanitära organisationer, till en daglig informationstjänst för flyktingar som återvänt.

Kommissionen har hittills bidragit med 56,1 miljoner euro i humanitärt bistånd till Serbien under 1999, merparten avsett för baslivsmedel och hälsovård, men också för tillfälliga bostäder för flyktingar och människor som fördrivits inom landet. Vem som skall få stöd avgörs på humanitära grunder efter en noggrann behovsprövning.

(2000/C 170 E/047)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1590/99**från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Försvunna medel (40 miljoner ecu) inom hjälpprogrammet ECIP (EU: s stödmedel till företag i utvecklingsländer)

Kan kommissionen bekräfta att cirka 40 miljoner ecu har försvunnit inom hjälpprogrammet ECIP?

När försvann pengarna och när upptäckte kommissionen problemet?

Vilka kommissionsledamöter och vilka avdelningar inom kommissionen är närmast ansvariga för ECIP och för den ekonomiska kontrollen av programmet?

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att återfå de försvunna medlen, vilka resultat har åtgärderna gett, och vad har kommissionen gjort för att förekomma liknande problem i framtiden?

(2000/C 170 E/048)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1594/99**från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen**

(1 september 1999)

Ämne: Hur fungerar finansieringsinstrumentet ECIP?

Finansieringsinstrumentet ECIP (EC Investment Partners) har sedan september 1988 lämnat ekonomiskt bistånd till 60 utvecklingsländer i Asien, Latinamerika, Medelhavsområdet och Sydafrika (den så kallade ALAMEDSA-gruppen). ECIP förfogar över mycket generöst tilltagna medel. Därför finns det anledning att kontrollera hur finansieringsinstrumentet förvaltas. Europeiska revisionsrätten pekade redan i sin årsrapport för 1993 på ett antal oegentligheter.

Nyligen medgav Europeiska kommissionen att man undersökt ett antal brister hos ECIP. Den tyska veckotidningen Stern uppgav i början av augusti 1999 att 42 miljoner euro var försvunna. Tidningen ifrågasätter kommissionsledamot Marins roll och undrar om en hög EU-tjänsteman varit inblandad.

1. Kan kommissionen lämna en fullständig översikt över alla projekt som erhållit stöd från ECIP-programmet, med angivande av deltagande partner, såväl på EU-sidan som i mottagarlandet? Kan kommissionen också ange hur det går med undersökningen om förvaltningen av ECIP? Kan kommissionen förklara varför undersökningen påbörjades så pass sent?
2. Kan kommissionen ange vilka åtgärder som vidtagits med anledning av revisionsrättens anmärkning om ECIP (i 1993 års rapport)? Om inga åtgärder vidtagits – vem är ansvarig för det? Om åtgärder vidtagits – vad har de lett till?
3. Kan kommissionen meddela om det pågår någon undersökning om inblandade tjänstemän, till exempel den tjänsteman som pekas ut i tidningen Stern? Vad har denna undersökning i så fall lett till? Om ingen undersökning har påbörjats – har kommissionen för avsikt att inleda någon undersökning?
4. Kan kommissionen ange när den berörde kommissionsledamoten fick veta att det kunde förekomma förskingring?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1590/99 och E-1594/99
ingivet av Christopher Patten för kommissionen**

(26 oktober 1999)

Pressrapporterna om att 42 miljoner euro från medel inom finansieringsinstrumentet EC Investment Partners (ECIP) har "försvunnit" är felaktiga. Rapporterna grundade sig på en feltolkning i pressen av en offentlig not från kommissionen till parlamentets budgetutskott, i vilken det uppgavs att de finansiella institut som är medlemmar av ECIP-nätverket var i färd med att återbetala 42 miljoner euro som hänför sig till 1348 fullbordade ECIP-åtgärder. Sådana återbetalningar är rutinåtgärder i samband med transaktioner inom ramen för ECIP-instrumentet. Medlen förvaltas av finansiella institut som är ackrediterade i ECIP-nätverket, och varje finansiellt institut har ett särskilt ramavtal med kommissionen. I enlighet med bestämmelserna i rådets förordning (EG) 213/96 av den 29 januari 1996 om tillämpningen av finansieringsinstrument "EC Investment Partners" för länderna i Latinamerika, Asien, Medelhavsområdet och Sydafrika (!) har användningen av dessa medel granskats. Skulle analysen av granskningen ge upphov till misstanke om oriktigheter eller bedrägeri, kommer OLAF omedelbart att underrättas. Under 1999 har kommissionen ökat sina ansträngningar för att avsluta dessa ärenden och återfå det belopp på 42 miljoner euro som fastställts vid den oberoende granskningen.

Generaldirektoratet för yttre förbindelser ansvarar för ECIP-programmet. Det finansiella genomförandet sker genom Gemensamma tjänsten för yttre förbindelser.

Kommissionen lägger varje år för rådet och parlamentet fram en detaljerad lägesrapport, som innefattar statistik om genomförandet av ECIP-programmet. Kommissionen sänder en kopia av rapporten för 1997 och översikten för 1998 direkt till parlamentsledamoten och parlamentets sekretariat.

I enlighet med ECIP-förordningen har kommissionen dessutom efter ett öppet internationellt anbudsförfarande givit Deloitte S.A. i uppdrag att genomföra en oberoende utvärdering som skall vara avslutad före utgången av 1999, och som kommer att vidarebefordras till rådet och parlamentet så snart den blir tillgänglig.

De åtgärder som infördes för att ytterligare förbättra förvaltningen av ECIP-programmet efter 1995 diskuterades och överenskomms med rådet och parlamentet under 1994-1995 och innefattas i den gällande ECIP-förordningen. Åtgärderna har genomförts i sin helhet av kommissionen. De omfattar oberoende utvärderingar (1990 Touche Ross, 1994 SEMA Group, 1999 Deloitte (pågående)), oberoende redovisningsrevision (1996 Coopers & Lybrand, 1997 Price Waterhouse Coopers), enheter för tekniskt bistånd (från och med 1997) och särskilda bestämmelser om bedrägeribekämpning och straffklausuler i samtliga avtal.

(¹) EGT L 28, 6.2.1999.

(2000/C 170 E/049)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1591/99

från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen

(1 september 1999)

Ämne: Import av nilabborre

Kan kommissionen ange hur många gånger importen av nilabborre från Uganda, Kenya och/eller Tanzania har blockerats av EU under de senaste tre åren?

Kan kommissionen ange, för varje enskilt fall, vilket skälet var till blockaden och hur länge blockaden varade?

Vilka åtgärder har kommissionen själv vidtagit för att stödja den berörda fiskexportnäringen i Uganda, Kenya och Tanzania med utvecklingshjälp, i synnerhet vad gäller EU:s hygieniska krav?

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att stödja de europeiska företag som samarbetar med fiskexportindustrin runt Victoriasjön i deras samverkan med fiskexportindustrin i fråga?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(27 oktober 1999)

Under de tre senaste åren har kommissionen endast en gång tillfälligt avbrutit importen av fiskeriprodukter, inbegripet nilabborre, från området runt Victoriasjön från Kenya och Tanzania. Kommissionen har aldrig avbrutit importen från Uganda. Orsakerna till varför importen avbröts förklaras tydligt i ingressen till kommissionens beslut 1999/253 EG av den 12 april 1999 om skyddsåtgärder för vissa fiskeriprodukter från eller med ursprung i Kenya och Tanzania (¹).

Vidare antog kommissionen i april 1997 besluten 97/272/EG, 97/273/EG och 97/274/EG om vissa skyddsåtgärder mot vissa fiskeprodukter med ursprung i Kenya, Uganda respektive Tanzania (²). I dessa föreskrivs systematisk kontroll av eventuell förekomst av salmonella i fiskeriprodukter som förs in i gemenskapen. Åtgärderna antogs efter en inspektion vid vilken det framgick att vattnet i Victoriasjön är svårt mikrobiologiskt förorenat och att den hygieniska hanteringen av fiskeriprodukter är bristfällig i dessa länder.

Nya skyddsåtgärder antogs genom kommissionens beslut 97/878/EG av den 23 december 1997 om vissa skyddsåtgärder när det gäller fiskeprodukter med ursprung i Uganda, Kenya, Tanzania och Moçambique (³) och bekräftades genom kommissionens beslut 98/84/EG av den 16 januari 1998 om vissa skyddsåtgärder när det gäller vissa fiskeriprodukter med ursprung i eller som kommer från Uganda, Kenya, Tanzania och Moçambique och om upphävande av beslut 97/878/EG (⁴) på grund av att hälsovårdsmyndigheterna i dessa länder inte hade vidtagit tillräckliga åtgärder för att hindra den koleraepidemi som bröt ut i dessa länder i slutet av 1997. Åtgärderna omfattade systematisk kontroll av alla fiskeriprodukter för fastställande

av förekomst av *Vibrio cholerae* och *Vibrio parahaemolyticus*. Eftersom det tar tid att utföra dessa kontroller, förbjöds importen av färska produkter. Dessa åtgärder upphävdes den 30 juni 1998 genom kommissionens beslut 98/418/EG av den 30 juni 1998 om upphävande av beslut 98/84/EG om vissa skyddsåtgärder när det gäller vissa fiskeriprodukter med ursprung i eller som kommer från Uganda, Kenya, Tanzania och Moçambique och om ändring av hälsointyget för fiskeriprodukter med ursprung i eller som kommer från Uganda, Kenya och Moçambique ⁽¹⁾.

Det nuvarande läget i området har ännu inte lett till särskilda begäran om projekt eller stöd från något av de tre länderna. Däremot har Uganda, Kenya och Tanzania fått ingående råd av kommissionen om hur de skall höja standarden på sina testlaboratorier och exportförfaranden. Det är uppenbart att om något av dessa länder anser att de inte har de färdigheter som behövs för att genomföra dessa förbättringar är kommissionen beredd att erbjuda sådan hjälp som begärs i enlighet med den gällande Lomé-konventionen.

Dessutom förbereder kommissionen för närvarande ett projekt som gäller alla stater i Afrika, Västindien och Stilla havet (AVS-länderna) för förbättrad kontroll av kvaliteten på fiskeriprodukter. Kommissionen har redan mottagit officiell begäran om stöd från några AVS-länder. Europeiska utvecklingsfondens kommitté väntas godkänna detta projekt på 5 miljoner euro före slutet av 1999. I början ges stöd till AVS-länderna för att upprätta rättsliga ramverk, utveckla goda seder för de lokala industrierna, inrätta behöriga institutioner och tjänster, utbilda mänskliga resurser för förfaranden inom kvalitetskontroll, utbilda laboratoriepersonal och inrätta laboratorier.

⁽¹⁾ EGT L 98, 13.4.1999.

⁽²⁾ EGT L 108, 25.4.1997.

⁽³⁾ EGT L 356, 31.12.1997.

⁽⁴⁾ EGT L 15, 21.1.1998.

⁽⁵⁾ EGT L 190, 4.7.1998.

(2000/C 170 E/050)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1595/99

från Christoph Konrad (PPE-DE) till rådet

(20 september 1999)

Ämne: EU: s särskilda sändebud och särskilda samordnare

1. Hur många aktiva och inaktiva (dvs. endast utnämnda) särskilda EU-sändebud/samordnare finns det? Vilka är dessa personer? För vilka områden/länder ansvarar de och i vilken utsträckning samarbetar de med andra internationella organisationer?
2. På vilken rättslig grund utses dessa personer? Hur länge varar deras mandat? Var har de sin bas, eller var bedriver de sin verksamhet huvudsakligen? Vilka ekonomiska och materiella resurser förfogar de över (inklusive budget för resor)? Hur stor personal har de (tjänsteförteckning)?
3. Utnämningen den 2 juli 1999 av Bodo Hombach till EU:s särskilda sändebud för stabilitetspakten för Sydösteuropa upphörde den 31 juli 1999 med förbehåll för en formell bekräftelse i enlighet med artikel 2 (gemensam åtgärd). Gäller det formella beslutet om stabilitetspakten som en sådan bekräftelse?
4. Hur förklarar rådet att det nu samtidigt finns två EU-forum för processen för stabilitet i Sydösteuropa, nämligen a) Royaumont-processen under ansvar av EU:s särskilda sändebud P. Roumeliotis som har sitt kontor i Thessaloniki och en budget på 550 000 euro under perioden maj 1999 till maj 2000 och b) stabilitetspakten under ansvar av EU:s särskilda sändebud B. Hombach som har sitt kontor i Bryssel och en budget på 850 000 euro för 1999? Hur är de båda forumens uppgifter avgränsade i förhållande till varandra, och vem har de rapport- och redovisningsskyldighet inför (t.ex. den nye "herr GUSP", J. Solana)?

Svar

(29 november 1999)

EU har för närvarande följande särskilda representanter (EUSR), som har utnämnts på grundval av artikel 18.5 i FEU:

1. Aldo Ajello, särskild representant för området kring de afrikanska stora sjöarna (gemensam åtgärd 96/250/GUSP). Årligt mandat (det nuvarande löper ut den 31 juli 2000, se rådets beslut 1999/423/GUSP). Gällande budget: 1 137 000 euro 4 medarbetare. Kontor i Bryssel.
2. Miguel Angel Moratinos, särskild representant för fredsprocessen i Mellanöstern (gemensam åtgärd 96/676/GUSP). Årligt mandat (det nuvarande löper ut den 31 december 1999). Gällande budget: 2 400 000 euro. 9 medarbetare. Kontor i Bryssel.
3. Niels Eriksson, EU:s rådgivare till den palestinska myndigheten i dess insatser mot terrorism (gemensam åtgärd 97/289/GUSP). Ursprungligen utnämnd för en period om tre år, som har förlängts till och med den 31 maj 2002 (gemensam åtgärd 1999/440/GUSP). Budget: 3 600 000 euro till och med den 30 juni 2000. 3 medarbetare. Placerad i Ramallah.
4. Bodo Hombach, utnämnd till EU:s särskilda representant för uppdraget som samordnare för stabilitetspakten för sydöstra Europa. Utnämnd till och med den 31 december 1999 enligt rådets beslut 1999/345/GUSP bekräftat genom rådets gemensamma åtgärd 1999/523/GUSP av den 29 juli 1999. Budget: 850 000 euro. 22 medarbetare. Kontor i Bryssel.
5. Panagiotis Roumeliotis, särskild representant för processen för stabilitet och goda grannförbindelser i Sydösteuropa (Royaumontprocessen, se gemensam ståndpunkt 98/633/GUSP). Årligt mandat. Det nuvarande löper ut den 31 maj 2000 (rådets beslut 1999/361/GUSP). Gällande budget: 550 000 euro. 4 medarbetare. Kontor i Bryssel.

Royaumontprocessen startades den 13 december 1995. Meningen är att processen i sinom tid skall införlivas med OSSE. Den omfattar frågor om mänskliga rättigheter och demokrati hela sydöstra Europa.

Stabilitetspakten antogs formellt i Köln den 10 juni 1999. Dess mål är att uppnå synergieffekter mellan organisationer och andra initiativ i regionen. Demokratisering och mänskliga rättigheter är viktiga aspekter av stabilitetspakten. Den särskilde representanten Panagiotis Roumeliotis medverkar i detta avseende aktivt i arbetet i stabilitetspaktens arbetsforum om demokratisering och mänskliga rättigheter.

Dessutom fastställs i artikel 2 i rådets gemensamma åtgärd 1999/523/GUSP att de särskilda representanterna Bodo Hombach och Panagiotis Roumeliotis skall samordna sin verksamhet.

Beträffande de särskilda representanternas redovisningsskyldighet fastställs i artikel 4 i rådets gemensamma åtgärd 1999/523/GUSP att "EU:s särskilda representant skall regelbundet samt vid behov få vägledning av rådet; han skall regelbundet samt vid behov under ordförandeskapets ansvar och med rådets generalsekretärens biträde rapportera till rådet [...]". Efter det att Amsterdamfördraget trädde i kraft kommer i framtiden denna text att föras in i alla gemensamma åtgärder avseende EU:s särskilda representanter.

(2000/C 170 E/051)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1596/99

från James Nicholson (PPE-DE) till rådet

(20 september 1999)

Ämne: Mänskliga rättigheter i Uzbekistan

Oroade kristna i Europeiska unionen fortsätter att uppmärksamma påstått missbruk av mänskliga rättigheter i Uzbekistan. De har pekat på fall som Pastor Rashid Turibayev, Parhad Yangibayev, Iset Tanishiev och Nail Asanov som de hävdar har fångslats felaktigt anklagade för narkotikainnehav.

Övervakar rådet situationen för de mänskliga rättigheterna i Uzbekistan, i synnerhet behandlingen av de som konverterat till kristendom, och vilka framställningar har den gjort till Uzbekistans regering om de fyra ovannämnda fångarna?

Svar

(29 november 1999)

Rådet övervakar noga situationen för de mänskliga rättigheterna i Uzbekistan.

EU tar regelbundet upp denna fråga med myndigheterna i Uzbekistan. I en demarsch i Tasjkent i juli 1999 och under det första mötet i samarbetsrådet mellan EU och Uzbekistan den 13 september 1999 uttryckte unionen sin oro för religionsfriheten och särskilt för den dåliga behandlingen av kristna i Uzbekistan. Unionen uppmanade Uzbekistans regering att inom ramen för det nyligen slutna partnerskaps- och samarbetsavtalet och mot bakgrund av Uzbekistans utfästelser i OSSE respektera internationella principer om frihet och religion. EU uttryckte också sin djupa oro över frihetsberövandena på grund av politisk eller religiös övertygelse och över förhållandena i fängelserna i Uzbekistan.

Rådet kommer att fortsätta sin noggranna övervakning av situationen för de mänskliga rättigheterna i Uzbekistan i alla dess aspekter och regelbundet ta upp frågan med de uzbekistanska myndigheterna.

(2000/C 170 E/052)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1600/99

från Marco Cappato (TDI) till kommissionen

(7 september 1999)

Ämne: Förhållanden i fängelset för Ashot Bleyan, f.d. utbildningsminister i Republiken Armenien

Enligt Ashot Bleyans advokat och information i pressen har Ashot Bleyan, f.d. utbildningsminister i Armenien, som hållits fängslad i flera månader, blivit misshandlad i fängelset och placerats i isoleringscell.

Vilka uppgifter har kommissionen om Ashot Bleyan och i synnerhet om de huvudanklagelser som riktas mot honom, huruvida reglerna om straffrättsligt förfarande följs, om förhållandena i fängelset och om hans nuvarande hälsotillstånd?

Vilka initiativ har kommissionen rent allmänt tagit eller avser att ta för att säkerställa att Ashot Bleyan erhåller den rätt till försvar som alla åtalade skall ha och behandlas korrekt och respektfullt enligt rättigheterna för alla fängslade?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(4 oktober 1999)

Kommissionen har följt gripandet av den förre utbildningsministern Ashot Bleyan och de rättsliga åtgärder som de armeniska myndigheterna vidtagit mot honom. Han anklagas för civil- och straffrättsliga förbrytelser, bland annat förskingring.

Kommissionen är bekymrad över rapporter om att Ashot Bleyan misshandlats i fängelset och därigenom fått kraftigt försämrad hälsa. Kommissionen försöker att snarast få klargöranden om dessa påståenden från de armeniska myndigheterna.

Partnerskaps- och samarbetsavtalet med Armenien, som trädde i kraft i juni 1999, utgör en grund för diskussioner om människorättsfrågor, och dessa frågor kommer att finnas med på dagordningen och diskuteras vid samarbetsrådets nästa möte den 12 oktober 1999.

För att hjälpa Armenien att uppfylla de förpliktelser i fråga om rättsstatliga principer och mänskliga rättigheter som landet har enligt partnerskaps- och samarbetsavtalet och ansökan om medlemskap i Europarådet, kommer kommissionen inom kort att inleda ett program omfattande 1 miljon euro för utbildning av det armeniska rättsväsendet. Dessutom har kommissionen anslagit medel för att tillsammans med Europarådet inom ramen för ett gemensamt program hjälpa Armenien att förbättra efterlevnaden av den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna.

(2000/C 170 E/053)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1601/99

från Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) till kommissionen

(15 september 1999)

Ämne: Genomförande av EG:s televisionsdirektiv – tyskt delstatsavtal

Artikel 10.1 i EG:s TV-direktiv (direktiv 89/0552/EEG⁽¹⁾) såsom ändrat genom direktiv 97/0036/EG⁽²⁾ kräver att reklam och program skall hållas klart åtskilda. Denna princip om att hålla reklam och program klart åtskilda har sedan också införlivats i den tyska radio- och TV-sändningslagstiftningen. I den tredje fattningen från 1997 av radio- och TV-sändningsavtalet mellan delstaterna har samma princip fastlagts i artikel 7.4. Man håller för närvarande på att utarbeta ett nytt radio- och TV-sändningsavtal. Den 24 juni 1999 godkände de tyska delstaternas regeringschefer förslaget till det fjärde radio- och TV-sändningsavtalet. Detta förslag måste nu ratificeras av samtliga 16 delstaters parlament och är planerat att träda ikraft den 1 april 2000. Följande nya artikel (7.4) infogades:

Vid sändningar får en del av bilden utgöras av reklam om reklamen är entydigt optiskt åtskiljd från det övriga programmet och klart markeras som reklam.

Artikel 7.4 gör det alltså tillåtet för TV-bolagen att dela bildskärmen i en programdel och samtidigt fylla en del av den med ett reklamfönster. Här handlar det om den tekniska möjligheten att i efterhand ändra en bild i en riktning där antingen hela reklambudskap infogas eller den reklam som finns ändras. Genom artikel 7.6 i det fjärde radio- och TV-sändningsavtalet skall det vara tillåtet att infoga virtuell reklam i sändningar om man gör en hänvisning till detta i början och slutet av sändningen och om man därigenom ersätter reklam som redan fanns i sändningen.

Detta leder till följande frågor:

1. Anser kommissionen att det bryter mot principen om att program och reklam skall hållas klart åtskilda i enlighet med artikel 10 i TV-direktivet om samtidig sändning av program och reklam tillåts och dessa endast visas på olika delar av bildskärmen?
2. Anser kommissionen att virtuell reklam är förenlig med EG:s TV-direktiv?
3. Känner kommissionen till de expertutlåtanden som lett till en ändring av den hittills allmänna rättsuppfattningen och i enlighet med vilka det inte är tvingande att åtskilja reklamdelen från programdelen?
4. Vilka expertutlåtanden rör det sig i så fall om?
5. Vilken bedömning gör kommission om de planerade ändringarna i det fjärde radio- och TV-sändningsavtalet som skall träda ikraft i Tyskland den 1 april 2000?

⁽¹⁾ EGT L 298, 17.10.1989, s. 23.

⁽²⁾ EGT L 202, 30.7.1997, s. 60.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Viviane Reding

(27 oktober 1999)

1. Rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television ändrades genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG av den 30 juni 1997. Artikel 10.1 i direktivet lyder enligt följande: "TV-reklam och köp-TV skall vara lätta att känna igen som sådana och hållas klart åtskilda från andra delar av programtjänsten med optiska och/eller akustiska hjälpmedel."

Detta utesluter inte samtidig sändning av program och TV-reklam. Däremot skulle en del av bildrutan få utgöras av reklam endast om reklamen klart markeras som reklam och är klart åtskild från det övriga programmet. Det är självklart att denna reklam måste uppfylla alla kraven i direktivet när det gäller TV-reklam, särskilt de begränsningar som gäller utsändningstid och som avses i artiklarna 11 och 18.

2. S.k. virtuell reklam förbjuds inte i direktivet. Direktivet täcker alla former av TV-reklam som i artikel 1.c definieras som "varje form av sänt meddelande antingen mot betalning eller mot liknande ersättning". Direktivet gäller även sponsring av televisionsprogram som skall uppfylla särskilda villkor.

Virtuell reklam är en relativt ny företeelse som, beroende på de särskilda omständigheterna, kan omfattas antingen av definitionen av TV-reklam eller av sponsring. Det är skäl att notera att smygreklam klart förbjuds i artikel 10.4 i direktivet.

Med beaktande av de många olika möjligheter på vilka s.k. virtuell reklam kan genomföras och att TV-producenter först nu börjat utveckla dessa metoder kan man endast från fall till fall göra en bedömning av vilka de rättsliga följderna av direktivet är.

3. och 4. Enligt det ändrade direktivet är det inte obligatoriskt att tidsmässigt skilja åt reklamtid och själva programmet. I artikel 10.1 föreskrivs endast att reklam bör hållas åtskild från andra delar av programtjänsten med optiska och/eller akustiska hjälpmedel. Kommissionen känner inte till det expertutlåtande som parlamentsledamoten hänvisar till.

5. Enligt artikel 27 i direktiv 89/0552/EEG, såsom ändrat, skulle medlemsstaterna senast den 30 december 1998 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv, och underrätta kommissionen om detta.

Tyskland har inte underrättat kommissionen om att den har antagit alla bestämmelser som är nödvändiga för genomförandet av direktivet. Kommissionen har inte heller några ytterligare uppgifter enligt vilka den har skäl att tro att de nödvändiga bestämmelserna formellt har antagits. Därför har kommissionen sänt Tyskland ett motiverat yttrande.

Kommissionen har därför ingen möjlighet att bedöma eventuella ändringar i det tyska TV-sändningsavtalet mellan delstaterna.

(2000/C 170 E/054)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1605/99

från Marianne Thyssen (PPE-DE) till kommissionen

(7 september 1999)

Ämne: Utvidgning av den rättsliga grunden för gemenskapsstöd

Gemenskapsrätten innehåller för närvarande endast en rättslig grund för gemenskapsstöd till företag som drabbas av kriser som gör det nödvändigt att man plockar bort produkter från marknaden. Vad som avses är djur- eller växtsjukdomar som kan spridas från djur till människor. Gemenskapsstödet till hanteringen av BSE-krisen utgick med stöd av denna rättsliga grund.

När det gäller dioxinkrisen har man också fattat ett beslut på gemenskapsnivå om att ta bort djur från marknaden av folkhälsoskäl. I detta fall beror faran för folkhälsan inte på någon virus- eller bakterieinfektion utan på ett mänskligt fel. Effekten för företagen är emellertid likartad.

Anser inte kommissionen att den omfattande dioxinkrisen i Belgien och det faktum att ett liknande mänskligt fel kan begås i andra medlemsstater gör det önskvärt med en bredare rättslig grund för gemenskapsstöd, så att andra fall av djursjukdomar där drabbade djur och produkter av dessa djur blir otjänliga som människoföda och måste tas bort från handeln kan ses som ett fullgott skäl för gemenskapsstöd till drabbade företag?

Är kommissionen beredd att vid behov lägga fram förslag i syfte att skapa en sådan rättslig grund?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(8 oktober 1999)

Det stämmer att det i den aktuella gemenskapslagstiftningen, närmare bestämt rådets beslut 90/0424/EEG av den 26 juni 1990 om utgifter inom veterinärområdet (¹), föreskrivs finansiellt stöd från gemenskapen endast för bekämpning och övervakning av de sjukdomar som förtecknas i bilagan till det beslutet, som bl.a. innefattar bovin spongiform encefalopati (BSE).

Dioxinkrisen orsakades inte av någon av sjukdomarna i förteckningen, utan beror på den mänskliga faktorn, vilket har lett till att näringskedjan har förorenats.

Kommissionen anser att när den mänskliga faktorn är inblandad skall i princip reglerna om ansvar gälla. Inte i något fall får förorenaren beviljas ersättning.

När det gäller medlemsstaternas möjlighet att bevilja statligt stöd till enskilda eller företag som har drabbats av skador till följd av ett fel pga den mänskliga faktorn, vill kommissionen hänvisa parlamentsledamoten till svaret på den skriftliga frågan P-1609/99 (²) som behandlar detta ämne.

(¹) EGT L 224, 18.8.1990.

(²) EGT C 27 E, 29.1.2000, s. 147.

(2000/C 170 E/055)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1607/99

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(7 september 1999)

Ämne: Europeisk finansiering i Ryssland

Enligt uppgifter från skilda internationella källor skall åtminstone en del av de — i vissa fall mycket höga — summor som det internationella samfundet i olika former avsatt för Ryssland, ha använts i andra syften än de som förutsetts, kanske även i privata intressen. Dessa uppgifter kräver en omedelbar kontroll av hur man i själva verket har använt dessa belopp som Europeiska unionen de senaste åren har spenderat och fortfarande spenderar i Ryssland i form av humanitär hjälp, gåvor, lån och fördelaktiga villkor samt gemenskapsprogram som resulterar från bilaterala avtal eller partnerskapsavtal.

Jag påminner om att det så sent som igår stod klart för Europaparlamentets budgetkontrollutskott att ett stort parti smör (6 750 ton) som Ryssland skulle få köpa till ett mycket fördelaktigt pris, olagligt gått till Polen i stället, medan de handlingar från kommissionen som skulle ha kunnat avslöja bedrägeriet har försvunnit från kommissionens kontor i Bryssel (Fléhard-fallet).

Anser inte kommissionen att den bör skaffa garantier för vart de utbetalade pengarna har gått och vart de som anslagits men ännu inte betalats ut kommer att gå?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(6 oktober 1999)

Kommission är medveten om den senaste tidens spekulationer i medierna om penningtvätt i Ryssland och om de växande farhågorna över det påstådda missbruket av biståndsmedel i Ryssland. Resultaten av de undersökningar som pågår i gemenskapen och i Förenta staterna måste naturligtvis inväntas.

Gemenskapens stöd består i huvudsak av gåvobistånd som lämnas genom Tacis-programmet. Medlen används för att betala företag i gemenskapen för att de bistår Ryssland med teknisk expertis och rådgivning och med livsmedelsbistånd som noga övervakas och utvärderas. Medlen går alltså inte direkt till Ryssland. Ryssland får för närvarande inga lån från gemenskapen, och Europeiska investeringsbankens mandat att låna ut pengar till länder utanför gemenskapen omfattar inte Ryssland.

När det gäller fallet med det smör som var avsett för Ryssland men omleddes till Polen vill kommissionen påminna om att denna händelse går tillbaka till åren 1991–1992. Köparen av det smör som såldes för detta ändamål var en ekonomisk aktör i gemenskapen. Hans kunder var polska mellanhänder. Det är alltså svårt att fastställa ett direkt samband med de anklagelser som ligger till grund för parlamentsledamotens fråga.

Frågeställaren hänvisas också till kommissionens uttalande till parlamentet i debatten den 16 september 1999.

(2000/C 170 E/056)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1613/99

från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen

(15 september 1999)

Ämne: Kampen mot landminor

Den föregående Europeiska kommissionen var mycket aktiv vad gäller bekämpandet av landminor.

Vilka initiativ kommer den nya kommissionen att ta för att fullfölja dessa åtgärder?

Är kommissionen beredd att i detta sammanhang ånyo arrangera en internationell konferens, och om detta är fallet, var och när planerar man att hålla en dylik konferens?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(11 oktober 1999)

Kommissionen avser att i enlighet med rådets resolution nr 11913/96 och parlamentets resolution A4-0149/95 stärka sitt bidrag till de internationella insatserna för att lösa det globala problemet med truppminor, och detta med särskild hänvisning till förpliktelserna enligt Ottawakonventionen. Ett utkast till förordning om åtgärder mot antipersonella minor (truppminor) kommer, tillsammans med ett meddelande till rådet och parlamentet om samma ämne, att överlämnas till parlamentet och rådet före 1999 års utgång.

I detta sammanhang läggs särskild vikt vid en ökad samordning av kommissionens, medlemsstaternas och det internationella samfundets verksamhet samt vid stöd till Förenta nationerna i dess funktion som övergripande samordnare. Alla viktigare åtgärder från kommissionens sida, t.ex. anordnande av inter-

nationella konferenser, kommer att övervägas mot bakgrund av den nya förordning som skall antas och i nära samarbete med Förenta nationerna och andra aktörer som är verksamma på detta område. För närvarande planeras inte någon större internationell konferens inom den närmaste framtiden.

(2000/C 170 E/057)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1616/99

från Stanislaw Tillich (PPE-DE) till kommissionen

(7 september 1999)

Ämne: Kommissionens personal

Hur många extra anställda ("auxiliaires"), lokalt anställda och särskilda rådgivare betalar kommissionen genom gemenskapsbudgeten och vilka belopp rör det sig om, utöver de fasta och tillfälliga tjänster som framgår av budgeten?

Kan kommissionen dessutom i detalj redogöra för detta när det gäller anställda som inte innehar en tjänst som anges i tjänsteförteckningen och som exempelvis arbetar vid europeiska byråer, kontor för tekniskt bistånd, i internationella organisationer (t.ex. för Balkan) eller liknande?

Hur många tjänster är ännu inte tillsatta definitivt?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Neil Kinnock

(6 oktober 1999)

Antalet anställda på kommissionen den 31 augusti 1999:

(euro)

Typ av anställning	Antal	Budget post	Anslag för 1999
Extra anställda	1 310	A-7000	36 310 000
Särskilda rådgivare	31	A-1113	165 000
Lokalt anställda i EU:s byråer	192	A-1112	6 850 000
Lokalt anställda på delegationerna	1 696 ⁽¹⁾	A-6001	37 550 000 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dock inte de som arbetar med underhåll och säkerhet och är lokalt anställda (beräknade till 203 personer med en total kostnad av ungefär 650 000 euro).

Vissa lokalt anställda som tillhandahåller tekniskt stöd och som arbetar för delegationerna och finansieras genom kapitel B7-5 i del B i budgeten, omfattas inte av de ovan nämnda mänskliga resurserna. Det handlar om ungefär 150 personer/år.

Byråerna åtnjuter stor frihet när det gäller personalförvaltning. Antalet fast anställda på byråerna är för närvarande ungefär 1 200 personer. Kommissionen har för närvarande inga uppgifter om antalet ej fast anställda personer som arbetar på byråerna. För att få fram sådana uppgifter skulle man behöva utföra ad hoc undersökningar om var och en av de 11 byråerna. Nedan följer svaren på frågorna.

Enligt den senaste undersökningen om tekniskt stöd som utfördes i september/oktober 1998 uppgick kostnaden för kontoren för tekniskt bistånd som arbetar för kommissionen till ungefär 200 miljoner euro. Antalet personer/år registrerade av kommissionen som arbetar för kontoren för tekniskt bistånd uppgick till ungefär 1000. Stödpersonal (såsom sekreterare) räknas dock inte systematiskt med bland det antal personer/år som är anställda av kontoren. När dessutom kontorens arbete uttrycks i tillhandahållandet av en viss tjänst (output) och inte i volym av använd arbetskraft (input) utgör antalet anställda av kontoren

inte ett kriterium för kontrakt och är därför okänt för kommissionen. En ny rapport med aktuella uppgifter om kontoren håller på att slutföras och kommer att överlämnas till budgetmyndigheten inom kort.

För närvarande samordnas gemenskapens återuppbyggnadsarbete i Kosovo av en av kommissionens arbetsgrupper. Det är en grupp på ungefär 35 personer som framför allt består av lokalt anställda och kommissionens tjänstemän (fast anställda). Gruppen kommer i framtiden att ersättas av en byrå för Kosovos återuppbyggnad.

Följande lediga tjänster fanns enligt budget den 31 augusti 1999:

Budget	Tjänster	Antal
Drift	Fasta	501
Drift	Tillfälliga	195
Forskning (Indirekt verksamhet)	Fasta (administrativa, vetenskapliga och tekniska)	193
Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer	Fasta	29

(2000/C 170 E/058)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1618/99

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(7 september 1999)

Ämne: Med-programmen

I revisionsrättens särskilda rapport nr 1/96 om Med-programmen (som lades fram i enlighet med dåvarande artikel 188c.4 andra stycket i EG-fördraget) och kommissionens svar talas om allvarliga felaktigheter och stora brister i den ekonomiska förvaltningen av Medelhavsprogrammen (under åren 1992-1995).

I rapporten sägs att finansieringsförslagen avseende Med-Urbs (29.7.1992), Med-Campus (14.10.1992), Med-Invest (14.12.1992) och Med-Media (18.5.1993) ledde till utgifter på sammanlagt 78 000 000 ecu.

Kan jag få en fullständig och detaljerad förteckning över samtliga offentliga och privata organ, företag, enskilda och organisationer, både i medlemsstater och i icke-medlemsstater, som har erhållit bidrag för ovannämnda program till en sammanlagd summa av 78 000 000 ecu, inklusive de exakta bidragsbeloppen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(8 oktober 1999)

De 78 miljoner ecu som det hänvisas till i Europaparlamentets resolution från juli 1996 avser finansieringen av de decentraliserade samarbetsnäten under perioden 1992-1995 och det tekniska biståndet i samband med dessa (Byrån för nätverken i Medelhavsområdet (ARTM) — ISMERI Europa — FERE Consultants — Europeiska kommuners och regioners råd (CEMR) — Television trust for the environment (TVE)).

Mot bakgrund av resolutionen har kommissionen regelbundet informerat budgetkontrollutskottet om de åtgärder som vidtagits med anledning av revisionsrättens rapport och beträffande utvecklingen av de betalningskrav som utfärdats.

Kommissionen översänder direkt till ledamoten och parlamentets generalsekretariat ytterligare information om finansieringsbesluten beträffande de olika nätverken under perioden 1992-1995.

(2000/C 170 E/059)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1622/99**från Antonio Tajani (PPE-DE) till kommissionen**

(15 september 1999)

Ämne: Fördragsbrottsförfarande mot italienska staten med anledning av försäljningen av Roms centralmejeri

Kan kommissionen tillhandahålla resultaten av den undersökning som gjorts i samband med fördragsbrottsförfarandet mot italienska staten och Roms stadsfullmäktige med anledning av försäljningen av Roms centralmejeri?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(8 oktober 1999)

Efter att ha granskat de italienska myndigheternas kommentarer i samband med förfarandet enligt artikel 88.2 (tidigare artikel 93) i EG-fördraget har kommissionen begärt kompletterande uppgifter från de italienska myndigheterna beträffande de åtgärder som Roms stad har vidtagit.

Kommissionen väntar för närvarande på dessa kompletterande uppgifter. När kommissionen har analyserat samtliga kommentarer kommer den att kunna fatta ett slutligt beslut om åtgärderna i fråga.

(2000/C 170 E/060)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1624/99**från Markus Ferber (PPE-DE) till kommissionen**

(15 september 1999)

Ämne: Stöd till en hönsfarm i Vseruby (Tjeckien) med EU-medel

Ett tyskt konsortium planerar att bygga en hönsfarm vid den bayersk-tjeckiska gränsern för 1,2 miljoner värphöns och 200 000 kycklingar. Bland befolkningen råder stora farhågor för eventuell spridning av sjukdomsalstrare med vinden.

Stöds hönsfarmen i Vseruby med gemenskapsmedel (exempelvis Phare) eller med andra medel direkt eller indirekt?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Günter Verheugen

(29 oktober 1999)

Kommissionen kan bekräfta att den hönsfarm som frågeställaren nämner inte erhåller något stöd från Phare. Kommissionen känner inte heller till att några andra gemenskapsmedel skulle komma till användning i detta sammanhang.

(2000/C 170 E/061)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1625/99**från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen**

(15 september 1999)

Ämne: Telefonavlyssning

Inför Europeiska rådets extra sammanträde i Tammerfors pågår förberedelser för ett särskilt åtgärds paket på området för inrikesärenden. Har kommissionen inför detta sammanträde förberett sådana dokument om legalisering av satellitsamtal och Internet-förbindelser som efter sammanträdet kommer att hemligstämplas, eller kommer alla dokument och handlingar som hänför sig till detta verksamhetsområde att offentliggöras efter sammanträdet?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av António Vitorino

(25 oktober 1999)

Kommissionen förbereder varken konfidentiella eller andra dokument om avlyssning av telefonsamtal via satellit och kommunikation på Internet inför Europeiska rådets möte i Tammerfors. Det enda dokument som kommissionen förberett inför mötet är ett informationsmeddelande (SEK(1999) 1518) om förberedelserna inför Europeiska rådets extra möte, där man kommer att diskutera utvecklingen av unionen som ett område för frihet, säkerhet och rättvisa. Med utgångspunkt i detta meddelande skickade ordförande Prodi en skrivelse till statsminister Lipponen den 23 september 1999. På detta område, precis som på andra, arbetar kommissionen under största möjliga öppenhet och synpunkter på både förberedelsen och resultaten av Europeiska rådets möte i Tammerfors kommer utbytas med parlamentet.

Vad gäller avlyssning av telekommunikation vill kommissionen hänvisa parlamentsledamoten till den debatt som parlamentet höll den 6 maj 1999 om Schmidts rapport om avlyssning av telekommunikation. Vid debattillfället i parlamentet gav kommissionen uttryck för sin ståndpunkt i frågan.

Sammanfattningsvis inser kommissionen frågans vikt, särskilt mot bakgrund av att telekommunikationssektorn i Europa ständigt utsätts för snabba och omvälvande förändringar.

Kommissionen anser dels att i den specifika frågan om avlyssning måste hänsyn tas till de rättsvårdande myndigheternas berättigade oro (dvs. utvecklingen av telekommunikation och Internet får inte minska medlemsstaternas förmåga att bekämpa brottslighet och bibehålla nationell säkerhet), dels inser den att telekommunikationstjänsterna uppvisar imponerande tillväxt, särskilt på Internet, något som kräver att teleanvändarna har förtroende för de tjänster som erbjuds, om vidare expansion inom sektorn skall kunna uppnås.

Kommissionen anser att det är av avgörande vikt att skapa jämvikt mellan intressena. Detta kan endast ske genom dialog mellan de rättsvårdande myndigheterna, telemarknadens aktörer, industrin och dem som ägnar sig mest åt frågor om datasäkerhet.

Ett utkast till en konvention om förstärkt rättsligt stöd mellan medlemsstaterna i brottsärenden utarbetas dessutom för närvarande i samarbete med rådet. Den innehåller ett antal bestämmelser om avlyssning av telekommunikation. Syftet är att utforma åtgärder för avlyssning i brottsutredningar på ett sådant sätt att de kan tillämpas på nya system för telekommunikation via satellit.

(2000/C 170 E/062)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1627/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(15 september 1999)

Ämne: Åtgärder för att stödja risodlingen i Grekland

I förordning 2072/98⁽¹⁾ inrättades två huvudsakliga zoner för odling av ris i Grekland. Resultatet av genomförandet av förordningen under 1998 blev att man inte betalade ut något stöd till odlarna i zon b, där den fastställda kvoten hade överträtts, trots det faktum att den totala kvoten om 24 891 hektar som hade fastställts för Grekland inte hade överträtts.

Eftersom systemet med regionalisering av områdena i kombination med de extremt höga medansvarsböterna i fall av överträdelse har försatt risodlarna i en särskilt ogynnsam situation undrar jag om kommissionen har för avsikt att godkänna en möjlighet att överföra kvoter från en zon till en annan på samma sätt som med durumvete? Vilka andra åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta (införa högre totaltak eller kvoter per län, kontroll av omfattande och okontrollerad import från tredje land) för att stödja risodlingen?

⁽¹⁾ EGT L 265, 30.9.1998, s. 4.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(11 oktober 1999)

På begäran av de grekiska myndigheterna har artikel 6 i rådets förordning (EG) nr 3072/95 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris⁽¹⁾, ändrats så att den nationella basarealen för Grekland delas in i två basarealer:

I. Thessaloniki, Serres och Phtiotide 2 330 ha.

II. Övriga regioner 2 561 ha.

Som parlamentsledamoten påpekar har i basareal II, "Övriga regioner", den besädda arealen (5 180 ha) väsentligt överstigit basarealen (2 561 ha) och kompensationsbetalningen har således, i enlighet med artikel 6.5 i förordning (EG) nr 3072/95, minskats med 100 %.

Efter en begäran nyligen från de grekiska myndigheterna undersöker kommissionen nu möjligheten att föreslå rådet en ändring av artikel 6 i förordning (EG) nr 3072/95 i avsikt att låta regionerna Kavala och Aitolien-Akarnanien, som för närvarande ingår i areal II (övriga regioner), ingå i basarealen I.

Detta bör minska risken att arealen för "övriga regioner" överskrids.

⁽¹⁾ EGT L 329, 30.12.1995.

(2000/C 170 E/063)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1630/99

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(15 september 1999)

Ämne: Socker och översyn av förordning nr 1600/92

Tillverkningen och raffineringen av socker på ön S. Miguel i den autonoma regionen Azorerna är av stor ekonomisk betydelse.

Å ena sidan garanterar denna verksamhet mer än 100 arbetsplatser i det lokala raffinaderiet och å andra sidan främjar den ett viktigt jordbruksalternativ som, tillsammans med andra odlingar, möjliggör ett effektivare växelbruk.

I enlighet med förordning nr 1600/92⁽¹⁾ (Poseima) har de europeiska institutionerna givit ett betydande stöd till olika jordbruksprodukter, däribland sockerbetor.

Av olika skäl som hänger samman med den tilldelade kvotens litenhet samt svårigheterna i jordbrukssektorn har sockerbetsodlingen emellertid minskat för varje år och frågan är hur lönsamt det kommer att vara att tillverka och raffinera socker i framtiden på Azorerna om inget görs för att motverka denna utveckling.

Anser inte kommissionen att det i ljuset av de principer som styr den gemensamma jordbrukspolitiken, artikel 299.2 i EG-fördraget samt besluten från Köln om de yttersta randområdena vore lämpligt att se över förordning nr 1600/92 för att göra det möjligt att upprätthålla tillverkningen och raffineringen av socker på Azorerna?

⁽¹⁾ EGT L 173, 27.6.1992, s. 1.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(25 oktober 1999)

I rådets förordning (EEG) nr 1600/92 av den 15 juni 1992 om särskilda bestämmelser för Azorerna och Madeira angående vissa jordbruksprodukter behandlas särskilt frågan om odling av sockerbetor och bearbetning till socker. I förordningen föreskrivs ett hektarstöd för sockerbetsodling och stöd för framställning av socker.

Stödet för bearbetning av sockerbetor har höjts med 10 euro till 27 euro per 100 kg genom kommissionens förordning (EG) nr 562/98 av den 12 mars 1998 om anpassning av beloppet på det särskilda stödet för framställning av vitsocker ur sådana sockerbetor skördade på Azorerna som avses i artikel 25 i rådets förordning (EEG) nr 1600/92⁽¹⁾.

Trots dessa åtgärder är odlingen av sockerbetor på tillbakagång sedan 1994 efter det att den till en början hade börjat öka i och med Poseima-programmet. Bearbetningsindustrin påverkas dock inte direkt av denna nedåtgående trend eftersom den kan importera och raffinera råsocker för att fylla Azorernas behov. De ekonomiska villkoren för industrin har snarast förbättrats, eftersom den kan importera detta socker till världsmarknadspris (eller med motsvarande stöd om sockret kommer från gemenskapskvoterna).

Om Azorernas jordbrukare väljer att producera annat än sockerbetor, måste förklaringen till detta sökas i jordbruksproduktionens allmänna villkor. Sockerindustrins bärkraft hänger snarare samman med sockerkonsumtionen, som har minskat under de senaste åren. Det är principerna i det särskilda försörjningssystemet, och då främst principen om att täcka de lokala behoven, som styr användandet av kapacitet att raffinera importerat råsocker.

Om de portugisiska myndigheterna begär det kommer kommissionen att granska dessa frågor inom ramen för den pågående översynen av Poseima.

⁽¹⁾ EGT L 76, 13.3.1998.

(2000/C 170 E/064)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1631/99

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(15 september 1999)

Ämne: Sockerkvot i den autonoma regionen Azorerna

I band II avsnitt XIV stycke c), sidorna 210-213 i anslutningsakten för Portugal tilldelades det sockerproducerande bolaget i den autonoma regionen Azorerna en kvot på 10 000 ton betsocker. Denna kvot åtföljdes av rätten att importera råsocker motsvarande skillnaden mellan denna tillverkning och 20 000 ton till sänkt avgift.

Förordning (EEG) nr 3484/92⁽¹⁾ av den 27 november minskade dock denna mängd till 10 000 ton, och denna mängd är den som föreskrivs även i förordning nr 1600/92⁽²⁾.

Senare tolkade kommissionen gällande bestämmelse som att denna mängd skulle minskas på nytt till 6 500 ton raffinerat socker från importerat råsocker och uteslöt inte ens möjligheten att föreslå ytterligare nedskärningar i kvoten för den autonoma regionen Azorerna.

Kan kommissionen ange om den anser att denna stegvisa och systematiska minskning av kvoterna för sockerraffinering i den autonoma regionen Azorerna är förenlig med artikel 299.2 i EG-fördraget?

⁽¹⁾ EGT L 353, 3.12.1992, s. 8.

⁽²⁾ EGT L 173, 27.6.1992, s. 1.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(18 oktober 1999)

Före genomförandet av programmet Poseima hade sockerindustrin i Azorerna tillstånd att raffinera upp till 20 000 ton råsocker, minus utvinning av socker av lokalt odlade sockerbetor. I och med införandet av den särskilda försörjningsordningen Poseima, som gör det möjligt att importera råsocker från sockerbetor till världsmarknadspris (eller i vilken det föreskrivs ett motsvarande stöd i de fall då man använder sig av kvoterat råsocker från gemenskapen), begränsades detta tillstånd till högst 10 000 ton socker, vilket var menat att täcka Azorernas behov av socker på dessa förmånliga villkor.

Inom dessa gränser gör kommissionen årligen preliminära beräkningar för Azorernas behov och fastställer importkvoten med hänsyn till framför allt den lokala sockerproduktionen av sockerbeter. Då man fastställde 6 500 ton för regleringsåret 1999/2000 (samma som för 1998/1999) innebar detta inte en sänkning av den högsta tillåtna kvoten för sockerproduktion. Den högsta kvoten kan fortfarande användas för den lokala produktionen av socker av sockerbeter. Det är endast importen av råsocker som har begränsats genom den särskilda försörjningsordningen.

Det finns således ingen anledning att tala om en stegvis och systematisk sänkning av kvoterna för raffinering av socker i den autonoma regionen Azorerna och kommissionen anser följaktligen att programmet Poseima inte strider mot artikel 299.2 (före detta artikel 227) i EG-fördraget.

(2000/C 170 E/065)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1632/99

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(15 september 1999)

Ämne: Missbruk av dominerande ställning på sockermarknaden i den autonoma regionen Azorerna

Det sockerproducerande företaget i den autonoma regionen Azorerna står för en mycket begränsad och sjunkande del av de sockerkvoter som de europeiska institutionerna har beviljat Portugal.

Under de senaste månaderna har socker från raffinaderier på kontinenten dykt upp i butikerna på Azorerna till ett pris som är betydligt lägre än det i affärerna på kontinenten, och detta trots transportkostnaderna för denna autonoma region.

Anser inte kommissionen att det förfarande som tillämpas av de marknadsdominerande företagen att hålla differentierade sockerpriser mellan kontinenten och den autonoma regionen Azorerna kan vara ett fall av missbruk av dominerande ställning?

Vad avser kommissionen att göra i denna situation?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(18 oktober 1999)

Sockermarknaden på Azorerna utgör en del av gemenskapsmarknaden. Den är alltså öppen för leveranser från andra regioner. Däremot har socker som producerats på Azorerna inte samma möjligheter, då det produceras på särskilda förmånsvillkor. Enligt syftena för programmet Poseima är dessa förmåner förbehållna den lokala betproduktionen, bearbetningsindustrin och regionens konsumenter. Om det från kontinenten fraktas socker till Azorerna, är det för att de på Azorerna tillämpade priserna gör det möjligt för de aktuella företagen att göra vinster som är jämförbara med dem som är möjliga på kontinenten.

De speciella villkor som sockerbolaget på Azorerna kommer i åtnjutande av borde normalt göra det möjligt för det att leverera till den inhemska marknaden till konkurrenskraftiga priser. Detta eftersom de nämnda villkoren medger att sockerfabriken köper råsocker till världsmarknadspris och säljer det raffinerade sockret till konsumentpris.

Då den lokala betproduktionen för närvarande är mycket begränsad på Azorerna, omfattas största delen av det producerade sockret av denna raffineringsgrad. Kommissionen anser alltså inte att den bör ingripa på det sätt som antyds av parlamentsledamoten.

Parlamentsledamoten ombeds också ta del av de svar som kommissionen gett på hans skrivna frågor E-1630/9 ⁽¹⁾ och E-1631/9 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Se sida 56.

⁽²⁾ Se sida 57.

(2000/C 170 E/066)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1636/99**från Graham Watson (ELDR) till rådet**

(20 september 1999)

Ämne: Arbete i Europa för personer över 60 år

Är rådet medvetet om att Frankrike vägrar att godkänna de gemensamma regler för flygtrafik, enligt vilka innehavare av pilotlicenser för linjeflyg får flyga upp till 65 års ålder?

Frankrike har vägrat att erkänna denna nya åldersgräns och följaktligen får inga linjeflygspiloter över 60 år flyga över eller in i Frankrike. Vilka påtryckningar kommer rådet att utöva på Frankrike för att säkerställa att de gemensamma reglerna för flygtrafik efterlevs? Vad har medlemsstaterna för skyldigheter när det gäller ömsesidigt godkännande av licenser?

Svar

(22 november 1999)

I rådets direktiv 91/670 av den 16 december 1991 om ömsesidigt godkännande av certifikat för personal med funktioner inom den civila luftfarten fastställs i artikel 4 punkt 5 att godkännande av flygförarcertifikat är tillåten om innehavaren uppfyller de speciella krav som föreskrivs i bilagan till detta direktiv. I bilagan föreskrivs en åldersgräns på 60 år.

Ifall en medlemsstat vägrar innehavare av flygförarcertifikat att fortsätta att flyga upp till 65 års ålder så tillämpar dess myndigheter alltså direktiv 91/670 korrekt.

Man bör vidare påminna om att den praxis som följs av Internationella civila luftfartsorganisationen går i samma riktning. Enligt bilaga 1 i Chicagokonventionen förbjuds i samband med kommersiellt flyg utövande av pilotuppgifter i förarkabinen efter 60 års ålder. Eventuella uppmjukningar av denna regel är inte av bindande karaktär.

(2000/C 170 E/067)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1637/99**från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen**

(15 september 1999)

Ämne: Rättsliga handlingar som överlämnats till kommissionen angående inrättandet av EU:s Kontor för livsmedels- och veterinärfrågor i Grange, Meath, Irland

Exakt när presenterade den irländska "Office of Public Works" de rättsliga handlingarna angående inrättandet av EU:s Kontor för livsmedels- och veterinärfrågor i Grange, Meath, Irland för kommissionen? Varför har de ännu inte undertecknats och när kommer undertecknandet troligen att ske?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Neil Kinnock

(11 oktober 1999)

Kommissionen fick den 8 juni 1999 tillgång till de juridiska handlingar som rör uppförandet av en byggnad åt kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor (FVO) i Grange, grevskapet Neath i Irland. Handlingarna överlämnades av Upphandlingskontoret för bygg- och anläggningsarbeten ("Office of Public Works") via kommissionens juridiska ombud.

Dessa dokument var nödvändiga för den övergripande kontrollen av avtalets bestämmelser, till exempel rörande olika finansiella åtaganden. Kontrollen är ett internt arbete som kräver underskrifter från ett stort antal avdelningar inom kommissionen. Dokumenten var också en förutsättning för utarbetandet av ett meddelande till budgetmyndigheten i enlighet med de riktlinjer som kommissionen gett i det preliminära utkastet till tilläggs- och ändringsbudget nr 1/97 (1). Det framgår av detta utkast att "kommissionen kommer att informera den budgetansvariga myndigheten om de långsiktiga kostnaderna för Grangeprojektet (...) så snart som de övergripande kostnaderna blir kända".

Det interna arbetet avslutades den 10 september 1999 genom att kommissionen antog ett meddelande⁽²⁾ till budgetmyndigheten om förvärvet av FVO:s nya byggnad i Grange. Kontraktet undertecknades sedan på kommissionens vägnar den 13 september 1999 och överlämnades därefter till de juridiska ombuden.

⁽¹⁾ SEK(97) 750 slutlig.

⁽²⁾ SEK(1999) 1324.

(2000/C 170 E/068)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1640/99

från Norbert Glante (PSE) till kommissionen

(22 september 1999)

Ämne: Främjande av vänorter — beaktande av tyska storkommuner (Landkreise)

Det nuvarande programmet för främjande av vänorter stödjer möjligheterna för de europeiska folken att träffas och övervinna de olikheter som skiljer dem åt. Enligt uppgifter om stöd från Europeiska kommissionen för 1999 tas inom ramen för stödberättigade projekt av typ I (vänorter för kontakt mellan medborgarna) ingen hänsyn till tyska storkommuner.

Enligt kommunallagstiftningen i Tysklands grundlag tillhör storkommunerna kategorin kommunala förvaltningsområden och är därmed författningsrättsligt likställda städer och kommuner. De tyska storkommunerna samarbetar med såväl kommunala förvaltningsområden i nuvarande medlemsstater som med de nya storkommunerna i de central- och östeuropeiska länderna i projekt för att sammanföra medborgarna och bidrar därigenom väsentligt till att stärka Europa.

1. Anser kommissionen det vara rättsligt försvarbart att städer och kommuner, å ena sidan, och tyska storkommuner, å den andra, behandlas olika?
2. Om ja, hur kan denna orättvisa behandling motiveras?
3. Har kommissionen för avsikt att ändra stödskriterierna för år 2000 vad gäller vänorter för kontakt mellan medborgarna (typ I) på ett sådant sätt att även tyska storkommuner har rätt att ansöka?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Viviane Reding

(4 november 1999)

De kriterier som gäller beviljandet av ekonomiskt stöd inom ramen för gemenskapsprogrammet för främjande av vänorter har fastställts av kommissionen i nära samarbete med företrädarna för parlamentets olika utskott och företrädarna för de lokala myndigheternas nationella sammanslutningar, församlade i Europeiska rådet för kommuner och myndigheter. Kriterierna är föremål för årlig granskning och återfinns i "Kommissionens bidrag till främjande av vänortsverksamhet" som har fått en bred spridning.

Vid det senaste samrådsmötet den 8 december 1998 beslutades att för 1999 och med tanke på tillgängliga ekonomiska medel var det inte lämpligt att beakta tyska storkommuner (Landkreise) inom ramen för typ I i programmet. För typ II i programmet anges dock i meddelandet att de åtgärder som gäller främjande av vänorter och som omfattar städer i en och samma region kan få bidrag.

Man kommer att besluta om de kriterier som skall tillämpas för 2000 vid "Europeiska konferensen för vänortsverksamhet inför det tredje årtusendet", som kommer att äga rum den 3-5 december 1999 i Bilbao.

(2000/C 170 E/069)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1645/99**från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen**

(13 september 1999)

Ämne: Efterlevnad av fågeldirektivet — slamavfallsdeponering vid Uitdam i Nederländerna

Känner kommissionen till att provinsen Noord-Holland och Rijkswaterstaat avser att skapa en dumpningsplats för giftigt mudderslam i Ijmeer utanför Uitdam?

Känner kommissionen till att Ijmeer är ett av nyckelområdena i den ekologiska strukturen?

Känner kommissionen till att den nederländska regeringen avser att peka ut Ijmeer — som en del av Ijselmeer — till ett område som skall åtnjuta särskilt skydd inom ramen för Natura 2000?

Känner kommissionen till att skapandet av en muddravfallsplats (med en diameter på 1 500 m) på detta ställe strider mot fågeldirektivet (79/0409/EEG⁽¹⁾) eftersom det medför risk för läckage och skador på natur och landskap, varvid livsområdet för en rad välkända fåglar som lever i provinsen Noord-Holland och Rijkswaterstaat, som till exempel fiskgjuse, svan och skedstork, kommer att hotas?

Är kommissionen beredd att se till att den nederländska regeringen tvingar provinsen Noord-Holland och Rijkswaterstaat att avstå från dessa planer?

Anser inte kommissionen att man bör skapa alternativa metoder för att ta hand om avfall, som på kort sikt kan konkurrera med deponering?

Är kommissionen villig att stödja ytterligare utveckling av dessa alternativ, som till exempel omvandling av mudderslam till byggmaterial och sekundära råvaror?

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att förmå Nederländerna att till fullo efterleva fågeldirektivet och Natura 2000?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(18 oktober 1999)

Kommissionen känner inte till de fakta som parlamentsledamoten nämner.

Kommissionen känner inte heller till att Ijmeer är ett nyckelområde i nätet av skyddade områden. Detta berör emellertid inte gemenskapslagstiftningen. Gemenskapslagstiftningen berörs enbart om Ijmeer uppfyller kriterierna i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar eller rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾.

Kommissionen är däremot medveten om att Ijmeer är ett viktigt fågelområde. I sin dom av den 19 maj 1998 påpekade EG-domstolen att den rapport som tagits fram om viktiga fågelområden i Nederländerna (IBA 94), kan användas som riktlinje för klassificering av särskilda skyddsområden enligt direktiv 79/409/EEG. Domstolen slog också fast att Nederländerna underlåtit att klassificera ett tillräckligt antal av de mest lämpade områdena. Nederländerna har fortfarande inte fullgjort denna skyldighet. Ett nytt överträdelseförfarande på grundval av artikel 228 i EG-fördraget (tidigare artikel 171) har därför inletts i detta ärende. Nederländerna uppgav nyligen att man kommer att peka ut sådana områden i slutet av året. Ijmeer nämns också i det nederländska förslaget till klassificering av områden enligt direktiv 79/409/EEG. Detta förslag behandlas i en offentlig utfrågning som ännu inte är avslutad.

Enligt artikel 7 i direktiv 92/43/EEG skall artikel 6.3 och 6.4 i det direktivet tillämpas på områden som omfattas av direktiv 79/409/EEG. Alla planer eller projekt som kan påverka området på ett betydande sätt skall på lämpligt sätt bedömas med avseende på konsekvenserna för området och får inte innebära att

området tar skada. En plan eller ett projekt som har sådana negativa konsekvenser får endast tillåtas om myndigheterna kan visa att det inte finns några alternativa lösningar och att planen eller projektet måste genomföras av tvingande orsaker som har ett väsentligt allmänintresse. Dessutom skall de vidta alla nödvändiga kompensationsåtgärder för att säkerställa att Natura 2000 totalt sett förblir sammanhängande. Eftersom kommissionen inte har erhållit någon information om det berörda projektet kan den inte bekräfta att det kommer att ha de konsekvenser som nämns i frågan.

Kommissionen kommer att begära att Nederländerna tillhandahåller information om projektet – särskilt vad gäller efterlevnaden av artikel 6.3 och 6.4 i direktiv 92/43/EEG. Dessutom kommer kommissionen att insistera på att de nederländska myndigheterna följer både direktiv 79/409/EEG och direktiv 92/43/EEG.

Alternativa metoder för bortskaffande av mudderslam måste bedömas i enlighet med artikel 6.3 och 6.4 i direktiv 92/43/EEG (se ovan).

Kommissionen har inlett ett överträdelseförfarande för att förmå Nederländerna att anmäla de områden som skall föreslås enligt direktiv 92/43/EEG. Nederländerna har nyligen anmält dessa områden, och denna anmälan är för närvarande föremål för bedömning inom ramen för de biogeografiska mötena rörande Atlantområdet.

(¹) EGT L 206, 22.7.1992.

(2000/C 170 E/070)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1649/99

från **Benedetto Della Vedova (TDI)** till kommissionen

(22 september 1999)

Ämne: ENEL: s uppköp av 30 procent av Telepiù

ENEL är ett helstatligt företag och de liberaliseringsåtgärder som nyligen vidtagits inom elektricitetssektorn har inte inverkat på dess monopolställning (ENEL har hur som helst enligt lagstiftningen erhållit ett giltigt undantag från marknadsreglerna när det gäller hushållens förbrukning). Detta företag har meddelat sin vilja att förvärva 30 procent av kapitalet i den italiensk- och fransklägda TV-kanalen Telepiù.

Anser inte kommissionen att investeringen av ungefär 1 000 miljarder lire i den fransk-italienska gruppen Telepiù-Canalplus medför en snedvridning av konkurrensen på den europeiska marknaden för privatägd TV? Och anser inte kommissionen att uppköpet av 30 procent av kapitalet i ovan nämnda företag utgör ett olagligt statligt stöd som strider mot artikel 87 i fördraget, eftersom ENEL är statligt ägt och innehar en monopolställning inom elektricitetssektorn?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(26 oktober 1999)

Kommissionens politik inom sektorer som kännetecknas av kraftig teknisk innovation, såsom betal-tv-sektorn, består vid tillräcklig efterfrågan på marknaden i att främja flera konkurrerande operatörer för att undvika uppkomsten av monopol. Kommissionen uppfattar det som positivt att två konkurrenter är verksamma inom samma sektor i Italien och följer med intresse de åtgärder som syftar till att påskynda IT-revolutionen och att främja utvecklingen inom multimedia och interaktiva tjänster.

Det faktum att ett statligt företag såsom ENEL förvärvar kapital i ett privat företag som verkar inom betal-tv-sektorn, utgör inte i sig någon snedvridning av konkurrensen på den marknaden.

Vad gäller transaktionens möjliga inslag av statligt stöd enligt artikel 87 (f.d. 92) i EG-fördragets regler om statligt stöd, kan offentliga företag använda sina egna tillgångar till förvärv, om den väntade avkastningen på investeringen är jämförbar med vad en privat investerare som verkar i en marknadsekonomi(¹) skulle

ha krävt. I linje med detta resonemang har kommissionen tillställt de italienska myndigheterna en skrivelse med en begäran om uppgifter för att kunna undersöka ENEL:s investering och bedöma huruvida denna utgör någon form av statligt stöd.

(¹) Meddelande från kommissionen till medlemsstaterna om tillämpningen av artiklarna 92 och 93 i EEG-fördraget och artikel 5 i kommissionens direktiv nr 80/723/EEG om insyn i de finansiella förbindelserna mellan medlemsstater och offentliga företag — EGT C 307, 13.11.1993.

(2000/C 170 E/071)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1651/99

från Nelly Maes (Verts/ALE) till kommissionen

(22 september 1999)

Ämne: Diskriminering av brevduvesporten i gränsområdet mellan Belgien och Nederländerna

Sedan femtio år saknar belgiska utövare av brevduvesporten möjlighet att delta i brevduvetävlingar på andra sidan gränsen. Brevduveägare i Nederländerna kan inte delta i tävlingar i Belgien och vice versa. Detta leder till stort förtret hos nederländare som bor i gränstrakterna och som vill delta i tävlingar i Belgien och vice versa.

Det kan ifrågasättas om denna bestämmelse inte står i strid med artikel 59 i fördraget. Eftersom brevduvesporten inte är erkänd som officiell sport av Internationella Olympiska Kommittén kan bestämmelsen uppenbarligen inte anses som diskriminering av sportutövare.

För den populära brevduvesporten är denna princip oacceptabel. Arrangerande av brevduvetävlingar har emellertid också en ekonomisk sida. Anmälningssavgift måste erläggas vid tävlingar. Därmed anser jag att det finns grund för min protest mot denna bestämmelse, eftersom det utgör diskriminering enligt artikel 59 att nederländare som inte får delta i tävlingar i Belgien.

Detta förbud grundas heller inte på hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa. Artikel 59 är inte bara tillämplig på myndigheter utan omfattar även kollektiva bestämmelser om tillhandahållande av tjänster.

Delar kommissionen min uppfattning att ett sådant förbud står i strid med artikel 59 och bör upphävas?

I en tid då Europa blir alltmer enhetligt förefaller mig denna diskriminering av en omtyckt sport i ett gränsområde fullständigt omotiverad.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Frederik Bolkestein

(4 november 1999)

Enligt de uppgifter som kommissionen har tillgång till arrangeras brevduvetävlingar av föreningar, och det beror på var utövarna är bosatta för att dessa kan ansluta sig till en brevduvesportsförening i Belgien eller Nederländerna.

I den mån som brevduvesporten har en ekonomisk sida är artikel 49 (f.d. artikel 59) av EG-fördraget tillämplig i detta fall.

Begränsningen i tillträde till brevduvetävlingar på grundval av var den berörda personen är bosatt verkar inte strida mot artikel 49 i EG-fördraget.

Det har nämligen kommit till kommissionens kännedom att kriteriet om bosättning för medlemskap i en brevduveförening syftar till att hålla räkning på det avstånd som duvorna tillryggalägger. Därför verkar det som om även brevduveägare inom Belgien eller Nederländerna endast kan ansluta sig till föreningar i den egna regionen.

I enlighet med domstolens etablerade rättspraxis⁽¹⁾ står EG-fördraget inte i motsatsförhållande till bestämmelser som fastslås av icke-ekonomiska skäl där den aktuella sportens särdrag beaktas.

Formerna för brevduvetävlingar — som har samband med verksamhetens särdrag — förefaller således inte vara oförenliga med artikel 49 i EG-fördraget.

⁽¹⁾ Se i första hand Bosmanmålet av den 15 december 1995, mål C-415/93.

(2000/C 170 E/072)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1652/99

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(22 september 1999)

Ämne: Nedsmutsning av vattendrag "66"

Vattendraget "66" rinner genom länen Imathia och Pella, tar upp vatten från små lokala floder och mynnar ut i floden Aliakmonas genom vilken vattnet sedan rinner ut i Thermaiska bukten. Helt olagligt låter fabriker i regionen avloppsvatten och annat flytande avfall rinna ut i vattendraget. Provtagningar och mätningar som utförts vid olika ställen utmed vattendraget visar att ingen form av liv kan förekomma i vattnet, i synnerhet inte under sommarmånaderna.

Med beaktande av:

- att vissa industrianläggningar utan faciliteter för biologisk rening verkar i området, medan andra fabriker förfogar över biologiska reningsanläggningar som antingen inte fungerar alls, eller fungerar så illa att resultatet i alla fall blir ett okontrollerat utsläpp av fabriksavfall från hela området, i strid med gemenskapslagstiftningen,
- den kritiska rapporten från borgmästarna i Irinoupolis-Apostolou Pavlou och Anthemia samt de senaste tio årens anmälningar och livliga protester från invånarna från bosättningsområdena längs vattendraget samt från lokala miljövårdsföreningar,
- de farliga konsekvenserna både för miljön och folkhälsan (gifter, stank, fiskdöd på grund av syrebrist, döda fiskar som flyter upp till ytan)
- att det rör sig om brott mot gemenskapsdirektiven om avfall, skydd av grundvattnet, kvalitet på dricksvatten och förhindrande av att havet förorenas,

önskar jag fråga kommissionen om följande:

1. Har kommissionen för avsikt att av de behöriga grekiska myndigheterna kräva garantier för att föroreningen av vattendrag "66" genom utsläpp av flytande avfall upphör definitivt?
2. Ämnar kommissionen, om den blir ombedd, finansiera en förvaltningsplan för zonen ifråga, i syfte att återupprätta miljöbalansen i alla de områden som ligger utmed vattendrag "66"?
3. Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta ifall brott mot gemenskapens miljölagstiftning konstateras, för att få till stånd en korrekt efterlevnad av bestämmelserna?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(27 oktober 1999)

Kommissionen hade inte fått information om nedsmutsningen av vattendrag "66" och tackar frågeställaren för den information han tillhandahåller. Kommissionen kommer att vända sig till de grekiska myndigheterna för att begära närmare upplysningar om hur de befintliga reningsanläggningarna och insamlings-

systemet för spillvatten och avfall från företag i regionen fungerar samt om situationen beträffande utarbetandet av program med kvalitetsmål för floden Aliakmona. Med utgångspunkt i de grekiska myndigheternas svar kommer kommissionen att besluta hur frågan skall följas upp.

En integrerad förvaltningsplan för vattenresurserna i det berörda området kan i princip vara berättigat till bidrag som ett led i de insatser som kan samfinansieras inom gemenskapsstödrum III i centrala Makedonien.

(2000/C 170 E/073)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1653/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(22 september 1999)

Ämne: Nytt försäkringssystem för DEI

Enligt uppgifter i offentligheten har den överenskommelse som nåtts mellan den grekiska regeringen och de fackliga företrädarna för DEI, det grekiska elektricitetsverket, om en reformering av försäkringssystemet för de anställda – som redan offentliggjorts – mött motstånd från Europeiska kommissionen som anser att subventioneringen av elektricitetsverkets nya försäkringssystem är en statlig angelägenhet. Enligt samma källa verkar det som om kommissionen sammankopplar försäkringsfrågan med frågan om en utvidgad liberalisering av energimarknaden i Grekland.

1. Anser kommissionen att DEI:s nya försäkringssystem, enligt vilket försäkringsbolagets tillgångar överförs i utbyte mot täckning via den nationella budgeten, är en typ av statligt stöd?
2. Anser kommissionen att tidsplanen för liberaliseringen av energimarknaden i Grekland 2001 bör vara densamma som för de övriga medlemsstaterna, eller kommer den att utgöra 28 % som den var för de övriga medlemsstaterna, utom Grekland, i februari 1999?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Loyola de Palacio

(27 oktober 1999)

1. Kommissionen har inte fått någon anmälan av den grekiska regeringen om avtalet mellan den grekiska regeringen och det grekiska elektricitetsverket (DEI). Därför har kommissionen inte uttalat sig om överenskommelsen i fråga. Därför är det för närvarande inte möjligt att säga om dessa arrangemang utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 87 i EG-fördraget (tidigare artikel 92). Kommissionen kommer att sända en begäran om information till den grekiska regeringen.

2. Medlemsstaterna är skyldiga att införliva bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 96/0092/EG av den 19 december 1996 om gemensamma regler för den inre marknaden för el⁽¹⁾ senast den 19 februari 1999. Belgien och Irland beviljades emellertid ett extra år för genomförandet av direktivet och Grekland fick två extra år för införlivandet av det.

I artikel 19 i direktivet föreskrivs att marknaden skall öppnas i tre etapper. Andelen av den nationella marknaden skall öka fortlöpande under en period av sex år. Den minsta marknadsöppning som krävs under den första etappen beräknas som den andel av gemenskapens el som konsumeras av slutförbrukare som förbrukar mer än 40 gigawattimmar (GWh) per år. Enligt de senaste beräkningarna innebär detta att minst 26,48 % av alla nationella marknader måste öppnas för konkurrens från och med den 19 februari 1999. Under den andra etappen – tre år efter det att direktivet har trätt i kraft – sänks tröskelvärdet till 20 GWh. Detta ökar den minsta marknadsöppningen till ca 28 %. Under den tredje etappen – sex år efter det att direktivet har trätt i kraft – sänks tröskelvärdet ytterligare till 9 GWh vilket motsvarar en marknadsöppning på ca 33 %.

Om Grekland utnyttjar hela sin respittid på två år måste landet liberalisera sin andel av elkonsumention i den utsträckning som krävs under det andra skedet, som gäller tre år efter det att direktivet har trätt i kraft, dvs. den 19 februari 2000. År 2003 måste Grekland ha liberaliserat sin andel av den totala elkonsumention som konsumeras av slutförbrukare vars årliga konsumtion överstiger 9 GWh på grundval av genomsnittet i gemenskapen.

⁽¹⁾ EGT L 27, 30.1.1997.

(2000/C 170 E/074)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1659/99**från Hubert Pirker (PPE-DE) till kommissionen**

(14 september 1999)

Ämne: Kärnkraftverket Krsko

Den nominerade kommissionsledamoten Günther Verheugen betonade under Europaparlamentets utfrågning att de olika kandidatländernas anslutning var knuten till nedläggning av osäkra kärnkraftverk eller till framläggande av en plan för nedläggning av produktionen av kärnkraftsel från osäkra kärnkraftverk. Verheugen betonade att inte minsta lilla kompromiss är möjlig när det gäller kärnkraftverkens säkerhet. I uppräknningen nämndes dock inte det slovenska kärnkraftverket i Krsko, trots att det befinner sig i ett jordbävningssäte och därmed utgör ett enormt hot.

Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att detta osäkra kärnkraftverk i kandidatlandet Slovenien läggs ned och därmed inte längre hotar de angränsande delstaterna i Österrike, nämligen Kärnten och Steiermark?

Kommer kommissionen att knyta samma villkor till Krskos nedläggning som de som kommissionsledamot Verheugen ställt för de andra av honom nämnda osäkra kärnkraftverken?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Günter Verheugen

(8 oktober 1999)

Kommissionen har redan uppgivit att de kärnkraftverk av sovjetisk typ som inte anses vara uppgraderingsbara och som är i drift i kandidatländerna skall stängas så snart som det är praktiskt möjligt i enlighet med avtalade tidsplaner. Detta gäller kärnkraftverket i Ignalina i Litauen, reaktorerna 1 – 4 i kärnkraftverket i Kozloduy i Bulgarien och Bohunice V1 i Slovakien. Kommissionen för i gemensamma arbetsgrupper förhandlingar med dessa tre länder om denna fråga.

När det gäller Krsko i Slovenien förhåller det sig annorlunda. Detta kärnkraftverk är av västligt slag, motsvarande andra kärnkraftverk av samma slag som är i drift i gemenskapen och andra länder i väst. Slovenien fortsätter med programmen för att öka säkerheten i kärnkraftverket. I Agenda 2000 anges det att "utvecklingen skall bevakas på de ställen där kärnkraftverk som byggts med teknik från väst är i drift (Rumänien och Slovenien), för att säkerställa att verksamheten uppfyller lämpliga säkerhetskrav. Tekniskt bistånd kan tillhandahållas om det visar sig nödvändigt."

I partnerskapet för anslutning med Slovenien anges två prioriteringar på medellång sikt på detta område, nämligen förstärkning av den myndighet som ansvarar för kärnsäkerheten och anpassning av den slovenska kärnkraftspolitiken och investeringsplaner i linje med resultaten av den seismiska riskbedömning som skall utföras i trakten av kärnkraftverket i Krsko.

I detta sammanhang har mer än 1 miljon euro anslagits inom ramen för Phare-programmet till stöd för den myndighet som ansvarar för kärnsäkerheten, särskilt genom överföring av metoder och förfaranden från de normgivande myndigheterna i gemenskapen. Inom ramen för Phare-programmet tillhandahålls även 500 000 euro till kärnkraftverket i Krsko i syfte att utföra nya seismiska riskbedömningar i trakten kring kärnkraftverket och de potentiella riskerna härav för kärnkraftverket. De första undersökningsresultaten förväntas föreligga i slutet av detta år.

(2000/C 170 E/075)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1660/99**från Massimo Carraro (PSE) till kommissionen**

(14 september 1999)

Ämne: Rådets direktiv nr 92/81/EEG av den 19 oktober 1992 om harmoniseringen av momsen på mineralolja

Enligt rättsakt nr 448 från 1998 som har godkänts av det italienska parlamentet skall priset på gasol för uppvärmning och på flytande petroleumgas reduceras. På grund av särskilda geografiska och klimatiska

förhållanden samt på grund av andra faktorer som till exempel brist på metanförsörjning, har vissa orter i landet tvingats att återgå till att använda dessa särskilt dyra produkter. Det handlar således om en åtgärd som kan förenkla livsvillkoren för familjerna i dessa områden.

Luigi Olivieri bad under deputeradekammarrens session den 15 juli 1999 Ferdinando de Franciscis, statssekreterare i finansministeriet, om klargöranden angående förseningen av utfärdandet av en förordning med omedelbar verkan i samband med rättsakt nr 448 från 1998, vilken ministerrådet antog redan den 9 mars 1999. Statssekreteraren förklarade att enligt direktiv nr 92/0081/EEG⁽¹⁾ är ett tillstånd från Europeiska unionen nödvändigt för att priset på gasol för uppvärmning och på flytande petroleumgas skall kunna reduceras. Det handlar således om en åtgärd utan vilken utfärdandet av förordningen i fråga inte skulle kunna genomföras.

Europeiska unionen har sedan den 3 december 1998, då finansministeriet överlämnade begäran om tillstånd till gemenskapsinstansen, ännu inte uttalat sig i denna fråga trots att Italien har försett kommissionens tjänstemän med all nödvändig information för att de skall kunna göra en bedömning.

Kan kommissionen förklara orsakerna till denna stora försening med att meddela beviljandet av begäran om tillstånd eller de orsaker som har legat till grund för ett eventuellt avslag? Inom vilken tidsrymd planerar man att avsluta beslutsförfarandet?

⁽¹⁾ EGT L 316, 31.10.1992, s. 12.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Frederik Bolkestein

(11 oktober 1999)

Den italienska regeringen har ansökt om tillstånd att i vissa geografiska regioner sänka punktskatten för de produkter som frågeställaren beskriver, i enlighet med artikel 8.4 i rådets direktiv nr 92/81/EEG av den 19 oktober 1992 om harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor. Enligt denna artikel får rådet genom enhälligt beslut på kommissionens förslag tillåta en medlemsstat att införa befrielse från eller nedsättning av punktskatten på mineraloljor som motiveras av speciella hänsyn.

De italienska myndigheterna underrättade den 3 december 1998 kommissionen om att de hade för avsikt att vidta denna åtgärd. Uppgifterna i denna anmälan var emellertid inte tillräckliga för att kommissionen skulle kunna behandla ansökan och utarbeta ett förslag. En skriftväxling ägde rum i februari och mars 1999 innan ett möte på förslag av kommissionen hölls i Rom. Vid detta möte redogjorde kommissionen för vilka uppgifter som krävdes för att ansökan skulle kunna behandlas.

Efter mötet kunde den italienska regeringen genom en skriftväxling komplettera sin ansökan, och den 29 juni 1999 hade kommissionen fått tillräckliga uppgifter för att kunna gå vidare med behandlingen av ansökan. Den ursprungliga ansökan och de förklarande brev som följde registrerades därför av kommissionen på denna dag.

Enligt artikel 8.4 i direktiv nr 92/81/EEC skall kommissionen inom en månad underrätta de övriga medlemsstaterna om den föreslagna åtgärden. Detta skedde genom brev av den 28 juli 1999. Enligt samma artikel har medlemsstaterna och kommissionen två månader på sig att begära att ärendet skall behandlas av rådet.

Det har nyligen uppstått några dagars försening på grund av utnämmandet av den nya kommissionen. Frågeställaren kan vara förvissad om att den nya kommissionen så snart som möjligt kommer att behandla ansökan från den italienska regeringen.

Efter kommissionens godkännande kommer det nödvändiga förslaget utan dröjsmål att överlämnas till rådet.

(2000/C 170 E/076)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1662/99**från Laura González Álvarez (GUE/NGL)
och Alonso Puerta (GUE/NGL) till kommissionen**

(22 september 1999)

Ämne: USA hotar med sanktioner mot Sol-Melià

Det amerikanska utrikesdepartementet håller på att undersöka möjligheten att vidta sanktioner mot den spanska hotellgruppen Sol-Melià till följd av dess investeringar i Kuba. USA har för avsikt att tillämpa fjärde avsnittet i Helms-Burtonlagen som Europeiska unionen anser vara olaglig på grund av dess extraterritoriella omfattning. Om denna sanktion genomförs kommer den att påverka den internationella handeln och skada ett av de mest representativa spanska turistföretagens intressen.

1. Hur stort är det verkliga hotet om sanktioner mot företaget Sol-Melià?
2. Om sanktioner verkligen genomförs, vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att skydda detta europeiska företags intressen?
3. Är kommissionen beredd att anmäla Helms-Burtonlagen inför Världshandelsorganisationen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Pascal Lamy

(13 oktober 1999)

Kommissionen konstaterar att besluten och uttalandena från toppmötet mellan gemenskapen och Förenta staterna den 18 maj 1998 beträffande Helms-Burton-lagen och lagen om sanktioner mot Iran och Libyen var avsedda att bana väg för en slutgiltig lösning på denna viktiga bilaterala tvistefråga. Kommissionen är mycket oroad över att inga konkreta framsteg än så länge har gjorts från Förenta staternas sida när det gäller regeringens åtagande att be kongressen ändra avdelning IV i Helms-Burton-lagen, i synnerhet som den amerikanska regeringen ständigt framhåller presidentens skyldighet att se till att detta lagrum efterlevs så länge det inte har ändrats.

Kommissionen har å sin sida hela tiden gjort klart att man kommer att överväga att inleda ett nytt panelförfarande inom Världshandelsorganisationen (WTO), om åtgärder enligt Helms-Burton-lagen vidtas mot företag eller personer i gemenskapen.

Kommissionen har uppmanat den amerikanska regeringen att påskynda genomförandet av dess del av uppgörelsen från toppmötet i maj 1998.

Kommissionen följer läget mycket noga och kommer fortsatt att hålla parlamentet underrättat om hur läget utvecklas när det gäller genomförandet av överenskommelsen av den 18 maj 1998.

(2000/C 170 E/077)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1665/99**från Lucio Manisco (GUE/NGL) till kommissionen**

(22 september 1999)

Ämne: Oegentlig användning av medel från IMF till Ryssland och Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling

Direktören för Internationella valutafonden (IMF), Michel Camdessus, beviljade i slutet av juli ett lån på 4,5 miljarder USD till Ryska federationen, trots att han hade kännedom om rapporten från Price Waterhouse, i vilken det bekräftas att centralbanken i Moskva överfört en del av dessa medel till utländska holdingbolag.

Vet kommissionen om man förutom medlen från Internationella valutafonden även har missbrukat medel från Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Pedro Solbes Mira*(3 november 1999)*

Beträffande de allmänna frågorna om påstådd ekonomisk korruption i Ryssland håller kommissionen fast vid de synpunkter som den gav uttryck åt i sitt tal i parlamentet den 16 september 1999. På parlamentsledamotens särskilda fråga överlämnar kommissionen följande uppgifter vilka den har tillgång till i egenskap av gemenskapens företrädare i styrelsen för Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD):

Olaglig kapitalflykt utgör brottslig verksamhet och förövarna kommer därför att försöka dölja sin verksamhet från offentlig insyn, inklusive insyn från EBRD. EBRD bekämpar därför penningtvätt och kräver att de finansinstitut som den beviljar lån utformar redovisningar som minskar sannolikheten för att banken utan vetskap dras in i sådan verksamhet. Dessutom har EBRD:s samtliga betalningar till och från Ryssland tillstånd från centralbanken.

Ungefär en fjärdedel av EBRD:s finansiering görs med ryska motparter. EBRD:s verksamhet med de ryska motparterna begränsas till finansiering av godkända projekt vilkas användning av medlen fastställs i detalj. Inom EBRD görs strikta betalningskontroller som innebär att medlen så fort det är möjligt betalas direkt till avtalsparterna. När andra betalningsmekanismer används, såsom särskilda konton, görs regelbundna avstämningar av dessa konton för att säkerställa att medlen används enligt avsedda ändamål.

Personalen informeras regelbundet av den tjänsteman som banken 1996 utsåg som ansvarig för att bekämpa penningtvätt.

Efter det nyligen inträffade fallet med Bank of New York har EBRD genomfört en egen granskning av utlåningen till ryska motparter och bitt dess revisorer att utföra en granskning av särskilda ryska projekt som skulle kunna vara utsatta för penningtvätt. Även om den externa granskningen fortsätter är den preliminära bedömningen på grundval av bankens egen granskning att det inte finns några projekt där man vid första påseendet har kunnat påvisa att förvaltningen eller transaktionerna skulle vara inblandad i penningtvätt.

Kommissionen har inga bevis på att ovanstående uppgifter skulle vara tvivelaktiga.

(2000/C 170 E/078)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1668/99**från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen***(22 september 1999)*

Ämne: Stöd till unga konstnärer i Europa

Stödet till och finansieringen av konstnärlig verksamhet i medlemsstaterna är huvudsakligen tillgängliga enbart för organisationer och verksamhet inom ramen för nätverk mellan flera medlemsstater.

Huvuddelen av den konstnärliga produktionen, som utgör ett kulturarv med en enorm utvecklingspotential för Europa, uppstår emellertid på grund av enskilda personer som har en obestridlig roll i såväl kulturellt som socialt hänseende. Man bör även minnas att de enskilda aktörerna inom de olika områdena av konsten innebär en möjlighet till sysselsättning som inte får underskattas. De enskilda konstnärernas alster, som är ett uttryck för västerländska och europeiska värderingar, tillhör alla medborgare i Europeiska unionen.

Kommissionen uppmanas att besvara följande frågor:

1. Finns det program för finansiering av särskilt erkända konstnärers verksamhet?
2. Håller man för närvarande på att undersöka sådana åtgärder?

3. Finns det särskilda EU-undersökningar om konst och dess sysselsättningspolitiska effekter?
4. Hur betraktar kommissionen denna fråga rent generellt?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Viviane Reding

(5 november 1999)

I EG-fördraget ges gemenskapen behörighet på det kulturella området. Enligt artikel 151 (f. d. artikel 128) skall gemenskapens insatser syfta till att bidra till samarbetet mellan medlemsstaterna, bidra till kulturens utveckling i medlemsstaterna med respekt för deras nationella och regionala mångfald, främja det kulturella samarbetet mellan medlemsstaterna, med tredje land och med behöriga internationella organisationer.

Genomförandet av gemenskapsinsatser för kultur har hitintills utmärkts av antagandet av tre program (Kalejdoskop, Ariane och Rafael). För framtiden håller ett nytt ramprogram ("Kultur 2000") på att godkännas av institutionerna.

1. I enlighet med EG-fördraget och subsidiaritetsprincipen har programmen till förmån för kulturen, som grundas på artikel 151 (f. d. artikel 128) i EG-fördraget, tidigare haft, och kommer även i framtiden att ha, som främsta mål att uppmuntra det kulturella samarbetet mellan medlemsstaterna.

Följaktligen syftar gemenskapens insatser i praktiken inte till att stödja enskilda konstnärers verk, utan till att främja projekt som visar ett verkligt europeiskt mervärde och i vilka flera aktörer (institutioner, organisationer, grupper av enskilda) från minst tre medlemsstater samarbetar.

Det är viktigt att notera att gemenskapens insatser innebär stöd till enskilda konstnärer endast när det gäller vissa europeiska utmärkelser (t. ex. Aristeion-prisen för litteratur och översättning och det europeiska arkitekturpriset Mies van der Rohe).

2. Eftersom artikel 151 i EG-fördraget också utgör den rättsliga grunden för det nya ramprogrammet "Kultur 2000" – som för närvarande håller på att godkännas av institutionerna – förblir de huvudsakliga målen för detta ramprogram desamma.

3. Den 14 maj 1998 publicerade kommissionen ett arbetsdokument med titeln "Culture, the cultural industries and employment" ⁽¹⁾.

4. Kommissionen uttryckte nyligen sina åsikter i fråga om gemenskapens framtida insatser på det kulturella området i sitt meddelande ⁽²⁾ till parlamentet om rådets gemensamma ståndpunkt om skapandet av ett enhetligt instrument för finansiering och programplanering för kulturpolitik "Kultur 2000-programmet", gemenskapens första ramprogram.

⁽¹⁾ SEK(98) 837.

⁽²⁾ SEK(1999) 1227 slutlig.

(2000/C 170 E/079)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1674/99

från Marialiese Flemming (PPE-DE) till kommissionen

(22 september 1999)

Ämne: Självmedicinering

I den resolution om en industripolitik för läkemedelssektorn som Europaparlamentet antog den 16 april 1996 (A4-0104/1996 ⁽¹⁾) betraktas självmedicinering som ett viktigt inslag i en långsiktig hälsovårdspolitik. Detta överensstämmer med kommissionens ståndpunkt och i synnerhet med meddelandet den 1 juni 1994 om ett handlingsprogram för hälsovård, information, utbildning och fortbildning som lagts fram i samband med ramarna för gemenskapsåtgärder på folkhälsoområdet.

Såsom framgår av detta har kommissionen med Europaparlamentets stöd under de senaste åren verkat för en utökning av en ansvarsfull självmedicinering inom befolkningen, vilket står i överensstämmelse med befolkningens beredvillighet att ta ett ökat ansvar för den egna hälsan. Detta har medfört avsevärt minskade påfrestningar på socialförsäkringssystemen.

Har kommissionen för avsikt att gå vidare med denna politik och fortsätta att förbättra ramvillkoren vad gäller receptfria läkemedel?

(¹) EGT C 141, 13.5.1996, s. 63.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(26 oktober 1999)

Kommissionen delar parlamentsledamotens åsikt att ansvarsfull självmedicinering och lämpliga bestämmelser om receptfria läkemedel är viktiga frågor som bör uppmärksammas. Kommissionen konstaterar att gemenskapslagstiftningen om läkemedel redan utgör en utförlig rättslig ram för hur läkemedel får släppas ut på marknaden i gemenskapen och att den nuvarande rättsliga situationen kan anses vara tillfredsställande.

Det finns emellertid alltid utrymme för förbättringar. Enligt artikel 71 i förordning (EEG) 2309/93 av den 22 juli 1993 om gemenskapsförfaranden för godkännande för försäljning av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet (¹) skall kommissionen offentliggöra en allmän rapport om de erfarenheter man erhållit av de nya systemen för godkännande för försäljning av läkemedel. Denna allmänna rapport skall utgöra grunden för en granskning av gemenskapens lagstiftning om farmaceutiska produkter, som även omfattar de bestämmelser som gäller receptfria läkemedel.

I denna omfattande granskning av gemenskapslagstiftningen om farmaceutiska produkter måste frågor beaktas som är särskilt viktiga för receptfria läkemedel, bl.a. hur förfarandena för ömsesidigt erkännande fungerar (särskilt att den rättsliga ställningen inkluderas i förfarandena för ömsesidigt erkännande), vilka produkter som omfattas av det centraliserade förfarandet, indelningen av läkemedel i receptfria läkemedel och receptbelagda (omfattas för närvarande av rådets direktiv 92/0026/EEG av den 31 mars 1992 om klassificeringen vid tillhandahållande av humanläkemedel) (²) och krav och villkor för marknadsföring av receptfria läkemedel (omfattas för närvarande av direktiv 92/0028/EEG av den 31 mars 1992 om marknadsföring av humanläkemedel) (³).

Vidare stöder kommissionen insatser som främjar tillgången till goda råd samt spridningen av korrekt information om självmedicinering inom ramen för programmet för främjande av hälsa, information, undervisning och utbildning. I detta sammanhang uppmärksammas framför allt hälsovårdspersonalens betydelse för hälsofrämjande, inbegripet självmedicinering, och ett bättre fastställande vid vilka indikationer självmedicinering är lämpligt.

(¹) EGT L 214, 24.8.1993.

(²) EGT L 113, 30.4.1992.

(³) EGT L 113, 30.4.1992.

(2000/C 170 E/080)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1676/99

från Marialiese Flemming (PPE-DE) till rådet

(22 september 1999)

Ämne: Jakttider för flyttfåglar

Genom rådets direktiv 79/0409/EEG (¹) av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar har Europeiska unionen tagit ställning för att bevara samtliga vilda fågelarter som normalt förekommer inom medlemsstaternas territorier.

Medlemsstaterna skall vad gäller jakten på vissa fågelarter, se till att uppfylla principerna om ett förnuftigt utnyttjande och en ekologiskt avvägd reglering av de aktuella fågelarternas bestånd, särskilt vad gäller flyttfåglar. De skall även se till att i synnerhet flyttfåglar inte jagas under häckningsperioden eller då de ruvar och föder upp sina ungar.

I mars 1994 föreslog kommissionen en ändring av direktivet enligt vilken det överläts åt varje enskild medlemsstat att fastställa jakttiderna för flyttfåglar. Detta förslag från kommissionen, i vilket det inte förekommer någon enhetlig tidpunkt efter vilken jakten skall upphöra, diskuterades av Europaparlamentet. Europaparlamentets ledamöter tog i omröstning i februari 1996 ställning för att jakttiden skulle ges en enhetlig slutpunkt i hela Europeiska unionen, nämligen den 31 januari.

Vad har sedan dess gjorts av rådet för att beakta detta krav från parlamentet?

Några medlemsstater har fastställt jakttiderna för flyttfåglar så att bevarandet av vissa fågelarter hotas. Exempelvis inleds jakttiden i Frankrike vid en tidpunkt då ungfågeln fortfarande är beroende av sina föräldrar. Frankrike bryter därigenom mot artikel 7.4 i direktiv 79/409/EEG. Av denna anledning har man inlett ett förfarande för att väcka talan om fördragsbrott.

Vilket är det aktuella läget vad gäller detta förfarande?

Vilka åtgärder kommer rådet att vidta för att säkerställa att bestämmelserna i direktiv 79/409/EEG tillämpas i samtliga medlemsstater?

(¹) EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar

(2 december 1999)

Vid diskussionen om kommissionens förslag som avser att klargöra hur stor frihet medlemsstaterna har att skönmässigt fastställa i synnerhet datum för jaktperiodens slut, övervägde rådet bl.a. möjligheten att införa ett enda slutdatum som skulle kunna ligga mellan den 31 januari och den 10 mars. I detta sammanhang tog rådet del av Europaparlamentets yttrande från 1996 till förmån för ett enhetligt slutdatum för jakten på europanivå, d.v.s. den 31 januari varje år. Rådet har emellertid ännu inte lyckats finna någon enhälligt godtagbar lösning på alla de problem som tas upp i kommissionens förslag.

För att främja en så bred överenskommelse som möjligt pågår kontakter mellan berörda medlemsstater.

(2000/C 170 E/081)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1679/99

från Marialiese Flemming (PPE-DE) till kommissionen

(22 september 1999)

Ämne: Antibiotika i djurfoder

Sedan årtionden används antibiotika i djurfoder som tillväxtfrämjande medel vid slaktdjursuppfödning. Denna användning tillsatser innebär dock en risk genom att man vid sjukdomsutbrott inte kan sätta in antibiotika eftersom bakterierna redan blivit resistenta. Härtill kommer att rester av denna antibiotika genom konsumtion av ägg, mjölk, kött etc. kan leda till att dessa tas upp av människokroppen, vilket kan utgöra en hälsorisk.

I Sverige hade man redan den 1 januari 1986 – före inträdet i Europeiska unionen- förbjudit antibiotika som tillväxtfrämjande medel i djurfoder vid slaktdjursuppfödning. Då Österrike innehade ordförandeskapet i rådet förbjöds också fyra antibiotikapreparat i hela EU.

Kommer rådet att agera för ett förbud av all slags antibiotika som tillväxtfrämjande medel vid slaktdjurs-uppfödning?

Om detta besvaras med ja, vilka åtgärder kommer rådet då att vidta för att ett dylikt förbud skall komma att genomföras i samtliga medlemsstater?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(9 november 1999)

Rådets direktiv 70/524/EEG av den 23 november 1970 om fodertillsatser⁽¹⁾ gäller både tillstånd och återkallande av tillstånd för användning av antibiotika som tillväxtfrämjande medel.

Genom rådets förordning (EG) nr 2821/98 av den 17 december 1998 om ändring, vad avser återkallande av tillstånd för vissa antibiotika, av direktiv 70/0524/EEG om fodertillsatser⁽²⁾ återkallades tillstånden för användning av fyra antibiotikapreparat (virginiamycin, tylosinfosfat, spiramycin och zinkbacitracin) som fodertillsatser.

Eftersom dessa fyra antibiotikapreparat antingen hade tillåtits som humanläkemedel eller hade visat sig vara korsresistenta mot antibiotikapreparat som används inom humanmedicinen, fastställdes det att de endast skulle användas för bruk inom humanmedicinen.

Fyra andra antibiotikapreparat (natriummonensin, natriumsalinomycin, avilamycin och flavofosfolipol) omfattades inte av förbudet eftersom inget ämne från denna grupp av preparat användes vare sig inom veterinär- eller humanmedicinen vid denna tidpunkt.

Det svenska förbudet (i anslutningsakten) mot användning av antibiotika som tillsats upphörde den 31 december 1998. I enlighet med artikel 11 i direktiv 70/0524/EEG upphävde Sverige den 1 januari 1999 tillståndet för användning av de fyra antibiotikapreparat som fortfarande fanns kvar på marknaden. Kommissionen och medlemsstaternas representanter i den Ständiga foderkommittén studerar för närvarande de dokument som lämnats in i samband med detta.

Den 28 maj 1999 gav kommissionens vetenskapliga styrkommitté ett yttrande om antibiotikaresistens. När det gäller användning av antibiotika som tillsats i djurfoder rekommenderade kommittén att ämnen från grupper som redan används eller kan komma att användas inom humanmedicinen så snart som möjligt bör minskas gradvis för att senare helt avskaffas. Man bör även sträva efter att avskaffa de tillväxtfrämjande, antimikrobiella medel för vilka risken att de leder till bakterieinfektion i tarmarna inte är känd, med alternativ som inte är antimikrobiella.

Efter att ha vidtagit åtgärder gällande fyra antibiotikapreparat under slutet av 1998, studerar nu kommissionen användningen av ett femte. Man försöker även hitta det bästa sättet att på längre sikt gradvis minska användningen av kvarvarande antibiotikapreparat för att sedan kunna ersätta dem helt med andra, icke-mikrobiella alternativ.

⁽¹⁾ EGT L 270, 14.12.1970.

⁽²⁾ EGT L 351, 29.12.1998.

(2000/C 170 E/082)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1680/99

från Karl von Wogau (PPE-DE) till kommissionen

(22 september 1999)

Ämne: Snedvridning av konkurrens genom subventioner från Europeiska unionen

Delar kommissionen uppfattningen att det i Tyskland råder överkapacitet vad gäller insamling och sortering av begagnade textilier?

Känner kommissionen till att ett företag, SOEX Textil-Vermarktungsgesellschaft mbH från Bad Oldesloe, har erhållit ett bidrag för att bygga upp ett företag i Sachsen-Anhalt, fastän detta företag är det ledande på den europeiska marknaden inom detta område?

I Förbundsrepubliken Tyskland råder överkapacitet vad gäller insamling och sortering av begagnade textilier. Bidragen till det ledande företaget på marknaden inom området leder till en konkurrens som innebär utslagning från marknaden. Dessutom uppstår härigenom en möjlighet att det ledande företaget på marknaden kommer att inta en fullständigt dominerande position.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(26 oktober 1999)

I slutet av 1998 uppmärksammade kommissionen eventuellt otillåtet statligt stöd i samband med byggandet av en anläggning för återanvändning av textilier som utfördes av SOEX-gruppen i Bitterfelds industriby i Sachsen-Anhalt. Med anledning därav skrev kommissionen till de tyska myndigheterna och begärde upplysningar om huruvida företaget hade mottagit statligt stöd till sina investeringar och i så fall hur mycket och på vilken rättslig grund.

De tyska myndigheterna svarade genom en skrivelse av den 16 november 1998 och bekräftade att företaget hade investerat 76,037 miljoner mark, vilket skapat arbetstillfällen 417 personer, och mottagit statligt stöd. Genom ett beslut av delstaten Sachsen-Anhalt av den 7 november 1996 tilldelades företaget ett investeringslån som bestod av både nationella medel och gemenskapsmedel på totalt 23,419 miljoner mark. Stödnivån för den totala investeringen uppgick alltså till 32,48 %.

De tyska myndigheterna framhöll att investeringsstödet hade tilldelats enligt bestämmelserna i tjugofemte ramprogrammet inom "Gemeinschaftsaufgabe regionale Wirtschaftsstruktur" som är det tillämpliga regionala stödprogrammet för Tyskland och som anmälts till och godtagits av kommissionen. Därför var en individuell anmälan inte nödvändig. Inom programmet godkändes till och med stöd till nya investeringar på högst 35 % av den totala investeringskostnaden. Dessutom godkände kommissionen den 11 april 1997 projektet för samfinansiering genom kommissionen inom ramen för Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) som en del av Sachsen-Anhalts åtgärdsprogram 1994-1999.

Kommissionen undersökte de tyska myndigheternas uppgifter och drog slutsatsen att det, på grundval av tillgängliga uppgifter, inte förelåg något brott mot gemenskapens regler för statligt stöd. Stödet beviljades på grundval av ett godkänt stödprogram för nya investeringar i ett eftersatt område. De stödtag som tilläts inom programmet efterlevdes.

I detta sammanhang skall det understrykas att kommissionen tidigare i allmänhet inte undersökte varje statligt stöd för nya investeringsprojekt i eftersatta områden och därför inte heller de nya investeringarnas inflytande på kapaciteten inom respektive industrisektor. Enda undantaget var de så kallade känsliga sektorerna som varvs-, bil- och syntetfiberindustrin som lyder under särskilda regler i fråga om kontrollen av statligt stöd. En förändring inträdde emellertid genom det nya sektorövergripande ramprogrammet för stora investeringsprojekt som trädde i kraft den 1 september 1998. Enligt programmets regler skall statligt stöd till stora investeringsprojekt anmälas enskilt om vissa nivåer för investeringsbelopp och utbetalningarna av statligt stöd överskrids. Inom ramen för den enskilda bedömningen är kommissionen nu bättre rustad att undersöka en investerings inflytande på kapaciteten inom den relevanta produktmarknaden och att ta hänsyn till detta inflytande när den maximala tillåtna stödnivån fastställs.

(2000/C 170 E/083)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1682/99

från Christos Zacharakis (PPE-DE) till kommissionen

(22 september 1999)

Ämne: Den europeiska politiken för civilskydd

Mot bakgrund av all den tragik som jordbävningarna i Grekland gett upphov till, något som visar att det finns behov av en stark europeisk politik för katastrofhantering (civilskydd), och eftersom kommissionens behöriga generaldirektorat, GD XI, har valt att ge ovannämnda politik en låg rangordning bland sina övriga prioriteringar,

vill jag fråga kommissionen om följande:

1. På vilket sätt står denna låga prioritering av politiken för civilskydd i samklang med ordförande Prodis förklaringar den 4 maj om att säkerhetspolitiken i Europeiska unionen bör stärkas?
2. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att stärka den europeiska politiken för civilskydd och skapa ett tillfredsställande samarbete och utbyte av erfarenheter mellan medlemsstaterna?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(18 oktober 1999)

1. Räddningstjänsten omfattas inte av den politik som syftar till att skapa ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i unionen.
2. Kommissionen har föreslagit rådet ett andra program för gemenskapsåtgärder till förmån för räddningstjänsten för perioden från den 1 januari 2000 till den 31 december 2004⁽¹⁾. I överensstämmelse med subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna syftar detta program till att stödja och komplettera de ansträngningar som görs i medlemsstaterna för skyddet för människor, miljö och egendom i händelse av naturolyckor eller andra allvarliga olyckshändelser.

⁽¹⁾ KOM(98) 768 slutlig — EGT C 28, 3.2.1999, och ändrat förslag KOM(1999) 400 slutlig.

(2000/C 170 E/084)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1683/99

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(22 september 1999)

Ämne: Program för mjölk i skolan

Kan kommissionen ange om den planerar att avskaffa det subventionerade mjölkprogrammet? Detta program gagnar särskilt barn i fattigare områden, i synnerhet barnens intag av kalcium, samt lokala mjölkproducenter.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(13 oktober 1999)

Kommissionen kan bekräfta att diskussioner har inletts om gemenskapens roll i utdelningen av mjölk på skolor och särskilt om gemenskapens finansiering därav. Bakgrunden till detta initiativ är behovet av en regelbunden kritisk granskning av stödåtgärder som utgör en betydande börda för gemenskapens budget. När det gäller gemenskapens skolmjölkprogram uppgår utgifterna till över 100 miljoner euro.

Det är mot denna bakgrund som kommissionen beställde en extern utvärdering. Slutsatserna av denna är ganska kritiska beträffande åtgärdens kostnadseffektivitet. Under tiden fortsätter diskussioner och rådföring om slutsatserna av denna studie.

På grundval av dessa anmärkningar kommer kommissionen att överväga att lägga fram ett lagförslag om programmets framtid som rådet i samråd med parlamentet får fatta beslut om.

(2000/C 170 E/085)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1684/99**från Reino Paasilinna (PSE) till kommissionen**

(22 september 1999)

Ämne: Pensionsåldern för brandmän

I Finland pensioneras brandmännen vid 65 års ålder och i andra länder i Europa anges deras pensionsålder av lagstiftningen i landet ifråga. Vid det gemensamma sammanträde om arbetsförhållanden och arbetsvillkor för brandkårspersonal som hölls i Geneve den 9-16 maj 1990 rekommenderade ILO att pensionsåldern för brandmännen skulle sänkas betydligt. Deras arbete är som känt tungt och farligt och det finns med andra ord många skäl för att man i alla EU-länder skulle följa ILO:s rekommendation.

Har Europeiska kommissionen för avsikt att utarbeta några regler eller åtminstone en rekommendation om en sänkning av pensionsåldern för brandmän i alla medlemsländer?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(26 oktober 1999)

Kommissionen har inte för avsikt att föreslå en harmonisering av pensionsåldern för brandmän i medlemsstaterna.

(2000/C 170 E/086)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1690/99**från Rosa Díez González (PSE) till rådet**

(20 september 1999)

Ämne: Dödsstraff i USA för den spanske medborgaren Joaquín José Martínez

Den 2 november 1999 skall högsta domstolen i Florida, USA behandla den spanske medborgaren Joaquín José Martínez överklagan mot sin dödsdom. Joaquín José Martínez befinner sig för närvarande i väntan på avrättning i fängelset i Starke (USA). Den europeiske medborgarens försvarsadvokater understryker avsaknaden av rättegångsgarantier och den bristande respekten för antagandet om oskuld, vilket ledde till detta oacceptabla dödsstraff som fortfarande tillämpas i flera stater i USA.

Kan rådet svara på följande frågor med hänsyn till detta ärendes mycket brådskande karaktär och med tanke på att ett så omänskligt straff är oåterkalleligt:

1. Vilka åtgärder har rådet vidtagit för att säkerställa att ett universellt moratorium för avrättningar (resolution av den 18 juni 1998) respekteras och att ett straff som strider mot de mest grundläggande demokratiska värdena avskaffas, mot bakgrund av bland annat de resolutioner som antagits av Europaparlamentet och FN, och med hänsyn till artikel 6 i Europeiska konventionen om mänskliga rättigheter?
2. Vilka åtgärder kan och kommer rådet att vidta för att förhindra avrättningen av Joaquín José Martínez och säkerställa att han får en fri och rättvis rättegång?

Svar

(2 december 1999)

1. EU:s insatser mot användandet av dödsstraff är ett väsentligt inslag i EU:s övergripande politik för mänskliga rättigheter. Rådet antog i juni 1998 riktlinjerna för EU:s politik gentemot tredje land i frågan om dödsstraff. Det slutliga målet är ett världsomfattande avskaffande av dödsstraff. I syfte att uppnå detta mål i stater där dödsstraff ännu förekommer uppmanar rådet staterna att införa ett moratorium och kräver att miniminormer respekteras. Dessutom uppmanar rådet staterna att bli parter i de internationella rättsliga instrument som förbjuder dödsstraff.

2. I överensstämmelse med dessa riktlinjer har EU tagit initiativ till att, för första gången gemensamt, vid den 55:e sessionen i Förenta nationernas kommission för de mänskliga rättigheterna (1999) lägga fram det utkast till resolution om dödsstraff som tidigare har lagts fram av Italien. Initiativet var mycket framgångsrikt; det inte bara innehöll ett kraftfullare språk än tidigare resolutioner, utan fick också större stöd – 72 länder mot 65 år 1998. EU tog också initiativ till att organisera en diskussionspanel om dödsstraff i anslutning till Kommissionen för de mänskliga rättigheterna, där icke-statliga organisationer och företrädare för olika länders regeringar deltog.

3. Med tanke på framgången med utkastet till resolution om dödsstraff vid den 55:e sessionen i Förenta nationernas kommission för de mänskliga rättigheterna, lade EU även för första gången vid FN:s generalförsamlings 54:e session, som ägde rum i år, fram ett utkast till resolution om dödsstraff. I resolutionen uppmanas alla stater som fortfarande tillämpar dödsstraff att bland annat införa ett moratorium för avrättningar i syfte att fullständigt avskaffa dödsstraff. Rådet är övertygat om att detta EU-initiativ ytterligare kommer att förstärka den internationella trenden i riktning mot avskaffande av dödsstraff.

4. Förutom allmänna initiativ i multilaterala eller bilaterala sammanhang förekommer det tillfällen när Europeiska unionen gör särskilda demarscher i individuella fall. Europeiska unionen engagerar sig särskilt i fall där man bryter mot miniminormer beträffande de mänskliga rättigheterna. Till exempel bör dödsstraff under alla förhållanden aldrig utdömas för personer som är under 18 år gamla vid brottets förövande, gravida kvinnor eller mödrar, eller personer som är förståndshandikappade eller mentalsjuka. Europeiska unionen fäster också stor vikt vid respekten för normer som ger rättsliga minimigarantier som klar och övertygande bevisning, domstolens kompetens och att domstolen strikt följer rättegångsordningen, liksom att man har tillgång till tillräcklig rättshjälp.

5. I fallet Joaquín José Martínez kommer Europeiska unionen att grundligt följa utgången av hans överklagande till högsta domstolen i Florida och kommer att reagera i enlighet med ovanstående principer.

(2000/C 170 E/087)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1692/99

från Manuel Pérez Álvarez (PPE-DE) till kommissionen

(29 september 1999)

Ämne: Beslut till förmån för äldre personer

Budgetposterna till förmån för äldre personer för 1996 och 1997 (budgetpost B3-4104) blockerades av Storbritanniens överklagande till EG-domstolen. Landet åberopade att det saknades rättslig grund för dessa budgetposter.

Kan kommissionen informera om det nuvarande läget för dessa budgetposter till förmån för äldre personer? Anser kommissionen det troligt att 1996 och 1997 års budgetposter kan komma att frigöras?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(12 november 1999)

Europaparlamentet, rådet och kommissionen slöt den 17 juli 1998 ett interinstitutionellt avtal om de rättsliga grunderna och om genomförandet av budgeten. I avtalet fastställs att användningen av medel ur gemenskapens budget förutsätter ett "grundläggande instrument" (en rättslig grund i sekundärrätten för gemenskapsåtgärder och motsvarande utgifter i budgeten) med endast få särskilda undantag. Mot bakgrund av detta interinstitutionella avtal ansåg Förenade kungariket inte att det var nödvändigt att fortsätta mål C-239/96, i vilket landet överklagade kommissionens ansökningar om bidrag från budgetpost B3-4104, och målet lades ned.

Ett undantag som tillåts i det interinstitutionella avtalet är finansiering av förberedelse inför förslag som skall antas i kommande gemenskapsinsatser. På denna grundval beviljades stöd för äldre 1998 från budgetpost B3-4116 (samarbete med icke-statliga organisationer och föreningar som utgörs av socialt

utslagna och äldre människor) som förberedelser inför nya gemenskapsinsatser på grundval av artikel 137 i EG-fördraget (f.d. artikel 118) när det gäller bekämpning av social utslagning. En första ansökningsomgång för förberedande insatser offentliggjordes i oktober 1998 enligt vilken 40 projekt beviljades finansiering.

I budgeten för 1999 sammanslogs budgetpost B3-4104 med budgetpost B3-4112 (förebyggande åtgärder för att bekämpa och förebygga social utslagning). I juni 1999 offentliggjordes nya ansökningsomgångar under denna budgetpost för bekämpning av utslagning av äldre människor och även annan utslagning och kommissionen utvärderar för närvarande de ansökningar som har mottagits.

(2000/C 170 E/088)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1695/99

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(29 september 1999)

Ämne: EU-samordnaren Hombach

Sedan flera veckor misstänks EU:s internationelle samordnare för återuppbyggnaden av Balkan, Bodo Hombach, för att vara inblandad långtgående mutaffärer (nyckelord: privathus i Mülheim och kanadensisk lyxbostad). Dessa svåra anklagelser fick honom att den 27 augusti 1999 frivilligt lämna sina partiuppdrag.

Med anledning av den fortfarande oklara och ytterst dunkla situationen, och de helt obegripliga och irrationella planerna på att inrätta sitt kontor i Bryssel i stället för i närheten av uppdragsområdet, inställer sig frågan om kommissionen har för avsikt att låta Hombach förstå det lämpliga i att avsäga sig den ansvarsfulla posten som EU-representant för den demokratiska och ekonomiska uppbyggnaden av Balkanregionen?

Dessutom skulle det under rådande omständigheter vara bra för öppenheten och insynen om kommissionen meddelade vilket belopp som utlovats Hombach när han påbörjade tjänsten. Tänker kommissionen göra detta?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(9 november 1999)

Enligt Fördraget om Europeiska unionen (artikel 18 f.d. artikel J8) är det rådets ansvar att utse en särskild representant.

De begärda uppgifterna beträffande den särskilda representantens lön fastställs i en "finansieringsöversikt" vilken rådet i enlighet med artikel M i den interinstitutionella överenskommelsen av den 16 juli 1997 om finansieringen av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken överlämnar till Europaparlamentet.

(2000/C 170 E/089)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1699/99

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(29 september 1999)

Ämne: Diskriminering av immigranter i Luxemburg vad gäller rätt till socialstöd

Immigrerade arbetstagare från andra medlemsstater som är bosatta i Luxemburg diskrimineras när de skall anhänga om socialstöd. Då beslut skall fattas om stöd skall beviljas eller inte krävs det en redogörelse av den fasta egendom som immigranterna har i sitt ursprungsland. Beslutet fattas därefter på grundval av redogörelsen.

Känner kommissionen till situationen? Anser inte kommissionen att de luxemburgska myndigheternas förfarande strider mot principen om lika behandling? Hur ämnar kommissionen lösa problemet?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(5 november 1999)

Kommissionen förmodar att parlamentsledamoten avser den luxemburgiska lagstiftningen om rätten till en garanterad minimiinkomst, som införts inom ramen för kampen mot den sociala utslagningen i Luxemburg.

Enligt de luxemburgiska reglerna utges denna förmån efter en inkomstprövning som även innefattar den berörda personens fasta tillgångar, oberoende av om dessa tillgångar finns i Luxemburg eller i andra länder.

Kommissionen anser att det, med beaktande av domstolens rättspraxis⁽¹⁾, inte föreligger någon diskriminering på grund av nationalitet på denna punkt. Enligt denna dom hindrar inte artiklarna 7 och 48 i EG-fördraget⁽²⁾ att institutionerna i medlemsstaterna, utan att de för den skull är tvingade att göra det, jämställer en händelse på nationellt territorium som innebär att personen permanent eller tillfälligt förlorar sin rätt till kontantförmåner, med motsvarande händelse som inträffar i en annan medlemsstat.

⁽¹⁾ Se i ett jämförbart fall domstolens dom av den 28 juni 1978 i mål 1/78 Kenny (REG 1978, s. 1489).

⁽²⁾ Numera, efter ändring, artiklarna 12 respektive 39.

(2000/C 170 E/090)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1700/99

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(29 september 1999)

Ämne: Införlivande av direktiv 93/104/EG om arbetstid

Eftersom direktiv 93/104/EG⁽¹⁾ om arbetstid inte införlivats i den luxemburgiska lagstiftningen har detta lett till att arbetstagarna inom vissa ekonomiska sektorer, i synnerhet hotell- och restaurangbranschen, är tvungna att arbeta mer än vad som fastställts på europeisk nivå.

I vilket skede befinner sig situationen nu? Vilka åtgärder har vidtagits för att förmå de luxemburgska myndigheterna att införliva direktivet i sin lagstiftning och följa gemenskapens lagar?

⁽¹⁾ EGT L 307, 13.12.1993, s. 18.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(4 november 1999)

De luxemburgska myndigheterna har meddelat kommissionen sina nationella åtgärder för att genomföra direktiv 93/104/EG av den 23 november 1993 om arbetstidens förläggning i vissa fall. Kommissionen håller för närvarande på att göra en grundlig undersökning av denna lagstiftning. En rapport om genomförandet av direktiv 93/104/EG i medlemsstaterna skall presenteras i början av 2000.

(2000/C 170 E/091)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1708/99**från Hervé Novelli (PPE-DE) till rådet***(30 september 1999)*

Ämne: Motsägelse mellan EU:s regionalpolitik och vissa franska myndighetsbeslut

Just nu överväger man vilket område departementet Indre-et-Loire skall tillhöra, sedan en ny zonindelning för EU:s regionalpolitik gjorts. Kommunen Nouatre i Sainte-Maure, som tidigare omfattats av ERUF:s mål 5 b, skulle nu kunna räknas som mål 2-område.

Samtidigt har dock de franska myndigheterna beslutat att verksamheten vid Nouatres militärförläggning, där 400 personer varav 250 civila arbetar, nästan helt skall upphöra. Detta är ett hårt slag för den lokala ekonomin. Även skolan, där barnen till militärförläggningens personal går, kan komma att hotas av nedläggning inom en relativt nära framtid.

1. Anser inte rådet att det föreligger en ohållbar motsägelse mellan regionalpolitikens mål i Indre-et-Loire och det beslut som de franska myndigheterna tagit utan något som helst samråd om en kommun i samma län?
2. Är det inte rådets ansvar att vända sig till den franska regeringen för att försöka lösa detta problem?
3. Känner rådet till flera liknande fall? Vilka åtgärder tänker rådet vidta för att detta slags motsägelser skall undvikas i framtiden?

Svar*(9 december 1999)*

1. Rådet antog i juni 1999 de nya bestämmelserna för strukturfonderna med huvudmålen, de allmänna principerna och metoderna för programplanering för perioden 2000–2006.
2. Enligt dessa bestämmelser är det kommissionens sak att bedöma samstämmigheten mellan medlemsstaternas utvecklingsstrategier för regionerna enligt mål 2 och gemenskapens regionalpolitiska mål.

Det tillkommer inte rådet att blanda sig i denna uppgift och inte heller att kommentera medlemsstaternas förda politik eller nationella val.

(2000/C 170 E/092)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1717/99**från Lucio Manisco (GUE/NGL) och Armando Cossutta (GUE/NGL) till rådet***(30 september 1999)*

Ämne: Bombräder mot folket i Irak

Sedan månader tillbaka bombar det amerikanska och brittiska flygvapnet Irak i all tystnad och sprider förstörelse och död bland de civila. Detta sker utan att varken FN eller någon annan internationell organisation reagerat med någon resolution.

Delar rådet det uttalande som den franska regeringens talesman riktade till FN, enligt vilket vi inte får avstå från att uttrycka vårt starka ogillande inför dessa allt intensivare flygräder vars syfte är oförståeligt för oss?

Svar

(2 december 1999)

Rådet är djupt bekymrat över den allvarliga situationen i Irak.

Rådet anser att en bestående säkerhet och stabilitet i regionen samt levnadsförhållandena för Iraks folk är det första FN:s säkerhetsråd har att tänka på när det gäller att nå en överenskommelse om Irak.

(2000/C 170 E/093)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1721/99

från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen

(29 september 1999)

Ämne: Nödvändigheten av att snarast tillämpa säkerhetsbestämmelser för nöjesparker

Nyligen dog en fyraårig pojke när han kastades ur en åkattraktion i en nöjespark i Torrevieja (Alicante). Detta är bara en av åtskilliga tragiska olyckor som har inträffat på grund av fel och brister i sådana attraktioner. Dödsfallet inträffade medan invånarna i Alicante fortfarande hade en annan dödsolycka i färskt minne, nämligen när en minderårig pojke omkom efter att ha fått en elektrisk stöt i en åkattraktion i Campello.

Enligt en undersökning som finansierades av kommissionen 1995, är de olyckor som sker i nöjesparker den typ av fritidsrelaterade olyckor som orsakar flest sjukhusvистер. Undersökningen visade också att kraven på kontroll och inspektion av utrustningen var mycket varierande i alla medlemsstater och att de olika nationella lagstiftningarna skilde sig åt i sina bestämmelser. Kommissionen planerade att utarbeta ett direktiv, men detta genomfördes aldrig. Enligt vad som kommit till parlamentets kännedom ändrade toppmötet i Edinburgh 1992 nämligen kommissionens prioriteringar och fick kommissionen att fatta beslut om att dra tillbaka lagförslaget om tekniska krav för nöjesparker. Slutligen beslöt kommissionen att uppdraga åt Europeiska standardiseringsorganisationen att utarbeta europeiska bestämmelser med tekniska specifikationer för utrustning i nöjesparker.

Den spanska konsumentorganisationen har för sin del och till följd av olyckan i Alicante givit uttryck för sin oro över att dessa bestämmelser kommer att träda i kraft först när de har godkänts, det vill säga inom två år, och har påtalat att det i Spanien finns en oroväckande lucka i lagen när det gäller krav på åkattraktioner.

Kan kommissionen tala om hur långt man har kommit i utfärdandet och godkännandet av europeiska bestämmelser för nöjesparker? När och hur kommer gemenskapens medborgare i praktiken att skyddas av dessa bestämmelser? Vad tänker kommissionen göra för att tillämpningen av de bestämmelser som godkänns snabbt skall tillämpas på hela gemenskapsterritoriet, med tanke på hur allvarliga de inträffade olyckorna har varit? Anser kommissionen inte att beslutet från 1992 bör ses över, för att dessa bestämmelser skall få gemenskapsdirektivstatus?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Erkki Liikanen

(4 november 1999)

Kommissionen delar till fullo parlamentsledamotens oro över säkerheten i nöjesparkerna, särskilt eftersom den ofta berör barnen. Kommissionen är särskilt oroad över den nyligen inträffade olyckan där en fyraårig pojke omkom.

Uppgifterna i parlamentsledamotens fråga sammanfaller med kommissionens uppgifter, i synnerhet med dem som ges i svaren på Anita Pollacks fråga E-3167/98 (1) och Frederik Willockxs fråga H-0669/97 under parlamentets frågestund i september 1997 (2).

Det framgår av den studie från 1995 som samfinansierades av kommissionen att i genomsnitt 7,8% av de olyckor som inträffar under denna typ av fritidsaktivitet ledde till sjukhusvistelse jämfört med i genomsnitt 5,5% av alla de andra olycksorsaker som anges i gemenskapens system för information om olyckor i hemmen och på fritiden (EHLASS 1987-1988). Dessa olyckor utgjorde 1,2% av de olyckstyper som anges i systemet, en procentsats som förmodligen också inbegriper olyckor som inträffar på lekplatser.

Eftersom slutsatserna från Europeiska rådets möte i Edinburgh 1992 inte har ifrågasatts har kommissionen för avsikt att fortsätta på den väg man slog in på när man gav Europeiska Standardiseringskommittén (CEN) i uppdrag att utarbeta harmoniserade normer för nöjesparker.

Enligt de senaste uppgifterna från CEN bör studierna i samband med utarbetandet av dessa normer inledas i början på nästa år.

(¹) EGT C 135, 14.5.1999.

(²) Europaparlamentets debatter, september 1997.

(2000/C 170 E/094)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1723/99

från Marie-Noëlle Lienemann (PSE) till kommissionen

(29 september 1999)

Ämne: Medel för att bekämpa den amerikanska dominansen på Internet

Hur skulle Europeiska unionen kunna bemöta införandet av vad man kallar för "den andra generationens Internet"?

Hur skulle man inom Europeiska unionen kunna genomföra riktiga samordningsprogram för forskningslaboratorier och garantera att de ytterligare anslag beviljas, som behövs för att man skall kunna bekräfta den europeiska närvaron gentemot det amerikanska övertaget när det gäller Internets infrastrukturer?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Erkki Liikanen

(29 november 1999)

För att EU skall kunna delta fullt ut i utvecklingen av Internet i framtiden måste våra forskare medverka aktivt i uppbyggnaden av det. Därför finansierar kommissionen forskning av internationell klass på detta område för att se till att EU ligger i forskningsfronten. Vid den första förslagsomgången inom det särskilda programmet för informationshällets teknik (IST) inom Femte ramprogrammet har redan omkring 300 miljoner euro anslagits till 138 projekt för forskningssamarbete kring nästa generation av nätverksteknik och tillämpningar.

Detta område torde komma att prioriteras under hela ramprogrammets löptid (1999–2002). Den expertgrupp för IST som ger kommissionen råd om programmets utveckling har redan pekat ut ett antal områden där EU:s näringsliv kan bli ledande i världen, bl.a. inom mobil, trådlös och optisk teknik för Internet. Dessa prioriteringar kommer att avspeglas i arbetsprogrammet nästa år.

Frågan är dock inte bara teknisk. Det finns också viktiga juridiska problem i samband med Internet där kommissionen är engagerad. Närmare bestämt har gemenskapen omprövat sin politik på området för att skapa rättssäkerhet och därigenom underlätta att det växer fram nya tjänster, bl.a. inom elektronisk handel.

Det övergripande målet för denna verksamhet är att skapa en öppen, konkurrensduglig marknad för dessa tjänster i EU. Kommissionen antog den 10 november 1999 meddelandet "Mot ett nytt regelverk för infrastruktur för elektronisk kommunikation och tillhörande tjänster: 1999 års kommunikationsöversyn". Detta meddelande anger kommissionens hållning till nya regelverk för all infrastruktur för elektronisk kommunikation. Med meddelandet inleds ett offentligt samråd. Efter samrådet kommer kommissionen att lägga fram lagförslag under andra kvartalet av år 2000. Den viktigaste tankegången i meddelandet är att

sänka priserna på teletjänster genom att öka konkurrensen och minska den administrativa belastningen på teleoperatörer. Detta borde medföra lägre uppkopplingspriser och ökad spridning av Internet i EU. Dessutom kommer kommissionen snart att anta en rekommendation om prissättning vid samtrafik för förhyrda förbindelser, som går ut på att minska priserna för Internettjänster. Ett annat meddelande om tillgång till lokala nät, och särskilt att accessnätet görs tillgängligt på ledningsnivå till kostnadsbaserade priser, kommer att ges ut nästa år, och det torde påverka tillgången till konkurrenskraftiga Internettjänster med hög hastighet.

Då Internet blivit allt mer utbredd och kommersiellt gångbart har administrationen av det också blivit mer professionell och viktigare för EU:s intressen. Gemenskapen och medlemsstaterna har därför spelat en aktiv roll vid bildandet av ICANN (Internet Corporation for Assigned Names and Numbers), det internationella, privaträttsliga organ som ansvarar för domännamn, IP-adresser och Internetprotokoll.

Gemenskapen sörjer redan för förbindelser med hög kvalitet mellan forskningslaboratorier i EU via det transeuropeiska nätet TEN-155 (uppföljningen till TEN-34) som stödjer sammankopplingar mellan nationella forsknings- och undervisningsnät med en kapacitet på 155 megabit per sekund. Via Femte ramprogrammet kommer gemenskapen att fortsätta att investera i kontinuerliga uppgraderingar av vår forskningsnätsinfrastruktur.

Programmet IST har anslag på 161 miljoner euro för forskningsnätverk. Medlen skall användas för både inrättande av ett nätverk i världsklass för EU och experimentell drift av nätverket. Forskningslaboratorier kommer att experimentera med nya samarbetsformer och utnyttja den potential som anslutning till Internet med hög hastighet innebär.

Som kommissionen ser det har redan betydande medel avsatts inom forskningsprogrammen för att se till att EU:s forskare får tillgång till Internetinfrastruktur i världsklass och för att stödja forskningssamarbete och utveckling av ny teknik på området. Det bör dock påpekas att på många områden som är mycket viktiga för Internets utveckling, t.ex. inom nationella forskningsnät och utbildning i nätteknik, är de erforderliga investeringarna medlemsstaternas och näringslivets ansvar. Kommissionen gör allt den kan för att se till att alla medlemsstater inser hur viktigt det är att investera här.

(2000/C 170 E/095)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1728/99

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(29 september 1999)

Ämne: Ny inriktning på folkhälsopolitiken

Europeiska unionen stöder tobaksodling inom ramen för gemenskapens jordbrukspolitik med 1 000 miljoner euro varje år. I motsats till detta erhåller programmet "Europa mot cancer" endast 11 miljoner euro. Samtidigt ökar procentsatsen tumörer ständigt.

Mot denna bakgrund ställer jag följande frågor:

- Avser kommissionen att säkerställa en stegvis omfördelning av de finansiella resurserna för att främja den allmänna folkhälsan?
- Ämnar kommissionen uppnå en minskning av nikotinförbrukningen genom att höja priset på tobaksprodukter?
- Har kommissionen för avsikt att kontrollera de olika innehållsämnen i tobaksprodukter bättre genom lämplig lagstiftning?
- Avser kommissionen att i framtiden betrakta den så kallade "tobakskontrollen" som ett prioriterat mål för den europeiska folkhälsopolitiken, så som den nya kommissionsledamoten för konsumentskydd och folkhälsa, David Byrne, förklarade under sin utfrågning?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(15 november 1999)

Parlamentsledamoten hänvisas till kommissionens rapport⁽¹⁾ från september 1999 om de åtgärder som vidtagits på gemenskapsnivå sedan meddelandet från 1996⁽²⁾ offentliggjordes. Många av åtgärderna har direkt samband med parlamentsledamotens fråga. Gemenskapsfonden för forskning och information som grundades 1994 inom ramen för reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken genom rådets förordning (EEG) nr 2075/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak⁽³⁾, med tillämpningsföreskrifter i kommissionens förordning (EEG) nr 2427/93⁽⁴⁾, har förstärkts genom en höjning av avgiften till fonden från 1 % till 2 % av det stöd som betalas ut till tobaksodlare.

Vad gäller beskattningen av tobaksprodukter antogs den 29 juli 1999 rådets direktiv 1999/81/EG om ändring av direktiv 92/79/EEG om tillnärmning av skatt på cigaretter, direktiv 92/80/EEG om tillnärmning av skatter på andra tobaksvaror än cigaretter och direktiv 95/59/EG om andra skatter än omsättnings-skatter som påverkar förbrukningen av tobaksvaror⁽⁵⁾.

År 1997 bad kommissionen samtliga medlemsstater om uppgifter angående deras bestämmelser för tillsatsämnen i cigaretter. En genomgång av svaren visar att det finns stora skillnader mellan medlemsstaterna när det gäller vilka bestämmelser man har om tillsatsämnen i cigaretter. Detta bör beaktas när nya bestämmelser utarbetas inom gemenskapen.

Kommissionen har alltsedan Europaparlamentets och rådets direktiv 98/43/EG av den 6 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om reklam för och sponsring till förmån för tobaksvaror⁽⁶⁾ antogs inriktat sig på en översyn av de befintliga direktiven om märkning av tobaksvaror och högsta tillåtna tjärhalt i cigaretter. I denna översyn som nu har slutförts beaktades de förslag som läggs fram i meddelandet, i yttranden från Europaparlamentet, rådet och Ekonomiska och sociala kommittén och i rekommendationer från högnivågruppen för cancerexperter samt de synpunkter som inkommit från näringslivet och icke-statliga organisationer. Det utarbetade förslaget kommer att överlämnas till parlamentet och rådet när det har godkänts av kommissionen.

⁽¹⁾ KOM(1999) 407 slutlig.

⁽²⁾ KOM(96) 609 slutlig.

⁽³⁾ EGT L 215, 30.7.1992.

⁽⁴⁾ EGT L 223, 2.9.1993.

⁽⁵⁾ EGT L 211, 11.8.1999.

⁽⁶⁾ EGT L 213, 30.7.1998.

(2000/C 170 E/096)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1731/99

från W.G. van Velzen (PPE-DE) till rådet

(30 september 1999)

Ämne: Den fängslade moldaviske parlamentsledamoten Ilie Ilascu

Den moldaviske parlamentsledamoten Ilie Ilascu sitter fängslad utan rättegång i den moldaviska utbrytarprovinsen Transdnister. Transdnister, som är en självutropad sovjetrepublik, har med stöd från den ryska fjortonde armén fängslat många etniska ledare som inte är rysk härkomst. Ilascu är den mest bemärkta av dessa.

Kommer utrikesministrarna att ta upp denna fråga vid nästa sammanträde för samarbetsrådet EU-Ryssland och därefter avlägga rapport om frågan inför parlamentet?

Svar

(2 december 1999)

Rådet följer noggrant situationen för de mänskliga rättigheterna i Transnistrien, särskilt fallet med den moldaviska parlamentsledamoten Ilie Ilascu. EU-trojkan med högre tjänstemän tog upp frågan om Ilie Ilascu med myndigheterna i Transnistrien under sitt besök i Tiraspol den 15 oktober 1999.

Den mer omfattande frågan om Transnistrien togs upp vid ett nyligen hållet möte mellan den Europeiska unionens trojka och Ryssland den 7 oktober men är inte på den dagordning som EU och Ryssland enats om inför det kommande toppmötet.

Rådet skall använda varje annat lämpligt tillfälle till att insistera på en snar förnyad rättegång för Ilie Ilascu och skall hålla Europaparlamentet informerat i vederbörlig ordning.

(2000/C 170 E/097)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1734/99

**från Enrico Ferri (PPE-DE), Antonio Tajani (PPE-DE),
Francesco Fiori (PPE-DE), Renato Brunetta (PPE-DE)
och Stefano Zappalà (PPE-DE) till kommissionen**

(29 september 1999)

Ämne: Italienskt lagförslag om lika tillträde till media under valkampanjer

Anser kommissionen att lagförslaget om bestämmelser för lika tillträde till media under valkampanjer och folkomröstningar och för politiska meddelanden stämmer överens med bestämmelserna i gemenskapsdirektiv 98/48/EG⁽¹⁾? Detta lagförslag som lades fram av regeringschefen D'Alema och kommunikationsministern Cardinale på området för fri rörlighet för tjänster inom den inre marknaden, och som överlämnades till senatens presidium den 23 augusti 1999 (senatsakt nr 4197), innehåller vissa bestämmelser om att reglera information och reklam inför politiska val både i radio och TV och för tjänster på nätet (artiklarna 1, 3, 4 och 10). Anser kommissionen att lagförslaget stämmer överens med direktivet, och menar den i så fall att riktlinjerna i gemenskapslagstiftningen har följts genom att anmälan har gjorts i rätt tid och genom att nödvändiga åtgärder har vidtagits?

Enligt ovan nämnda direktiv är varje medlemsstat skyldig att informera kommissionen om varje nationellt lagförslag eller nationell förordning som syftar till att reglera informationssamhällets tjänster, dvs. tjänster på nätet. Eftersom det här uppenbarligen gäller tjänster som utförs mot betalning, faller denna av nationell lag tillåtna reklamverksamhet inom ramen för tillämpningsområdet för Romfördraget och därmed för direktiv 98/48/EG.

⁽¹⁾ EGT L 217, 5.8.1998 s. 18.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av F. Bolkestein

(11 november 1999)

Som redan antytts i svaret på A. Tajanis⁽¹⁾ fråga P-1608/99, som det hänvisas till, innehåller det av de ärade parlamentsledamöterna citerade lagförslaget, bestämmelser, som i ljuset av åtminstone för närvarande tillgängliga upplysningar, uttryckligen syftar till att reglera reklam på online-tjänster inför politiska val.

Det rör sig i detta fall, vilket med all rätt framhålls i frågan, om att lagbestämmelser om informations-samhällets tjänster före det definitiva antagandet på nationell nivå i god tid skall formellt anmälas till kommissionen i enlighet med parlamentets och rådets direktiv 98/48/EG av den 20 juli 1998 om ändring av direktiv 98/34/EG om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter⁽²⁾.

I detta direktiv föreskrivs i synnerhet att då förslaget vid anmälningstillfället "befinner sig på ett sådant förberedande stadium att väsentliga ändringar fortfarande kan göras" (artikel 1.12) skall kommissionens och övriga medlemsstaters prövning av den lagtext, som är under förberedande, möjliggöra att nya hinder för den fria rörligheten för online-tjänster inom den inre marknaden i förekommande fall kan förhindras.

Ett eventuellt antagande av nationella lagbestämmelser i strid med kravet på den anmälan i förväg, som avses i direktiv 98/34/EG ändrat genom direktiv 98/0048/EG, och så som det påpekas av de ärade parlamentsledamöterna, skulle innebära, att det skulle bli omöjligt att tillämpa dessa bestämmelser, och att de ej skulle gälla gentemot tredje part.

Förslaget till lagstiftning i detta fall har ej anmälts till kommissionen i enlighet med ovan åsyftade direktiv.

(¹) EGT C 27 E, 29.1.2000, s. 146.

(²) EGT L 217, 5.8.1998.

(2000/C 170 E/098)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1737/99

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(1 oktober 1999)

Ämne: Projektet för hantering av fast hushållsavfall i Galicien och omlastningsstationen i Vilaboa

I projektet Sogama (¹) för hantering av fast hushållsavfall i Galicien fastställs en finansieringsplan omfattande 155 238 273 ecu för perioden 1997-1999. Av detta belopp skall 54,88 procent finansieras med offentliga medel (av vilka sammanhållningsfondens andel uppgår till 85 procent) och 45,12 procent med medel från den privata sektorn. I projektbeskrivningen betonas en minskning, återanvändning och återvinning av avfall, men i själva verket inriktas projektet till väsentliga delar på förbränning, och största delen av investeringarna inbegriper denna metod. Sogama-projektet bidrar till en avfallsökning och innefattar inte andra lokala galiciska projekt av offentlig karaktär grundade på minskning, återanvändning och återvinning av avfall.

Å andra sidan skall omlastningsstationen i Vilaboa, som inte fanns med i det ursprungliga projektet, byggas i en dal med exceptionella boendeförhållanden. Det regerande partiet i Galicien valde denna dal som byggnadsplats endast på politiska grunder. Bygget innebär en ohållbar belastning på ekonomin och miljön för kommunen Vilaboa. Omlastningsstationen skall även utnyttjas av städer som Vigo och Pontevedra.

Vad kommer kommissionen att göra för att se till att projektet inte genomförs under dessa förhållanden samt för att sätta stopp för bygget av omlastningstationen i Vilaboa?

(¹) EGT C 244, 27.8.1999, s. 11.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(9 november 1999)

Projekt 97/11/61/047, som vanligtvis kallas Sogama-projektet, finansieras genom Sammanhållningsfonden och ingår i den autonoma regionen Galiciens plan för hantering av fast hushållsavfall vars långsiktiga mål är att förbättra den bristfälliga hanteringen av avfall i regionen. I syfte att uppnå de särskilda målen i planen har den regionala regeringen utarbetat ett program för minskning, återanvändning, sortering och återvinning av fast hushållsavfall. Detta program skall kompletteras med en informationskampanj.

I linje med detta planerar man inom ramen för Sogama-projektet att bygga en rad komplexa anläggningar vilket skulle vara svårt utan det ekonomiska stödet från gemenskapen. Övriga åtgärder som planerats för att målsättningarna i den övergripande planen skall uppnås kommer att genomföras av de nationella myndigheterna som också har ansvaret för att integrera varje projekt eller initiativ som kan bidra till att planen förverkligas. För utbetalning av stöd kräver kommissionen att de projektansvariga med jämna mellanrum lämnar in rapporter om hur programmet avancerar.

När det gäller omlastningsstationen i Vilaboa har denna hela tiden varit en av de nio omlastningsstationer som planerats inom ramen för det projekt som överlämnades till kommissionen för medfinansiering och dess placering beslutades av de myndigheter som är ansvariga för projektet. Kommissionen godkände projektet efter att under utredningen av ärendet ha tittat på kostnaderna och de samhällsekonomiska fördelarna för projektet som helhet och om det var förenligt med gemenskapens politik, särskilt ur miljösynpunkt. Under förutsättning att de villkor som krävs enligt rådets förordning (EG) nr 1164/94 av den 16 maj 1994 om inrättandet av en sammanhållningsfond⁽¹⁾ är uppfyllda anser kommissionen inte att Sogama-projektet och omlastningsstationen i Vilaboa bör stoppas.

⁽¹⁾ EGT L 130, 25.5.1994.

(2000/C 170 E/099)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1739/99

från Umberto Bossi (TDI) till kommissionen

(1 oktober 1999)

Ämne: Direktiv 96/9/EG

Har Italien införlivat direktiv 96/9/EG⁽¹⁾ av den 11 mars 1996 om rättsligt skydd för databaser, och på vilket sätt har detta i så fall skett?

Vilka länder har hittills inte vidtagit några nationella genomförandeåtgärder för detta direktiv?

⁽¹⁾ EGT L 77, 27.3.1996, s. 20.

Svar avgivet av F. Bolkestein på kommissionens vägnar

(12 november 1999)

Italien har införlivat parlamentets och rådets direktiv 96/9/EG av den 11 mars 1996 om rättsligt skydd av databaser⁽¹⁾ genom "decreto legge" nr 169 av den 6 maj 1999⁽²⁾. Kommissionen studerar för närvarande denna text.

Kommissionen har beslutat att vid domstolen anhängiggöra Greklands, Irlands, Luxemburgs och Portugals uraktlåtenhet att inom angivna tidsgränser införliva direktivet.

⁽¹⁾ EGT L 77, 27.3.1996.

⁽²⁾ Gazzetta Ufficiale nr 138 av den 15 juni 1999.

(2000/C 170 E/100)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1740/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(30 september 1999)

Ämne: Svårigheter för ungdomar från Europeiska unionen att fortsätta sina studier i Jugoslavien efter bombningarna

Många ungdomar från Europeiska unionen, i synnerhet från Grekland, hade påbörjat studier i Jugoslavien innan krigsmanövrarna inleddes. I dag står dessa studerande och deras familjer inför högst allvarliga problem eftersom landets miljö har förorenats, det råder brist på dricksvatten, infrastrukturerna har kollapsat, sjuk- och hälsovården är problematisk, transportsystemet och möjligheterna att förflytta sig är förenat med enorma problem, det råder brist på bränsle och brottsligheten ökar — allt detta i ett samhälle som fallit sönder efter kriget. Det är inte mer än naturligt att många studerande tvekar att återvända till Jugoslavien och därigenom riskerar att i framtiden se sina studier avbrutna.

Jag vill fråga kommissionen om följande:

1. Anser kommissionen, på basis av de upplysningar den förfogar över, att dagens förhållanden i Jugoslavien är sådana att de europeiska studerandena tryggt kan fortsätta sina studier i landet?
2. Håller inte kommissionen med om att den bästa lösningen vore att göra det möjligt för dessa studerande att skriva in sig vid universitet i sina hemländer, för att på så sätt kringgå de faror som väntar dem i Jugoslavien och ostört kunna fortsätta sina studier?
3. Vilka initiativ skulle Europeiska kommissionen kunna ta för att på allvar tackla dessa studerandes problem?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(25 oktober 1999)

När det gäller de allmänna frågorna rörande Kosovokonfliktens miljömässiga konsekvenser för Serbien hänvisas frågeställaren till kommissionens svar på den skriftliga frågan P-498/99 ställd av Mark Watts⁽¹⁾ och svaret på frågeställarens skriftliga fråga E-1512/99⁽²⁾.

Kommissionen kan inte yttra sig om huruvida förhållandena i ett tredje land är tillräckligt säkra för att studenter från medlemsstaterna skall kunna bedriva sina studier där. Frågan om förflyttning av studenter från universitet i tredje land till universitet i medlemsstaterna är en fråga för studenterna själva och för de berörda universiteten. Kommissionen avser inte att vidta några åtgärder i detta avseende.

⁽¹⁾ EGT C 348, 3.12.1999, s. 85.

⁽²⁾ EGT C 27 E, 29.1.2000, s. 103.

(2000/C 170 E/101)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1741/99

från Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) till kommissionen

(30 september 1999)

Ämne: Hot mot europeiska investeringar i Chile

Enligt uppgifter från officiella källor har spanska företag med investeringar i Chile under den senaste tiden utsatts för påtryckningar från de chilenska myndigheternas sida.

Känner kommissionen till dessa påtryckningar? Håller kommissionen med om att alla former av påtryckningar mot företag i en medlemsstat innebär en tydlig fientligt handling mot Europeiska unionen som helhet?

Har kommissionen vidtagit åtgärder för att utreda frågan?

Har kommissionen, om dessa påtryckningar kan bekräftas, för avsikt att vidta åtgärder inom ramen för de samarbetsavtal som ingåtts mellan unionen och Chile?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(15 oktober 1999)

Kommissionen är medveten om att Chiles utrikesminister Juan Gabriel Valdés och några företagschefer från Spanien haft ett privat möte i Santiago de Chile.

Kommissionen och dess delegation i Chile har inga uppgifter om att de chilenska myndigheterna formellt skulle ha intagit en diskriminerande hållning gentemot spanska företag. För närvarande har kommissionen och dess delegation inte heller några bevis för att de chilenska myndigheterna skulle ha utövat påtryckningar mot företag från någon av medlemsstaterna.

Eventuella oförsvarliga handlingar mot företag från någon av medlemsstaterna skulle självklart behandlas i enlighet med förfarandena inom gemenskapens institutioner.

Förbindelserna mellan gemenskapen och medlemsstaterna å ena sidan och Chile å andra sidan regleras i ramavtalet om samarbete. I artikel 33.2 i avtalet fastställs att det blandade rådet, som består av ledamöter av rådet och kommissionen och företrädare för Chile, skall granska betydelsefulla frågor som uppkommer i samband med avtalet och andra bilaterala eller internationella frågor av gemensamt intresse för att uppnå avtalets syften. Syftet med avtalet är att förstärka de befintliga förbindelserna mellan gemenskapen och Chile, och kommissionen kommer att göra sitt yttersta för att höja nivån på och kvaliteten i dessa förbindelser.

(2000/C 170 E/102)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1742/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(1 oktober 1999)

Ämne: Byggandet av ett kärnkraftverk i det jordbävningsdrabbade området Akköy i Turkiet

Den senaste förödande jordbävningen med en styrka om 7,4 på richterskalan i nordöstra Turkiet och förra årets jordbävning i Adana, som uppmättes till 6 på richterskalan, har framkallat ny djup oro för vad som kan hända vid en framtida jordbävning i det seismiska området runt Akköy, där Turkiet har för avsikt att bygga ett kärnkraftverk. Detta område ligger bara 27 kilometer från den aktiva sprickan Ecemis. Det är förvisso välkänt att EU "inte har någon befogenhet att delta då man väljer placeringsort för kärnreaktorer", men det dämpar inte oron hos invånarna i Turkiet och dess grannländer vad gäller riskerna för att en kärnkraftsolycka skall inträffa på grund av de särskilt stora riskerna för jordbävningar i området.

Vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att övertyga Turkiet om att man bör ta fram andra lösningar på energiproblemet? Vilka initiativ tänker kommissionen ta?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Günter Verheugen

(11 november 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-1423/99 från Antonios Trakatellis ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se sida 9.

(2000/C 170 E/103)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1744/99

från Carmen Cerdeira Morterero (PSE) till kommissionen

(1 oktober 1999)

Ämne: Angrepp mot homosexuella

Allt fler angrepp mot homosexuella och lesbiska grupper har under den senaste tiden noterats i hela Europa. En bomb kastades in i en lokal för homosexuella i Gijón den 1 augusti i år och i London orsakade en terroristattack mot en liknande lokal flera dödsfall. Dessa händelser är ytterst oroväckande.

Nämnda incidenter är särskilt allvarliga inom ett område som Europeiska unionen, där skydd av mänskliga rättigheter utgör en central fråga, i synnerhet för närvarande då en europeisk stadga för grundläggande rättigheter håller på att utarbetas.

Europeiska unionens egna fördrag inbegriper dessutom principer som frihet, rätt till och respekt för fritt val av religion, politisk åskådning och sexuell läggning samt förbud mot diskriminering av ovannämnda orsaker.

Den nya artikel 13 i Amsterdamfördraget fastställer en möjlighet för rådet att på förslag av kommissionen vidta lämpliga åtgärder för att bekämpa diskriminering på grund av (bl.a.) sexuell läggning. Denna typ av beklagansvärda angrepp kräver därför ett klart och tydligt ställningstagande från unionens institutioner och mer konkret från Europeiska kommissionen, som är fördragets sanna väktare.

Mot bakgrund av ovanstående ställs följande frågor:

1. Kan kommissionen tillhandahålla oss uppgifter om antalet angrepp, från och med 1995 till dags dato, mot homosexuella, lesbiska och transsexuella inom Europeiska unionen och i var och en av medlemsstaterna?
2. Vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att förebygga och undvika denna form av angrepp?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(3 november 1999)

1. Kommissionen har inte den information som efterfrågas.

När det gäller icke-diskriminering på grund av sexuell läggning delfinansierade kommissionen 1998 en rapport från International lesbian and gay association (ILGA) med titeln "Equality for lesbians and gay men" (jämlighet för lesbiska och homosexuella). I denna rapport ges en övergripande syn på den rättsliga och sociala situationen för lesbiska och homosexuella i de femton medlemsstaterna. Kommissionen sänder en rapport direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

2. I artikel 13 i EG-fördraget (f.d. artikel 6a), ges rådet befogenhet att på förslag från kommissionen vidta lämpliga åtgärder för att bekämpa diskriminering på grund av bl.a. sexuell läggning. Efter omfattande samråd avser kommissionen att inom en snar framtid föreslå en rad antidiskrimineringsåtgärder som grundas på artikel 13 och som omfattar både lagstiftning och handlingsprogram.

(2000/C 170 E/104)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1745/99

från Isidoro Sánchez García (ELDR) till rådet

(1 oktober 1999)

Ämne: Invandring: regioner i gemenskapens yttersta randområden

Trots att rådet visat prov på god vilja under de senaste åren när det gäller att driva en förnuftig politik på området för migration och asylfrågor, sker en illegal invandring till Europeiska unionen via vissa regioner i de yttersta randområdena intill den afrikanska kontinenten, exempelvis Kanarieöarna.

Hur har rådet för avsikt att konkret utforma gemenskapens strategi för att kontrollera denna form av invandring och vilka operativa program har rådet eventuellt för avsikt att genomföra i denna enskilda gränsregion?

Svar

(7 december 1999)

1. Den ärade parlamentsledamotens fråga rör rådets insatser dels för medlemsstaternas kontroll av de yttre luftrums- och sjögränserna och dels de grundläggande orsakerna till flykt och immigration från vissa afrikanska länder.

2. Åtgärderna för att öka effektiviteten i medlemsstaternas kontroll av de yttre luftrum- och sjögränserna har främst utarbetats inom ramen för Schengen och är efter det att Amsterdamfördraget har trätt i kraft nu integrerade i Europeiska unionens regelverk. Dessa åtgärder genomförs av medlemsstaterna själva, men rådet övervakar det faktiska genomförandet genom sina behöriga organ. Exempelvis genomförs i samarbete med utvalda afrikanska länder praktiska åtgärder för att förhindra olaglig invandring luft- eller sjövägen på grundval av beslutet i Verkställande kommittén (Schengen) av den 18 december 1998 om en samordnad insats från dokumentrådgivarna.

3. Förutom Schengenregelverket utarbetas också praktiska åtgärder av detta slag på hela EU:s vägnar på grundval av det tidigare gällande regelverket för Europeiska unionen, särskilt den gemensamma ståndpunkten av den 25 oktober 1996 om bistånds- och informationsuppdrag i området före gränsen (EGT L 281, 31.10.1996). Dessa åtgärder kommer att samordnas inom de behöriga rådsorganen men rör för närvarande inte några afrikanska länder.

4. För de grundläggande orsakerna till flykt och migration från vissa afrikanska länder hänvisas till handlingsplanen för Marocko, godkänd av rådet den 11 oktober 1999. Denna handlingsplan är en av sammanlagt fem handlingsplaner, som var och en fastställer en heltäckande och sammanhängande syn på läget i ett viktigt ursprungs- och/eller transitland för asylsökande och migranter. I handlingsplanerna redovisas för vart och ett av de utvalda länderna en sammanhängande och välavvägd sammanställning av Europeiska unionens olika möjligheter på områdena utrikespolitik, utveckling samt humanitärt och ekonomiskt bistånd.

5. I handlingsplanen för Marocko ansågs detta land vara både ett ursprungs- och ett transitland för ekonomiska migranter till de europeiska länderna. De åtgärder som rekommenderas i handlingsplanen är särskilt följande: Med hjälp av existerande kanaler förbättra insamlingen av relevanta uppgifter, sprida korrekt information om migration, utveckla strategier för att bekämpa människosmuggling, främja åtgärder för genomförande av återtagandavtal. Främja utländska direktinvesteringar, yrkesutbildning och verksamhet som egenföretagare och i småföretag. Underlätta frivilligt återvändande och återanpassning, integrering i samhället av marockaner som är lagligen bosatta i EU-länder.

6. Europeiska rådet ansåg vid sitt möte i Tammerfors den 15–16 oktober 1999 att de första handlingsplanerna, vilka godkänts av rådet, är ett värdefullt bidrag och uppmanade rådet och kommissionen att rapportera tillbaka till Europeiska rådet i december 2000 om hur de genomförts.

(2000/C 170 E/105)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1746/99

från Winfried Menrad (PPE-DE) till kommissionen

(1 oktober 1999)

Ämne: Konkurrensnedvridning till följd av EU-stöd till italienska företag

Flera företag i Tauberkreis, Badem-Württemberg, och industri- och handelskammaren i Heilbronn har kontaktat mig för att besvara sig över att kommissionen beviljar ekonomiskt stöd för främjande av mässdeltagande, "Promotion-Action" i Umbrien-regionen, som används till samfinansiering av de lokala nationella och regionala myndigheterna. Samfinansieringen sker inom ramen för ett operationellt program, som regionen lagt fram för kommissionen. Samfinansieringen sker via GD XVI (eller GD V). Då musikinstrumentmässan "Perugia Classico" anordnas i Perugia används dessa medel inte enbart till stånd- och mässkostnader utan också till mässbesökarnas rese- och uppehållskostnader (bl.a. flyg- och hotellkostnader, matkostnader och turistprogram vid sidan om).

1. Är de uppgifter som jag har fått överensstämmande med verkligheten?
2. Anser ni också att företagen i detta fall får en otillåten konkurrensfördel i förhållande till tyska företag?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(9 november 1999)

Under den pågående programplaneringsperioden omfattas regionen Umbrien delvis av strukturfondernas mål 2 och 5b, i vars program det ingår en åtgärd för främjande av turistsektorn.

Allt beviljande av stöd till företagare inom ramen för denna åtgärd omfattas av gemenskapsbestämmelserna, i synnerhet när det gäller konkurrens. Det är den myndighet som ansvarar för förvaltningen av programmen, i detta fall regionen Umbrien, som skall se till att dessa bestämmelser och bestämmelserna om stödberättigande utgifter följs, såsom det föreskrivs i de berörda besluten.

Enligt de uppgifter som kommissionen har tillgång till har mässan "Perugia Classico" i sin helhet finansierats av kommunen Perugia. Det bör för övrigt påpekas att denna kommun inte ingår bland de områden som är stödberättigade enligt strukturfonderna.

(2000/C 170 E/106)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1747/99

från Karl von Wogau (PPE-DE) till kommissionen

(1 oktober 1999)

Ämne: Bränslekontroller vid den ungerska gränsen

Känner kommissionen till att den ungerska tullen kontrollerar bränslet i lastbilar som kör över gränsen och att de kräver avgifter om mängden överstiger 200 liter och att man kan bli bestraffad om man inte anmäler sin bränslemängd?

Stämmer det att lastbilar i motsatt riktning inte kontrolleras på samma sätt? Anser kommissionen att det skulle vara ändamålsenligt att i detta sammanhang återinföra de tulldokument som tidigare användes för att göra det möjligt att bevisa att tanken innehöll en viss mängd bränsle vid gränsövergången? Anser kommissionen att det skulle vara ändamålsenligt att sluta ett avtal om kontroller inte skall göras, i likhet med det avtal som slöts med Schweiz?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Günther Verheugen

(16 november 1999)

I artikel 4 i tullkonventionen i Genève av den 18 maj 1956 om tillfällig införsel av fordon i yrkesmässig trafik föreskrivs följande:

"Bränsle, som ryms i tillfälligt infört fordons vanliga tank, må införas utan erläggande av införseltull och andra införselavgifter och fritt från införselförbud eller införselbegränsningar. Varje fördragslutande part äger likväl fastställa den största kvantitet bränsle, som må införas på dess område i tillfälligt infört fordons tank".

Både Ungern och gemenskapen är signatärer till denna konvention (rådets beslut 94/111/EG av den 16 december 1993 om ingående av tullkonventionen om tillfällig införsel av fordon i yrkesmässig vägtrafik (1956) och om godkännande av Förenta nationernas resolution av den 2 juli 1993 om tillämpligheten av carnets de passage en douane och CDP-handlingar för fordon i yrkesmässig vägtrafik (!)).

I överensstämmelse med detta föreskrivs i den ungerska lagstiftningen att import av bensin i mängder som överstiger 200 liter omfattas av mervärdesskatt och punktskatter. Eftersom tullsatsen för bensin för närvarande är 0 %, omfattas importen i praktiken endast av mervärdesskatt och punktskatt. Ungern har emellertid ingått bilaterala avtal med vissa länder i vilka det på grundval av ömsesidighet fastställs gränser som skiljer sig från de ovan nämnda.

Vissa medlemsstater utnyttjar för närvarande den möjlighet till begränsning av befrielsen som fastställs i artikel 113 i rådets förordning (EEG) 1315/88 av den 3 maj 1988 om ändring av förordning (EEG) 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan och förordning (EEG) 918/83 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse⁽²⁾ i vilken följande föreskrivs:

”Vad gäller drivmedel i standardtankar på kommersiella motorfordon och i särskilda behållare får medlemsstaterna begränsa tillämpningen av befrielsen till 200 liter per fordon, särskild behållare och resa”.

Rådet bemyndigade i december 1995 kommissionen att förhandla fram avtal med Bulgarien, Ungern och Rumänien vars syfte skall vara att fastställa vissa villkor för vägtransport av gods och för främjandet av kombinerade transporter, så att transitering av fordon för vägtransport genom de fördragsslutande parternas territorium kan underlättas. Avtal har paraferats med Bulgarien (december 1998) och med Ungern (april 1999), medan förhandlingarna med Rumänien fortsätter. Frågan om tullbefrielse för drivmedel i mängder som överstiger 200 liter är emellertid fortfarande föremål för överläggningar i rådet.

⁽¹⁾ EGT L 56, 27.2.1994.

⁽²⁾ EGT L 123, 17.5.1988.

(2000/C 170 E/107)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1752/99

från Olivier Dupuis (TDI) till kommissionen

(1 oktober 1999)

Ämne: Tidningsbilagor och konsumentskydd

I vissa EU-länder har ett ökat antal tidningar börjat sälja veckobilagor. Dessa bilagor säljs en viss dag i veckan, tillsammans med den normala tidningen, och priset den här dagen är klart högre än normalt. De normala eller tillfälliga tidningsläsarna har ingen möjlighet att välja om de vill ha ”bilagan” eller inte.

Anser inte kommissionen att detta strider mot konsumentskyddet, eftersom konsumenterna är tvungna att köpa två klart olika produkter?

Anser inte kommissionen att redan själva begreppet ”bilaga” borde innebära att konsumenten kan välja om han/hon vill köpa bilagan eller inte och att konsumenten kan betala en tilläggsavgift om han/hon vill ha bilagan? Skall inte konsumenten fortfarande kunna ha rätt att köpa basprodukten (tidningen) för samma pris som alla andra dagar?

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit eller har kommissionen avsikt att vidta för att säkerställa konsumentskydd?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(8 november 1999)

Ensidiga beslut om försäljningspriset på tidningar, inklusive försäljning av veckobilagor tillsammans med den vanliga tidningen till ett högre pris, är huvudsakligen varje utgivares fria, affärsmässiga val. Normalt sett omfattas det alltså inte av konkurrensreglerna i fördraget där begränsande avtal (artikel 81 i EG-fördraget, f.d. artikel 85) och missbruk av dominerande ställning (artikel 82 i EG-fördraget, f.d. artikel 86) förbjuds.

Det högre priset för dagliga nyhetstidningar som säljs med en bilaga är ingenting som utgivare av dagliga nyhetstidningar i samtliga medlemsstater kommit överens om. I vissa fall leder veckobilagan bara till en liten prishöjning och ibland ingen alls. Det är alltså omöjligt för tidningsutgivarna att införa en gemensam restriktiv praxis i fråga om veckobilagorna.

Eftersom det rör sig om dagliga nyhetstidningar (och inte specialtidningar som åtnjuter stor auktoritet på sitt område och därmed lättare kan uppnå en mycket stark ställning på marknaden) tycks det inte i något fall vara fråga om missbruk av dominerande ställning. En daglig nyhetstidning som säljs med en bilaga till högre pris konkurrerar i allmänhet i varje medlemsstat med andra dagstidningar, både de som tar extra betalt för bilagan och de som inte gör det. Tidningens ställning kan alltså inte anses vara dominerande och artikel 82 kan därmed inte tillämpas.

Det som parlamentsledamoten beskriver kan med hänsyn till ovanstående inte omfattas av gemenskapens konkurrenslagstiftning.

(2000/C 170 E/108)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1753/99

från Marcello Dell'Utri (PPE-DE) till kommissionen

(1 oktober 1999)

Ämne: Användning av strukturerna för information till medborgarna

Enligt de uppgifter som har publicerats av Eurobarometern (51.0 mars-april 1999, fig. 2.8) vänder sig bara 3 procent av de europeiska medborgare som behöver information om EU till EU:s informationskontor, euro-info-ställen och bibliotek.

Kan kommissionen med anledning av dessa uppgifter svara på om dessa siffror kan betraktas som tillfredsställande i förhållande till de uppställda målen och om förhållandet mellan kostnader och lönsamhet kan sägas vara lämpligt?

Om svaret är nej, undrar jag vad kommissionen tänker göra för att förbättra förvaltningen av dessa strukturer, så att de blir effektivare och i större utsträckning motsvarar medborgarnas krav.

Med tanke på att detta problem delvis beror på att medborgarna sällan känner till dessa strukturer, undrar jag vad kommissionen tänker göra för att förbättra informationen om dem.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Viviane Reding

(10 november 1999)

De uppgifter som parlamentsledamoten uppmärksammat gäller genomsnittet av de registrerade svaren på en opinionsundersökning som baserats på ett representativt urval av befolkningen i varje medlemsstat. I en opinionsundersökning för allmänheten kan man lättare och mer precist mäta generella åsikter och inställningar än mindre grupper synpunkter. Det registrerade genomsnittet på 3 % av befolkningen i medlemsstaterna motsvarar mer än 12 000 000 medborgare. Detta antal är litet i jämförelse med befolkningen i sin helhet, men det representerar ett betydande antal personer som frivilligt söker den information som finns tillgänglig och som känner till var de kan finna den. Om man tittar på resultaten i medlemsstat för medlemsstat, kan man konstatera att den del av befolkningen som vänt sig till kommissionens representationskontor, till Europaparlamentets informationskontor och till andra informationscentra i vissa fall, till exempel i de nordiska länderna där befolkningen ofta spelat en aktiv roll vad gäller inhämtande av information, utgör mellan 7 och 9 % av gruppen som tillfrågats. Även dessa siffror måste ses som betydande.

Det bör tas i beaktande att det resultat som uppnåtts kan bero på det faktum att alla de olika typerna av informationscentra som finns, inte nämns explicit i frågan. Det kan röra sig om Carrefourkontor som har funktionen av informationskontor för landsbygdsutveckling, Europeiska informationscentra vid universiteten eller informationscentra för stadsutveckling etc. Detta har vid tillfället för undersökningen säkert inte kommit till de utfrågade personernas kännedom.

Det går inte att se ett direkt samband mellan det antal medborgare som känner till representationskontoren eller andra informationscentra och den kostnad som upprättandet av dessa strukturer innebär. Visst informerar representationskontoren och gemenskapens informationscentra medborgarna men dess målgrupp består i många fall av personer som i sin tur förmedlar informationen vidare. Det är då snarare televisionen, pressen, media i övrigt och de politiska kretsarna som överför sin uppfattning om den tillgängliga informationen till allmänheten.

Kommissionen är väl medveten om hur viktigt det är att förbättra strukturerna för dessa lokala informationscentra så att de verkligen spelar rollen av informationskällor nära medborgarna och kan verka effektivt för allmänhetens bästa. Den förstår även värdet av att ännu bättre sätta sig in i hur dessa strukturer fungerar för att kunna främja dess verksamhet. En ansträngning i denna riktning har redan gjorts men arbete på området kvarstår. På Europa-servern hittar man nu en sida över informationscentren och under rubriken "Europa nära dig" finns de lokala adresserna. Det finns även planer på att upprätta länkar från Europasidorna direkt till informationscentren. Vid tjänsten "Europa direkt", till vilken förfrågningar från medborgare i alla medlemsstater samlas in, informerar man i alla svar om var man kan hitta närmaste informationscentra och så gör även kommissionens informationskontor. Ytterligare en väg att gå vore att genom en annonskampanj i lokala medier försöka nå medborgarna. Detta skulle dock kräva investeringar i mänskliga resurser och större ekonomiska anslag.

(2000/C 170 E/109)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1761/99

från Luis Berenguer Fuster (PSE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Ämne: Pågående utredning om det statliga stödet i den spanska elsektorn

GD IV har inlett en utredning om statligt stöd i samband med att kostnaderna för övergången till en konkurrensutsatt marknad för de spanska elföretagen fastställdes till 1 300 000 miljoner pesetas. Enligt uppgifter i spansk press avser kommissionens vice ordförande Loyola de Palacio att begära att få befogenhet i frågor om statligt stöd i energisektorn, vilket är oroväckande med tanke på att Loyola de Palacio var medlem av den regering som godkände detta statliga stöd. Kommer kommissionen att fortsätta denna utredning om statligt stöd under kommissionsledamoten med ansvar för konkurrensfrågor eller kommer den att föras över till vice ordföranden med ansvar för energifrågor?

(2000/C 170 E/110)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1889/99

från Luis Berenguer Fuster (PSE) till kommissionen

(14 oktober 1999)

Ämne: Eventuell intressekonflikt vid handläggning av ett ärende om statligt stöd

Enligt de uppgifter som den spanska pressen har publicerat om statligt stöd som beviljas spanska elföretag i form av ersättning för kostnader för övergång till konkurrens samarbetar de avdelningar som är underställda kommissionsledamöterna Monti och Loyola de Palacio vid beräkningen av dessa kostnader. Uppgifterna visar även att den spanska kommissionsledamoten ställer sig positiv till att man beviljar dessa ersättningar för att minska de kostnader som uppstår till följd av liberaliseringen.

Loyola de Palacio var minister i den regering som antog initiativet till dessa statliga stöd som beviljas i form av kostnader för övergång till konkurrens och som innebär att de elutgifter som de spanska konsumenterna måste betala ökar med 4,5 procent. Detta verkar inte utgöra något hinder för kommissionsledamoten att inom ramen för sina nya befogenheter bedöma de beslut som hon tidigare har fattat.

Anser kommissionen att kommissionsledamot Loyola de Palacio bör undvika att delta i handläggningen av ett ärende som innebär att överensstämmelse med fördraget granskas i fråga om statliga stöd som hon har varit med om att bevilja?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1761/99 och P-1889/99
ingivet av Mario Monti för kommissionen**

(17 november 1999)

När det gäller de spanska elpriserna visar de uppgifter som den spanska elkommissionen överlämnat till kommissionen att de spanska elkonsumenterna betalar allt mindre, räknat i procent av hushållens kostnader. År 1996 var minskningen 3,1 %, 1997 2,9 %, 1998 4,4 % och 1999 väntas den bli 5,6 %.

Det är kommissionsledamoten med ansvar för konkurrensfrågor som sköter "statligt stöd-delen" i de ärenden som rör kostnader för övergång till konkurrens.

Den konkurrensansvarige kommissionsledamotens medarbetare samarbetar naturligtvis med generaldirektoratet för energi under ledning av kommissionens vice ordförande, Loyola de Palacio när det gäller dessa frågor.

Alla beslut i denna fråga kommer att fattas i enlighet med kollegialitetsprincipen, dvs. i kommissionens namn.

Vad beträffar Loyola de Palacios deltagande i kommissionens kommande kollegiala beslut om det statliga stödet till de spanska elföretagen hänvisas parlamentsledamoten till artikel 213 (f.d. artikel 157), andra stycket: "Ledamöterna av kommissionen skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet. Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras skyldigheter. Varje medlemsstat förbinder sig att respektera denna princip och att inte söka påverka kommissionens ledamöter när de utför sina uppgifter".

Flera av kommissionsledamöterna har tidigare haft regeringsuppdrag. En tidigare regeringspost är inget hinder för att delta i kommissionens beslut. Om så vore fallet skulle kommissionen förlora den oavhängighet som krävs i fördraget. Efter kommissionens utnämning avlade ledamöterna en ed inför domstolen med löfte att respektera de skyldigheter som följer av det nya arbetet, i synnerhet de skyldigheter som nämns ovan. Mot bakgrund av detta håller kommissionen inte med parlamentsledamoten om att Loyola de Palacio måste avstå från att delta i beslutsprocessen.

(2000/C 170 E/111)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1765/99

från Bartho Pronk (PPE-DE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Ämne: Nederländsk lag diskriminerar EU-medborgare

Den 30 september 1998 trädde lagen om naturalisering av nyinflyttade ("Wet Inburgering Nieuwkomers") i kraft i Nederländerna. Kan kommissionen i anledning av detta besvara följande frågor:

1. Vad anser kommissionen om denna lag?
2. Om kommissionen anser att lagen är diskriminerande, ämnar kommissionen i så fall göra en framställan i saken till Nederländerna?
3. Varför har kommissionen fortfarande inte reagerat på klagomål från samhället i Nederländerna, bland annat klagomålet från den riksomfattande intresseorganisationen för personer av sydeuropeisk härkomst, Landelijk Inspraakorgaan Zuid-Europeanen (LIZE), av den 8 september 1998? (behandlat av Carmel O'Reilly, Cabinet Flynn/ms D(98))

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(19 november 1999)

Syftet med den nämnda lagen är att integrera nyinflyttade. Detta sker särskilt genom att erbjuda dem kurser i nederländska och kurser som ökar deras möjligheter på den nederländska arbetsmarknaden. Att delta i integrationsprogrammet är obligatoriskt för nyinflyttade som på grundval av ett officiellt språkprov anses ha för dåliga kunskaper i nederländska för att kunna integreras i det nederländska samhället och särskilt på arbetsmarknaden. Om de skyldigheter som föreskrivs i lagen inte uppfylls, leder det till straffpåföljder.

Det faktum att EU-medborgare har uteslutits från de utbildningsprogram som erbjuds på grundval av denna lag visar hur komplex denna fråga är och kräver närmare utredningar.

Kommissionen undersöker för närvarande problemet i detalj och kommer att informera parlamentsledamoten om resultatet.

Kommissionen beklagar att svaret på den skrivelse som parlamentsledamoten hänvisar till dröjt. En skrivelse om klagomålen har nyligen sänts till den berörda organisationen.

(2000/C 170 E/112)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1769/99
från Jan Andersson (PSE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Ämne: Kommissionens avsikter beträffande införande av gemensamt returglassystem inom EU

Förpackningar av drycker är idag en bidragande faktor till de svåra problem med avfallshantering som flertalet medlemsländer lider av. Vissa länder har infört återvinningssystem för flaskor, men har i vissa fall svårigheter att nå de volymer som krävs för att ett sådant system skall bli lönsamt. En tänkbar lösning kan vara att införa ett gemensamt returglassystem inom EU för att på så sätt bidra till nödvändigt ökade volymer av returglas och till att minska det växande problemet med stora mängder hushållsavfall.

Har kommissionen för avsikt att ta initiativ till införlivandet av ett gemensamt returglassystem inom EU?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(17 november 1999)

Att uppmuntra återanvändningssystem för förpackningar i medlemsstaterna är en av de åtgärder som nämns i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall⁽¹⁾ som ett medel att förhindra eller minska påverkan på miljön av förpackningsavfall. Förutsättningen är att förpackningarna kan återanvändas på ett miljövänligt sätt i enlighet med fördraget.

Åtskilliga medlemsstater har infört återanvändningssystem eller förbättrat sina traditionella system, exempelvis Danmark, Tyskland, Nederländerna, Österrike, Finland och Sverige. I några av dessa medlemsstater har man uppnått en återanvändning av upp till 90 % av förpackningarna för drycker.

Att införa ett europeiskt system för återanvändning är emellertid en relativt sammansatt fråga, där många faktorer (t.ex. standardisering och transportavstånd) har betydelse. Detta gör att det är svårt att harmonisera de befintliga återanvändningssystemen, som hittills har utvecklats enligt olika idéer. Behovet av ett starkt miljöskydd måste dessutom ses i samband med reglerna för den inre marknaden.

Kommissionen kommer emellertid att utnyttja översynen av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG, vilken bör inledas före årets utgång, för att ytterligare förbättra återanvändningssystemen för förpackningar i medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EGT L 365, 31.12.1994.

(2000/C 170 E/113)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1772/99
från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Ämne: Det mål som anhängiggjorts vid EG-domstolen beträffande skatten på drycker i Österrike

I Österrike utkrävs i hela landet en skatt på drycker som utgör en kommunal skatt. Representanter för Europeiska kommissionen har alltid bekräftat att denna skatt överensstämmer med Europeiska unionens

bestämmelser. På grund härav fastställdes inte detta särskilt i anslutningsakten. Nu har man dock framlagt ett klagomål inför EG-domstolen som går ut på att skatten på drycker i Österrike står i strid med Europeiska unionens bestämmelser. I Generaladvokatens yttrande av den 1 juli 1999 bekräftas detta.

Med anledning av detta ställs följande frågor:

1. Har kommissionen några handlingar rörande en granskning av huruvida det österrikiska skattesystemet, och då särskilt skatten på drycker, är förenligt med EG-rätten?
2. Vilken ståndpunkt intog kommissionen under 1991 och 1992 beträffande den tyska skatten på drycker?
3. Av vilka skäl har kommissionen ändrat uppfattning under tiden sedan 90-talets början och fram tills det nu aktuella målet blivit anhängiggjort vid EG-domstolen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Frederik Bolkestein

(1 december 1999)

1. och 3. Det är inte riktigt att kommissionen skulle ha ändrat inställning i denna fråga. Kommissionen uttalade sig för första gången i början av 1998 i samband med ärende C-437/97 (begäran om förhandsavgörande). Kommissionen, som bedömde att den österrikiska skatten var oförenlig med gemenskapsrätten, inledde samtidigt ett förfarande i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget (tidigare artikel 169). Detta förfarande befinner sig för närvarande i det skede då kommissionen avger ett motiverade yttrande.

2. Kommissionen har varken 1991, 1992 eller vid något annat tillfälle haft att formellt yttra sig om den tyska dryckesskattens förenlighet med gemenskapsrätten.

(2000/C 170 E/114)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1777/99

från Brian Simpson (PSE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Ämne: Djurskyddskrav för svin

Enligt artikel 6 i rådets direktiv 91/630⁽¹⁾ om fastställande av lägsta djurskyddskrav vid svinhållning skulle kommissionen före den 1 oktober 1997 ha överlämnat en rapport till rådet på grundval av ett yttrande från Vetenskapliga veterinärmedicinska kommittén om intensiva svinuppfödningssystem. Artikel 6 fastslår att kommissionens rapport skall åtföljas av lämpliga förslag som tar hänsyn till rapportens slutsatser.

Den 30 september 1997 publicerade Vetenskapliga veterinärmedicinska kommittén sitt yttrande i vilket den bland annat fördömde användningen av suggbås, dvs. bås som är så trånga att suggan inte ens kan vända sig.

Kan kommissionen tala om när den avser överlämna rapporten som krävs enligt artikel 6 i direktiv 91/630/EEG? Kommer kommissionen i sina förslag att beakta Vetenskapliga veterinärmedicinska kommitténs slutsatser om att enskilda boxar där suggan inte på ett enkelt sätt kan vända sig inte skall användas?

⁽¹⁾ EGT L 340, 11.12.1991, s. 33.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(12 november 1999)

I rådets direktiv 91/630/EEG av den 19 november 1991 om fastställande av lägsta djurskyddskrav vid svinhållning fastställs att kommissionen skall lämna in en rapport om olika aspekter av svinuppfödningssystem som särskilt tar upp skyddet av de suggor som föds upp under en varierande grad av instängdhet och i lösdrift.

Kommissionen har följaktligen bett Vetenskapliga veterinärmedicinska kommittén att utarbeta en sådan rapport. Vetenskapliga veterinärmedicinska kommittén antog rapporten den 30 september 1997 och den finns att tillgå på Internet på webbplatsen för generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd: http://europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/oldcomm4/out17_en.html.

När rapporten hade antagits började kommissionen utarbeta ett förslag till ändring av direktiv 91/630/EEG med hänsyn tagen till nya vetenskapliga rön och rekommendationerna i rapporten från Vetenskapliga veterinärmedicinska kommittén.

I utarbetandet av ett förslag på detta område ingår överläggningar med olika experter från medlemsstaterna, från branschorganisationer och från större djurskyddsföreningar. Kommissionen ber även medlemsstaterna om uppgifter om inspektioner som genomförts i respektive land i enlighet med artikel 7.3 i rådets direktiv 91/630/EEG, eftersom dessa uppgifter måste beaktas vid utarbetandet av ett nytt förslag.

Det bör påpekas att Ständiga kommittén för europeiska konventionen om skydd av animalieproduktionens djur under tiden har inlett revisionsförfarandet för rekommendationen om svinhållning som antogs 1986. Samtliga medlemsstater och kommissionen har undertecknat konventionen och deltar i arbetet. Rapporten från gemenskapens vetenskapliga kommitté utgör för närvarande den huvudsakliga grunden vid utarbetandet av den nya rekommendationen om svinhållning i Europarådet. Många delar av rapporten har tagits med i utkastet till förslag, bl.a. sugghållning och bestämmelserna om separata utrymmen för svin som betar sig annorlunda. Ständiga kommitténs nästa möte äger rum i Strasbourg under veckan 22–26 november 1999.

Diskussionerna i Ständiga kommittén för europeiska konventionen om skydd av animalieproduktionens djur ger kommissionen viktiga uppslag för utarbetandet av det egna förslaget till ändring av rådets direktiv 91/630/EEG, som kommer att innehålla huvudpunkterna om djurskydd från Vetenskapliga veterinärmedicinska kommitténs rapport. Utkastet till förslag kommer sedan att föreläggas rådet för godkännande.

(2000/C 170 E/115)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1782/99

från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Ämne: Transportsäkerhet

Oro har nyligen uttryckts med anledning av att kommissionens direktorat fäster otillräcklig uppmärksamhet vid viktiga frågor i samband med transportsäkerhet. Kritiken har bland annat gällt GD III som är ansvarigt för lagstiftningspolitik och standardisering vad gäller bilar och andra fordon, och GD XIII som har ansvar för programmet för telematikforskning.

Vilka åtgärder kan den nya kommissionen vidta för att säkerställa att transportsäkerheten beaktas och uppmärksammas i tillräcklig mån i anslutning till dessa frågor och att tillbörlig samordning förekommer mellan samtliga direktorat?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Loyola de Palacio

(11 november 1999)

När det gäller tekniska säkerhetsföreskrifter för fordon, som helt faller under gemenskapens behörighet, har gemenskapen infört säkerhetsnormer för frontala kollisioner och kollisioner från sidan som hör till de strängaste i världen. Kommissionen förbereder dessutom ett förslag till ett direktiv som skall minska olycksföljderna där fotgängare är inblandade. Detta förslag saknar motstycke i världen.

Vad beträffar forskning om telematik bidrar gemenskapens forskningsprogram till sammanställningen av en kunskaps- och kompetensbas av hög kvalitet. Med hjälp av denna kommer gemenskapen och medlemsstaterna att kunna utveckla en trafiksäkerhetspolitik som bygger på en solid vetenskaplig och teknisk grund.

Kommissionen kan därför inte bekräfta det som framförts av frågeställaren.

Trafiksäkerhet kommer även framöver att prioriteras, eftersom den tekniska utvecklingen och samhällsvetenskapen hela tiden ger aktörerna på olika nivåer nya möjligheter och verktyg. Kommissionen granskar därför naturligtvis ständigt alla möjligheter att öka trafiksäkerheten. Denna granskningsprocess är komplex, eftersom den förenar vetenskapliga, tekniska, industripolitiska, samhälleliga och ekonomiska aspekter. Därför är samarbetet mellan kommissionens olika specialiserade avdelningar en absolut förutsättning för att man skall kunna se till att de antagna, föreslagna eller planerade åtgärderna får största möjliga effekt.

(2000/C 170 E/116)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1784/99

från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Ämne: Luftfartssäkerhet

Mätt i spenderad restid är dödsrisken för flygpassagerare i EU högre än motsvarande risk för bilpassagerare. Bedömningar ger vid handen att chanserna att överleva en fatal flygolycka är 40 procent och det anses att 80 procent av alla olyckor inträffar i samband med start eller landning.

Kommer kommissionen att vidta åtgärder för att reducera dessa risker genom att så snart som möjligt lägga fram förslag om:

- en gemensam europeisk säkerhetsmyndighet,
- ett gemensamt schema som begränsar flygtiderna, svarande mot bästa metod och baserat på vetenskapliga forskningsrön om trötthet,
- en plan för hur rapporteringen om personer som råkat ut för en olycka skall skötas på ett konfidentiellt sätt,
- en EU-strategi för att förbättra chanserna att överleva?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Loyola de Palacio

(11 november 1999)

Kommissionen noterar den statistik som frågeställaren framför, och de slutsatser beträffande civilflygets risker som dras av dessa.

Även om många anser att luftfarten är ett av de säkraste transportmedlen håller kommissionen med om att de risker som är förknippade med flygningen kräver särskild uppföljning och uppmärksamhet. Bland annat därför har kommissionen också redan tagit många initiativ på detta område, bland annat de åtgärder som frågeställaren hänvisar till.

Vad gäller den Europeiska myndigheten för flygsäkerhet håller kommissionen på att ta fram ett utkast till en konvention utgående från de förhandlingsdirektiv och förfaranden som antogs av rådet den 16 juli 1998. Utkastet diskuteras för närvarande av medlemsstaternas sakkunniga. Kommissionen räknar med att kunna inleda förhandlingarna med de övriga berörda europeiska staterna så snart denna första diskussionsetapp har avslutats.

Vad gäller arbetstider och viloperioder för piloter har kommissionen i tre år försökt finna en lösning i samarbete med de viktigaste berörda parterna. Hittills har man inte nått någon överenskommelse, och därför kommer kommissionen nu, utgående från vad man kommit fram till hittills, att undersöka om det vore lämpligt att kommissionen lägger fram ett eget förslag.

Vad beträffar protokoll över tillbud i luftfarten håller kommissionen sedan fem år tillbaka på att utveckla verktyg och förfaranden som skall möjliggöra insamling och utbyte av uppgifter. Utgående från det som

redan gjorts i detta sammanhang skall kommissionen undersöka möjligheterna att lägga fram ett förslag till lagstiftning på detta område, inte minst med beaktande av de finansiella och mänskliga resurser som kommissionen förfogar över för att garantera att sådan lagstiftning genomförs och efterlevs.

Vad beträffar överlevnaden av olycksoffer inom luftfarten har kommissionen redan genomfört en rad olika undersökningar inom ramen för programmen för forskning och utveckling. Kommissionen räknar med att fortsätta sina insatser för att driva på utvecklingen av strängare krav avseende konstruktion och certifiering av luftfarkoster samt avseende deras användning.

(2000/C 170 E/117)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1788/99

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Ämne: Fotbollsklubben Lazio och dess researrangemang

Känner kommissionen till rapporter i pressen om att den italienska fotbollsklubben Lazio har tecknat ett treårskontrakt med en resebyrå beträffande resor och biljetter till bortamatcher i Champions' League, vilket medför att fotbollssupportrar måste betala dubbelt så mycket för sina biljetter jämfört med om de själva tar sig till matcherna?

Med tanke på tidigare svar på liknande frågor, i vilka kommissionen angivit att sådana arrangemang skulle bryta mot EG-rätten och innebära "missbruk av en dominerande ställning", tänker kommissionen undersöka saken och om uppgifterna stämmer underrätta Lazio om att sådana olagligheter omedelbart måste upphöra?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(9 november 1999)

Parlamentsledamoten frågar huruvida kommissionen anser att följande kontrakt innebär missbruk av dominerande ställning och strider mot gemenskapsrätten. Enligt uppgift har fotbollsklubben Lazio och en resebyrå tecknat ett avtal, enligt vilket Lazio säljer 70 % av sin andel av biljetterna till bortamatcher i Champions' League till resebyrån.

Om vi antar att pressuppgifterna som parlamentsledamoten hänvisar till är riktiga, tycks följden av avtalet bli att en väsentlig andel av bortamatchbiljetterna reserveras för en enda resebyrå för vidareförsäljning till allmänheten. Därigenom hindras andra resebyråer från att sälja biljetter till dessa matcher till Lazios supportrar. Dessutom är det troligt att supportrarna, när de köper biljetter via den utsedda resebyrån, blir tvungna att köpa dem som del i ett paket tjänster, där resa och inkvartering ingår.

Gemenskapens konkurrensregler är endast tillämpliga i den mån avtalet kan påverka handeln mellan medlemsstaterna. Det är troligt att det närmast uteslutande är italienska supportrar som vill köpa biljetter till Lazios matcher. Därför kan man anta att efterfrågan på dessa biljetter är nationell, regional, eller rentav lokal. Alltså får avtalet konkurrensbegränsande verkan i första hand, om inte till och med enbart, för resebyråer och andra biljettförsäljare på den italienska marknaden.

Kommissionen anser därför att avtalet endast har en liten påverkan, eller ingen påverkan alls, på handeln mellan medlemsstaterna och att gemenskapens konkurrensregler följaktligen inte är tillämpliga.

Avtal eller affärsmetoder med påstått konkurrensbegränsande verkan i endast en medlemsstat kan emellertid bedömas av medlemsstatens konkurrensmyndighet. Parlamentsledamoten kan därför ta upp frågan med italienska Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (Via Liguria 26, I-00187 Rom).

(2000/C 170 E/118)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1794/99**från Michiel van Hulten (PSE) till kommissionen**

(11 oktober 1999)

Ämne: Tidskriftsartikel i HP De Tijd av den 27 augusti 1999 om kommissionens praktikantprogram

1. Känner kommissionen till artikeln "Papa, ik heb leren lobbyen" ("Pappa, jag har lärt mig lobbying") i den nederländska veckotidskriften HP De Tijd av den 27 augusti 1999 som behandlar kommissionens praktikantprogram?
2. Stämmer påståendena från en person som tidigare deltagit i praktikantprogrammet, Dabertrand, om att praktikanter vid kommissionens generalsekretariat får bedöma mindre bidragsansökningar upp till ett belopp av femtiotusen euro? Om så är fallet, vilka områden berörs av dessa bidragsansökningar, och hur många ansökningar handlar det om per år?
3. Stämmer Dabertrands påståenden om att ansökningar om bidrag automatiskt avslås om sökanden lämnar för mycket information eller skriver utanför raderna, eller om ansökan inte är skriven på sökandens språk? Om så är fallet, vilka bidragsansökningar handlar det om? Känner de sökande till att deras ansökningar avslagits på formalistiska grunder?
4. Ur artikeln framgår att man vid urvalet av praktikanter inte testat de språkkunskaper som kandidaterna har enligt deras curriculum vitae. Vidare lär praktikanterna placeras ut bland kommissionens tjänstenheter framför allt på grundval av passfoton. Har kommissionen för avsikt att modifiera förfarandet för urval av praktikanter på ett sådant sätt att urvalet görs enbart på grundval av styrkta färdigheter samt att avskaffa användningen av passfoton vid urvalet?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Viviane Reding

(10 november 1999)

1. Kommissionen tackar ledamoten för att han tagit upp artikeln i HP De Tijd. Kommissionen beklagar djupt att en rad av dess tjänstemän och praktikanter medvetet har felciterats och fått sina uttalanden förvrängda i denna artikel. Flera av de praktikanter som omnämns i artikeln har meddelat kommissionen att de har för avsikt att framföra skarpa protester till den berörda veckotidningen, eftersom de påståenden och det agerande som tillskrivs dem i de flesta fall är rena fantasier.
2. Efter att artikeln publicerades har Dabertrand intervjuats av sin tidigare enhetschef. Det påstående som tillskrivs henne, och som hon mycket bestämt förnekar, att praktikanter vid kommissionens generalsekretariat får fatta beslut om mindre bidragsansökningar upp till ett belopp på 50 000 euro, är fullkomligt fel. Ingen praktikant har någonsin på något stadium deltagit i urvalsproceduren för bidragsansökningar.
3. Det är en fullständigt felaktig uppgift att bidragsansökningar automatiskt avslås, om sökanden lämnar "för mycket" information eller skriver utanför raderna eller om ansökan inte är skriven på den sökandes språk. Dabertrand förnekar också att dessa felaktiga uppgifter skulle härstamma från henne.
4. När det gäller rekryteringen av praktikanter tillämpar kommissionen ett strikt och systematiskt förfarande för att granska kandidaternas ansökningar. Praktikanterna väljs ut på grundval av sina akademiska kvalifikationer, relevant erfarenhet och språkkunskaper. Varje ansökan granskas i första omgången av en särskild grupp för varje nationalitet, som består av erfarna kommissionstjänstemän med denna nationalitet. I ett av de många felaktiga påståendena i artikeln hävdas att kandidaterna måste lämna in passfoton för urvalsförfarandet. Inte på något stadium i rekryteringsförfarandet behöver kandidaterna lämna in ett passfoto.

(2000/C 170 E/119)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1796/99
från Marco Pannella (TDI) till kommissionen

(1 oktober 1999)

Ämne: Vu Duc Binhs bortförande och arresteringen av 24 medlemmar i partiet för folkets aktion

Enligt uttalanden av Thomas Hammarberg, FN:s generalsekreterares särskilde representant för mänskliga rättigheter i Kambodja, skall Vu Duc Binh, medlem i partiet för folkets aktion, och motståndare till den kommunistiska regimen i Hanoi ha bortförts och arresterats av den kambodjanska polisen i augusti 1999 och skall nu befinna sig i Vietnam. Utöver detta har, enligt vad den officiella vietnamesiska pressen rapporterat, en domstol i Hanoi dömt 24 medlemmar i samma oppositionsparti till 224 års fängelsestraff för att illegalt ha tagit sig in i Vietnam i syfte att störta den kommunistiska regeringen.

Vad vet kommissionen om bortförandet av Vu Duc Binh och om arresteringen av 24 medlemmar i partiet för folkets aktion och om deras fängelseförhållanden? Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit eller kommer den att vidta för att dessa personer skall frigges så snart som möjligt? Och vilka initiativ har kommissionen mer allmänt tagit eller planerar den att ta för att främja demokratiprocessen och utvecklingen av en marknadsekonomi i Vietnam? Slutligen har kommissionen meddelat eller ämnar den meddela Kambodja att den är kritisk mot den roll som landet spelat i samband med bortförandet av Vu Duc Binh?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(21 oktober 1999)

Kommissionen har hittills inte fått någon information om bortförandet av Vu Duc Binh och arresteringen av 24 medlemmar i det vietnamesiska partiet för folkets aktion (Parti de l'Action Populaire) annat än de allmänt hållna uppgifter som förekommit i pressen och de uppgifter som erhållits från centret för mänskliga rättigheter i Phnom Penh, vilka ibland är motstridiga. Kommissionen har bitt sina delegationer i Hanoi och Bangkok (för Phnom Penh) att försöka erhålla ytterligare uppgifter.

I sitt samarbete med Kambodja och Vietnam söker kommissionen ständigt framhålla den vikt som kommissionen fäster vid respekten för demokratiska principer och de grundläggande mänskliga rättigheterna, den universella deklarationen om mänskliga rättigheter, Wiendeklarationen samt handlingsprogrammet från 1993 års världskonferens om de mänskliga rättigheterna, sådana dessa principer och riktlinjer fastlagts i samarbetsavtalen med dessa två länder.

(2000/C 170 E/120)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1800/99
från Helena Torres Marques (PSE) till rådet

(13 oktober 1999)

Ämne: Förslag till direktiv som väntar på avgörande i rådet

Rådets (transport) tillförordnade ordförande bekräftade inför utskottet för regionalpolitik transport och turism, vid dess sammanträde den 23 september 1999, att det finns en rad förslag till direktiv som bordlagts i väntan på beslut från rådet och han nekade inte till att flera av dessa ärenden har väntat sedan flera år.

Vilka förslag till direktiv är det som avses?

Svar

(17 december 1999)

De förslag till direktiv som den ärade parlamentsledamoten hänvisar till är bland annat de som omfattas av den resolution som Europaparlamentet antog vid sitt möte den 16 september 1999 (jfr dok. PE 279.943).

I denna resolution bekräftade Europaparlamentet — vid den första behandlingen inom ramen för det medbeslutandeförfarande som följer av Amsterdampfödragets ikraftträdande — en hel serie texter som blev föremål för omröstning under den föregående mandatperioden.

Efter Europaparlamentets resolution kommer nu rådet framledes att försöka gå vidare i dessa ärenden.

(2000/C 170 E/121)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1801/99
från David Bowe (PSE) till kommissionen

(12 oktober 1999)

Ämne: Lindan

Den monografi som de österrikiska myndigheterna har utarbetat över bekämpningsmedlet lindan och dess effekter på hälsan och miljön har översänts till de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna för att deras synpunkter skall kunna beaktas innan kommissionen lägger fram ett förslag om användning av denna produkt.

Det finns enormt många bekämpningsmedel och andra kemikalier för vilkas säkerhet man inte har belägg. Är kommissionen nöjd med det nuvarande kontrollförfarandet, som är långsamt och tungrott? Hur ämnar den påskynda förfarandet utan att sänka säkerhetsbestämmelserna?

(2000/C 170 E/122)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1802/99
från David Bowe (PSE) till kommissionen

(12 oktober 1999)

Ämne: Lindan

I samband med rådets direktiv 91/414/EEG⁽¹⁾ har de österrikiska myndigheterna utarbetat en monografi över vilka effekter bekämpningsmedlet lindan har på hälsa och miljö. I monografin rekommenderade myndigheterna att man skall sluta använda lindan i EU tills ytterligare uppgifter föreligger. Dessutom konstaterade de att lindan bör klassificeras som cancerframkallande ämnen i kategori 3, och att märkningen skall innefatta formuleringen "eventuell risk för oåterkalleliga effekter" enligt direktiv 67/548/EEG⁽²⁾.

Med beaktande av rekommendationerna i denna rapport och det faktum att Sverige och Danmark redan har förbjudit lindan undrar jag vilka åtgärder kommissionen ämnar vidta när det gäller denna produkt. Kommer kommissionen att fullt ut acceptera de österrikiska myndigheternas rekommendationer, i synnerhet i ljuset av försiktighetsprincipen?

⁽¹⁾ EGT L 230, 19.8.1991, s. 1.

⁽²⁾ EGT 196, 16.8.1967, s. 1.

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1801/99 och E-1802/99
ingivet av David Byrne för kommissionen

(15 november 1999)

Vad gäller det aktuella läget i behandlingen av ärendet om lindan hänvisar kommissionen till svaret på skriftliga frågan E-154/99 som ställdes av Anita Pollack⁽¹⁾.

Kommissionen kommer att följa de förfaranden som fastställts i kommissionens förordning (EEG) 3600/92 av den 11 december 1992 om närmare bestämmelser för genomförandet av den första etappen i det arbetsprogram som avses i artikel 8.2 i rådets direktiv 91/414/EEG om utsläppande av växtskydds-

produkter på marknaden⁽²⁾ och kommer snarast möjligt, det vill säga så fort alla samråd har avslutats, att lägga fram ett förslag för Ständiga kommittén för växtskydd. Detta kan leda till att klassificeringen och märkningen av lindan ses över enligt direktiv 67/548/EEG av den 27 juni 1967 om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen⁽³⁾.

Avsevärda framsteg har gjorts sedan direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991⁽⁴⁾ antogs, särskilt när det gäller utveckling av genomförandelagstiftning och tekniskt bakgrundsmaterial samt uppbyggande av ett förtroende medlemsstaterna emellan. Kommissionen håller dock med om att översynsverksamheten bör påskyndas.

En ny strategi diskuteras för närvarande, med hänsyn till de möjligheter att vidta åtgärder som kommissionen har enligt direktiv 91/414/EEG. Man förväntar sig att detta kommer att leda till att man före slutet av 1999 antar ytterligare genomförandeåtgärder för en översyn av de återstående verksamma ämnena. Kommissionen har inga avsikter att sänka säkerhetsnormerna i direktivet.

⁽¹⁾ EGT C 325, 12.11.1999, s. 76.

⁽²⁾ EGT L 366, 15.12.1992.

⁽³⁾ EGT 196, 16.8.1967.

⁽⁴⁾ EGT L 230, 19.8.1991.

(2000/C 170 E/123)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1806/99

från Paul Rübzig (PPE-DE) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Ämne: Direktutskick av nationella abonnentförteckningar över gränserna

Internationella teleunionen (ITU) är en sammanslutning av företag i telekommunikationsbranschen i hela Europa. När en abonnent vill få tag i telefonkataloger från en viss medlemsstat rekommenderar ITU abonnenten att vända sig till administrationen i det egna landet. Många tjänstenheter följer rekommendationen från denna institution, som inte är statlig och inte hör till gemenskapen, och lämnar endast ut sina respektive telefonkataloger inom det egna landets gränser.

Hur bedömer kommissionen detta sätt att agera, sett mot bakgrund av avregleringen av telekommunikationsbranschen och den inre marknad som håller på att skapas?

Kan kommissionen avfärda misstanke om brott mot konkurrens- respektive diskrimineringslagstiftningen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Erkki Liikanen

(5 november 1999)

Frågan gäller hur de nationella myndigheterna i medlemsstaterna skall tillämpa relevanta bestämmelser i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/10/EG av den 26 februari 1998 om tillhandahållande av öppna nätverk (ONP) för taltelefoni och samhällsomfattande tjänster för telekommunikation i en konkurrensutsatt miljö⁽¹⁾.

I artikel 15.2 i detta direktiv står det nämligen (med som enda förbehåll att reglerna om skydd av personuppgifter och privatlivet måste iakttas) "skall medlemsstaterna, i enlighet med konkurrensreglerna i gemenskapsrätten, vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att undanröja all inskränkande reglering som förhindrar tillhandahållandet av de tjänster som förtecknas i bilaga I del 3". I förteckningen i bilaga I del 3 anges som punkt e och f tillgång till telefonistjänster i andra medlemsstater samt tillgång till nummerupplysning i en annan medlemsstat.

Frågeställarens beskrivning av Internationella teleunionen (ITU) och dess sätt att fungera gäller för den tid (innan EU antog liberaliseringsregler för telekommunikationerna) då ITU företrädde en samling nationella förvaltningar med ansvar för telekommunikationerna i ett sammanhang med offentliga monopol. Sedan dess har ITU:s sätt att fungera börjat förändras mot att ge uttryck för en tilltagande och alltmer utbredd uppdelning mellan telekomoperatörer och tillsynsmyndigheter.

Denna uppdelning har i EU kommit efter hand framför allt till följd av liberaliseringspolitiken och särskilt avskaffandet av de ensamrätter som telekomoperatörerna tidigare ofta kunde dra nytta av. Detta har inneburit att principen om åtskillnad mellan regleringsmyndighet och telekomoperatör kunnat etableras med hjälp av de liberaliseringsregler som EU antagit. Idag deltar både de nationella förvaltningarna och de ekonomiska aktörerna från ITU:s medlemsländer i arbetet, men genom EU-reglerna måste deltagande förvaltningar från EU-länderna förhålla sig oberoende till intressen företrädde av någon av de olika operatörer som kan tänkas bidra till ITU:s arbete.

Det bör vidare nämnas att ITU:s rekommendationer, vilket för övrigt framgår av benämningen, inte är tvingande och att EU-länderna således inte får tillämpa dem annat än om de är förenliga med gällande EG-rätt.

Slutligen har kommissionen för närvarande ingen information som tyder på att ITU:s rekommendationer skulle motverka den tillämpning av ovannämnda bestämmelser ur direktiv 98/10/EG som de ansvariga förvaltningarna i medlemsstaterna sköter.

(¹) EGT L 101, 1.4.1998.

(2000/C 170 E/124)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1811/99

från Olivier Dupuis (TDI) till kommissionen

(12 oktober 1999)

Ämne: Inväxling av de nationella valutorna

Den 1 januari 2002 ersätter euron de nationella valutorna i elva EU-länder. Inväxlingen av sedlar har naturligtvis förutsetts men däremot inte inväxlingen av mynt.

Anser inte kommissionen att det är nödvändigt att särskilda åtgärder utarbetas och antas så att alla EU-medborgare i de 11 länder som har infört euron skall ges möjlighet att växla in sina mynt till euro?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Pedro Solbes Mira

(11 november 1999)

Under tiden 1 januari 2002 till allra senast 30 juni 2002 skall de medlemsstater som deltar i Ekonomiska och monetära unionen (EMU) börja dra tillbaka mynt och sedlar i nationell valuta. Parlamentsledamoten tar upp två frågor: dels växlingen av nationella mynt mot euro i den medlemsstat där mynten har givits ut, dels omräkning av mynt från en medlemsstat till euro i en annan medlemsstat.

Enligt gemenskapslagstiftningen skall den första frågan besvaras på följande sätt. Vid växling av mynt i nationell valutaenhet till euro när övergångsperioden är slut (31 december 2001), skall respektive utgivare av mynt fortsätta att ta emot mynt i sin nationella valuta enligt lag och praxis i medlemsstaten i fråga, även om de inte längre är lagligt betalningsmedel. Det är alltså samma regler som gäller för sedlar.

Kommissionen ansåg det emellertid nödvändigt med ytterligare åtgärder för att garantera en smidig och övergång till euron som pålitligt betalningsmedel. Kommissionen utfärdade därför en rekommendation (98/286/EG⁽¹⁾) den 23 april 1998, där affärsbankerna uppmanas att utan avgift för sina kunder växla "hushållsbelopp" av sedlar och mynt i nationella valutaenheter till eurosedlar och euromynt under slutfasen.

Vad den första frågan beträffar, måste man först nämna att växling av mynt från en medlemsstat i en annan medlemsstat i euroområdet i allmänhet inte är möjligt för närvarande. Det gäller således att överväga huruvida en sådan tjänst bör införas i samband med att mynt och sedlar i euro införs, vad det skulle kosta, hur det skulle gå till och vem som skulle stå för kostnaderna och merarbetet. Med tanke på de särskilda transportproblem som hantering av mynt innebär, skulle en sådan tjänst i hela euroområdet troligen bli mycket dyrbar. De nationella mynten är i allmänhet av låg valör och skulle inte innebära några stora inkomster för den som erbjöde en sådan tjänst. Kommissionen är emellertid medveten om problemet och undersöker frågan tillsammans med Europeiska centralbankssystemet (ECBS) och medlemsstaterna för att nå en lösning som är på samma gång ekonomiskt försvarbar och tillfredsställande för unionsmedborgarna.

⁽¹⁾ KOM(98) 961 slutlig.

(2000/C 170 E/125)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1814/99
från Luciana Sbarbati (ELDR) till kommissionen

(11 oktober 1999)

Ämne: Skydd av småskalig produktion av livsmedel i Italien

I enlighet med de åtaganden som Europeiska unionen har gjort, har några direktiv på livsmedelsområdet förenklats så att de endast tar hänsyn till de grundläggande krav som produkterna måste uppfylla för att de skall få cirkulera fritt på den inre marknaden.

Kan kommissionen tala om på vilket sätt de kvalitets- och hygienkrav som föreskrivs i dessa direktiv inte förhindrar utvecklingen och skyddet av traditionella småskaliga framställningsmetoder, vilka inte bara är en del av ett lands kulturarv och ger produkter av hög kvalitet utan även en viktig sektor både från ekonomisk synpunkt och ur sysselsättnings- och konsumentskyddssynvinkel?

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att förhindra att stora skador tillfogas de italienska företag som står för den småskaliga framställningen av olika livsmedel (bland annat Fabrianosalami, Fossaost, Colonnataspäck, honung, pasta, bröd och choklad) till förmån för de multinationella företagen vars produktion är industriell men av lägre kvalitet?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Erkki Liikanen

(4 november 1999)

Gemenskapens livsmedelslagstiftning syftar bland annat till att garantera skydd av folkhälsan genom inrättandet av bestämmelser bland annat rörande hygien och kontroll. Varje tillverkare måste respektera dessa regler, både i små- och storskalig produktion.

Kommissionen har inga uppgifter som tyder på att dessa bestämmelser, som gäller sedan länge, skulle påverka utvecklingen och skyddet av småskalig tillverkning negativt, eller leda till att sådana produkters kvalitet minskar. Dessutom gör rådets förordning (EEG) 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel⁽¹⁾ och rådets förordning (EEG) 2082/92 av den 14 juli 1992 om särartsskydd för jordbruksprodukter och livsmedel⁽²⁾ det möjligt att främja och skydda traditionella produkter så länge de uppfyller de fastställda kraven. Därigenom är beteckningarna för många livsmedelsprodukter, ofta från små företag med liten produktion, skyddade på gemenskapsnivå.

⁽¹⁾ EGT L 208, 24.7.1992.

⁽²⁾ EGT L 208, 24.7.1992.

(2000/C 170 E/126)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1815/99
från Robert Sturdy (PPE-DE) till kommissionen

(12 oktober 1999)

Ämne: Kommissionens anställningspolitik för tjänstemän

Kan kommissionen bekräfta att den använder sig av en åldersgräns som ett av anställningskriterierna för framtida tjänstemän och att denna åldersgräns i allmänhet är 45 år?

Vad är orsaken till en sådan politik?

Avser kommissionen att fortsätta med denna politik med tanke på att det i artikel 13 i EG-fördraget, såsom det ändrades genom Amsterdamfördraget, vilket trädde i kraft i maj 1999, nu uttryckligen stadgas att "...inom ramen för de befogenheter som fördraget ger gemenskapen, kan rådet genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet vidta lämpliga åtgärder för att bekämpa diskriminering på grund av kön, ras, etniskt ursprung, religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning"?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Neil Kinnock

(25 november 1999)

Den 21 januari 1998 beslutade kommissionen att gradvis genomföra processen att avskaffa åldersgränser vid rekrytering av personal.

I ett första steg fastställde kommissionen en åldersgräns på 45 år för alla uttagningsprov på grundnivån för rekrytering, i överensstämmelse med det ställningstagande som gjordes av parlamentets kansli den 20 oktober 1997. Överläggningar mellan institutionerna om rapporten från Reflektionsgruppen om personalpolitik fick till resultat att övriga institutioner förklarade sig beredda att höja åldersgränsen till 45 år.

Det bör dock noteras att parlamentet och rådet inte har bundit sig vid att anta den principiella ståndpunkt som kommissionen har intagit, vilken innebär att åldersgränserna vid personalrekrytering slutligen skall avskaffas.

(2000/C 170 E/127)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1818/99
från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(12 oktober 1999)

Ämne: Åtgärdsprogram om folkhälsa

Kan kommissionen ange i vilken utsträckning och till vilka organisationer (offentliga eller privata), institut, företag, kooperativ eller enskilda personer anslag har beviljats (antingen överföringarna redan har skett eller inte) beträffande folkhälsoprogrammet för främjande, information och utbildning rörande hälsovårdsfrågor inom ramen för åtgärderna för folkhälsa (1996-2000)?

Har det kontrollerats att anslagen går dit de skall och att initiativen ger goda resultat?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(25 november 1999)

Kommissionen kommer att se till att parlamentsledamoten och Europaparlamentets generalsekretariat får förteckningen över de projekt som finansierats inom åtgärdsprogrammet för främjande av och upplysning, undervisning och utbildning om hälsa inom ramen för verksamheten på folkhälsoområdet (åren 1996-1999).

Utvärderingen efter halva tiden av detta åtgärdsprogram kommer att sändas till Europaparlamentet och rådet för kännedom efter kommissionens godkännande.

(2000/C 170 E/128)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1821/99**från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen**

(12 oktober 1999)

Ämne: Förvaltningen av yrkesutbildningsprogrammet Leonardo

Yrkesutbildning är något EU kan använda som strategiskt vapen för att effektivt bekämpa arbetslösheten.

Ett av de instrument som då står till förfogande är gemenskapsprogrammet Leonardo, vilket fick stora rubriker i samband med de allvarliga bedrägerianklagelser som riktades mot den ansvariga kommissionsledamoten Edith Cresson, något som med rätta anses vara en av huvudorsakerna till att kommissionen tvingades avgå.

I artikel 117 i den italienska konstitutionen fastställs att ansvaret för yrkesutbildningen åligger regionerna. Men i Italien är det utbildningsministeriet som hittills skött förvaltningen av Leonardoprogrammet, något som, för att uttrycka sig milt, inte tycks korrekt och förvisso författningsstridigt.

Med detta som bakgrund undrar jag om kommissionen kan kontrollera följande:

1. Har det italienska utbildningsministeriet verkligen på egen hand förvalt yrkesutbildningsprogrammet Leonardo?
2. Skickades programmets medel direkt till utbildningsministeriet från kommissionen eller gick pengarna via arbetsmarknadsministeriet?
3. Har utbildningsministeriet använt medlen för att stödja försöksverksamhet?
4. Vilka förbindelser har funnits mellan utbildningsministeriet och kommissionens ledamot Edith Cresson?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Viviane Reding

(11 november 1999)

Programmet Leonardo da Vinci förvaltas direkt av kommissionen och — i medlemsstaterna — av nationella samordningsinstanser.

För Italiens del är det Istituto Formazione Lavoratori (ISFOL) (Via Morgagni, 30, 00161 Rom). Detta offentliga organ är — i fråga om programmet Leonardo da Vinci — underställt arbetsmarknads- och utbildningsministeriernas tillsyn. Företrädare för dessa ministerier sitter i programkommittén som sammanträder i Bryssel under kommissionens ordförandeskap.

Nedan besvaras parlamentsledamotens fyra frågor:

1. Utbildningsministeriet har alltså inte förvalt programmet direkt.
  2. Medlen överfördes av kommissionen till projektledarna, förutom vad gällde åtgärder för att stödja rörligheten. I dessa fall överförde kommissionen det övergripande stödet till ISFOL, som ingår avtal med de nationella förslagsställarna.
  3. Såsom angivits i punkterna 1 och 2 får ministerierna inga medel direkt från kommissionen.
  4. Det rörde sig om de sedvanliga politiska förbindelserna mellan medlemsstaternas nationella ministerier och kommissionens ledamöter.
-

(2000/C 170 E/129)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1830/99**från Ioannis Marínos (PPE-DE) till kommissionen**

(13 oktober 1999)

Ämne: Europas åldrande befolkning

I de studier som med jämna mellanrum publiceras i offentligheten ringer varningsklockorna oavbrutet var gång vår världsdels allt för låga födelsetal och ständigt åldrande befolkningsstruktur förs på tal. Den amerikanske professorn Samuel Preston vid universitetet i Pennsylvania förutspådde för en tid sedan att Europa år 2050 kommer att ha 25 procent färre invånare än idag. På tal om Grekland undeströk han att landets befolkning kommer att sjunka från 10,2 till 8,23 miljoner. Befolkningsstrukturen kommer också att förändras till följd av att de ekonomiska flyktingarna hela tiden blir allt flera. Eftersom dessa i regel är unga människor kommer den infödda befolkningen så småningom att få ge vika för och ge plats åt dem.

I enlighet med samma studie kommer den åldrande befolkningsstrukturen bland annat att leda till kännbara förändringar i det europeiska konsumtionsmönstret, den kommer att begränsa företagsverksamhet och leda till färre innovationer på varuproduktionens olika områden. Det är dessutom ett oundvikligt faktum att denna trend också kommer att spränga mindre livskraftiga socialförsäkringssystem i luften vilket kommer att skapa motsättningar mellan unga människor – de som skall stå för alla utgifterna – och äldre personer – till vilka så gott som alla resurser kommer att riktas.

Vilka konkreta åtgärder har Europeiska kommissionen utarbetat, och när och hur kommer kommissionen att genomföra dessa i syfte att försöka vända utbredningen av detta farliga fenomen som utgör ett hot mot hela Europa och dess överlevnadsmöjligheter?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(12 november 1999)

Kommissionen delar parlamentsledamotens åsikt att de kommande demografiska ändringarna kommer att vara så stora att de kräver nytänkande och en övergång från gammalmodiga metoder och strategier till nya. Under de senaste fem åren har kommissionen utvecklat flera initiativ för att väcka en debatt mellan och i medlemsstaterna om dessa frågor.

Kommissionen utgav demografiska rapporter 1994, 1995 och 1997 och antog tidigare i år meddelandet Mot ett Europa för alla åldrar – Att främja välfärd och solidaritet mellan generationerna ⁽¹⁾ i vilket man ställer upp vilka effekter befolkningens åldrande kommer att ha på sysselsättning, socialskydd, hälsovård och sociala tjänster och föreslår en strategi för effektiva åtgärder på dessa områden. Dessutom antog kommissionen nyligen meddelandet En samordnad strategi för att modernisera social trygghet ⁽²⁾, i vilket man lägger fram ett förslag till ett nytt samarbetsförfarande mellan kommissionen och medlemsstaterna på detta område.

Inom ramen för den europeiska sysselsättningsstrategin har man konstaterat att den låga sysselsättningsgraden bland äldre arbetstagare är en viktig fråga och medlemsstaterna har uppmanats att utveckla politiska åtgärder som främjar livslångt lärande och flexibla arbetsformer.

När det gäller hälso- och sjukvårdspolitik, åldringsvård och forskningsverktyg kommer kommissionen att särskilt uppmärksamma medicinsk och social forskning om åldrande i sitt femte ramprogram för gemenskapsforskning, som omfattar ett stort antal forskningsaktiviteter.

Kommissionen åtar sig att stimulera debatten om samhällsaspekterna av de demografiska förändringarna och ge medlemsstaterna stöd i deras sökande efter lämpliga strategier.

⁽¹⁾ KOM(1999) 221 slutlig.

⁽²⁾ KOM(1999) 347 slutlig.

(2000/C 170 E/130)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1836/99**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(13 oktober 1999)

Ämne: Utnyttjande av medel ur mål 2 för bistånd till Grekland

Under den diskussion som fördes i parlamentet om omedelbar hjälp till Aten med anledning av jordbävningen, uttalade sig kommissionsledamot Kinnock för kommissionen och sade att kommissionen tillsammans med den grekiska regeringen kommer att undersöka möjligheten att använda resurser ur mål 2 för detta ändamål.

Med kännedom om att Grekland hör till mål 1 vill jag fråga kommissionen på vilket sätt de jordbävning-drabbade områden skulle kunna omfattas av mål 2? Kommissionsledamoten hänvisade till den nuvarande gemenskapsstödraden. Finns det några förslag som kommissionen i så fall skulle kunna presentera?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(18 november 1999)

Parlamentsledamotens fråga måste bero på ett missförstånd, för Grekland är i sin helhet stödberättigat inom strukturfondens mål 1 både för den nuvarande programperioden och för nästa period (2000-2006).

Allt stöd från strukturfonderna till de områden som drabbades av jordbävningen den 7 september 1999 kommer därför att utges inom ramen för de operativa programmen för det aktuella gemenskapsstödet till Grekland eller för nästa. Kommissionen inväntar detaljerade förslag från de grekiska myndigheterna i detta hänseende.

(2000/C 170 E/131)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1838/99**från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen**

(13 oktober 1999)

Ämne: Bristande livsmedelskontroll i spanska hamnar

Europeiska kommissionen offentliggjorde i slutet av augusti 1999 en rapport om de veterinärinspektioner som byrån för livsmedel och veterinära frågor utfört i hamnar och på flygplatser i Spanien under perioden november 1998 till mars 1999. Vid dessa inspektioner upptäcktes allvarliga brister i hygienkontrollen vid vissa spanska gränsövergångar där man har befogenhet att utföra livsmedelskontroller.

Rapportens slutsatser finns tillgängliga på generaldirektorat XXIV:s hemsida. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta gentemot de spanska myndigheterna för att komma till rätta med den situation som beskrivs i veterinärbyråns rapport?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(9 november 1999)

Kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor har nyligen gjort två inspektioner i Spanien, en i november 1998 och en i februari 1999. Resultaten av dessa inspektioner har offentliggjorts i slutlig form på hemsidan för generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd med de spanska myndigheternas kommentarer och reaktioner på resultaten i rapportutkastet. Kommissionen har mottagit skriftliga svar angående de brister som nämns i rapporten, och kommissionen diskuterar fortfarande med de spanska myndigheterna om särskilda rekommendationer.

När det gäller bristfälliga anläggningar har de spanska myndigheterna meddelat att de håller på och ändrar dessa eller planerar nya. När det gäller bristfälliga förfaranden vid gränsövergångarna har administrativa åtgärder omedelbart vidtagits för att åtgärda problemet.

Kommissionen behandlar regelbundet flera gånger per år rekommendationer, antingen från kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor eller någon medlemsstat, som gäller införande av ändringar i den offentliggjorda förteckningen över gränskontrollstationer (kommissionens beslut 97/778/EG av den 22 juli 1997 om upprättande av en förteckning över gränskontrollstationer som godkänts för veterinärkontroller av produkter och djur från tredje land, om fastställande av närmare bestämmelser om de kontroller som skall utföras av kommissionens veterinäre experter och om upphävande av beslut 96/742/EG⁽¹⁾). Förteckningen över gränskontrollstationer ändrades nyligen genom kommissionens beslut 1999/577/EG av den 20 juli 1999⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT L 315, 19.11.1997.

⁽²⁾ EGT L 219, 19.8.1999.

(2000/C 170 E/132)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1841/99

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(13 oktober 1999)

Ämne: Uppförande av ett solkraftverk för elproduktion i Frangokastello i regionen Sfakia på Kreta

Invånare i området kring Frangokastello i Sfakia på Kreta har vänt sig till mig och uttalat protester och klagomål mot planerna på att uppföra ett solkraftverk för produktion av elenergi i området. Kraftverket skall enligt planerna dock alternativt drivas med flytande gas under perioder av mindre sol. Enligt invånarna kommer projektet att få stöd från Europeiska unionen genom programmet Thermie.

Kan kommissionen upplysa mig om huruvida den faktiskt har för avsikt att finansiera ifrågavarande projekt och, om så är fallet, undrar jag också i vilken omfattning man låtit utföra en studie över konsekvenserna av projektet, detta både ur miljösynpunkt — området utmärks för sin enastående skönhet och har införlivats i programmet Natura 2000 — och med beaktande av ekonomiska och kulturella aspekter, eftersom kraftverket enligt planerna skall uppföras alldeles i närheten av ett område som inom sig rymmer såväl antika minnesmärken som byar där människor bor och livnär sig på turism som är den viktigaste inkomstkällan för dem.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Loyola de Palacio

(17 november 1999)

Inom programmet Thermie har projektet TE-235-96 (solvärmekraftverk i Frangokastello, Kreta-Theseus) fått stöd för den första etappen som omfattar konstruktion av anläggningen.

Genomförandet av projektet beror helt och hållet på de nationella (grekiska) bestämmelserna och förfarandena vad gäller de tillstånd som krävs för markanvändning, fysisk planering, miljökonsekvenser, byggande, drift och anslutning till nätet. Om sådana tillstånd inte ges får projektet inget ytterligare stöd. Det bör särskilt påpekas att Frangokastello ligger i ett område som upptas i förteckningen över områden av gemenskapsintresse för nätet Natura 2000 som de grekiska myndigheterna överlämnat i enlighet med rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾. Miljökonsekvensbeskrivningen för utbyggnaden skall därför beakta områdets bevarandestatus så att försämringar kan undvikas.

När nationella eller lokala myndigheter har gett tillstånd kan kommissionen endast utgå ifrån att miljöhänsyn har tagits. Kommissionen har inte behörighet att blanda sig i lokala frågor. Kommissionen får dock ingripa om den får kännedom om möjliga överträdelser av gemenskapens bestämmelser.

(¹) EGT L 206, 22.7.1992.

(2000/C 170 E/133)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1863/99
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(14 oktober 1999)

Ämne: Likställda kvalifikationer inom Europeiska unionen

Känner kommissionen till att universitetet i Barcelona kräver att en brittisk student som redan har en examen från ett brittiskt universitet skall ha 156 poäng fler än dem som krävs av spanska studenter?

Anser inte kommissionen att detta strider mot europeisk lag som inte tillåter diskriminering mellan Europeiska unionens medborgare på grundval av deras nationalitet?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Viviane Reding

(4 november 1999)

Den information som parlamentsledamoten har gett medger ingen grundlig undersökning av situationen. Kommissionen har i ett fax till parlamentsledamoten specificerat vilka detaljer som är nödvändiga. Så snart informationen är tillgänglig skall kommissionen undersöka detta fall.

(2000/C 170 E/134)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1875/99
från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(12 oktober 1999)

Ämne: Risk för överträdelse av livsmiljödirektivet

Känner kommissionen till att belgiska, nederländska och tyska staten håller på att ta fram en revitaliseringsplan för järnvägslinjen längs Rhen?

Känner kommissionen till att denna historiska järnvägsförbindelse för godstransporter går rakt igenom nationalparken De Meinweg?

Känner kommissionen till att De Meinweg pekas ut i Natura 2000-programmet som ett bullerfritt specialskyddsområde?

Känner kommissionen till att man i livsmiljödirektivet 92/43/EEG (¹) särskilt framhåller den för Nederländerna unika huggormen vipera berus?

Håller kommissionen med om att det strider mot livsmiljödirektivet, som särskilt skyddar huggormen vipera berus, salamandern triturus cristatus, paddan pelobates fuscus och tranor att väcka nytt liv i en godstransportlinje som går rakt igenom detta område?

Vad kommer kommissionen att göra för att se till att Nederländerna helt och hållet följer livsmiljödirektivet när det gäller nationalparken De Meinweg?

Är kommissionen beredd att utöva påtryckningar på Nederländernas, Belgiens och Tysklands regeringar för att få dem att seriöst utreda modernare alternativ till Rhenlinjen, till exempel en förbindelse via Venlo?

Anser kommissionen att en modern järnvägsförbindelse för godstransporter också bör kombineras med en ny förbindelse för passagerartransport på sträckan Antwerpen – Venlo – Ruhrområdet?

(¹) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(22 november 1999)

Kommissionen känner till diskussionerna mellan de belgiska, tyska och nederländska myndigheterna om ett eventuellt återöppnande av järnvägslinjen längs Rhen. Kommissionen har emellertid inte informerats om resultaten av dessa diskussioner.

Kommissionen känner till att denna järnvägslinje går igenom nationalparken De Meinweg.

Kommissionen känner också till att De Meinweg tillhör nätverket Natura 2000. Nationalparken har klassificerats som ett särskilt skyddsområde enligt rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar (¹) (1600 ha). Den har också föreslagits som ett område av gemenskapsintresse enligt rådets direktiv 92/43/EG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (1807 ha). Kommissionen har likaså informerats om att detta område är klassificerat som "Stiltegebiet". Denna klassificering bygger emellertid endast på nationell lagstiftning och har ingen konsekvenser enligt gemenskapslagstiftningen.

Huggorm (*Vipera berus*) nämns inte i bilaga II eller IV till direktiv 92/43/EG, så denna art är inte skyddad enligt detta direktiv. Medlemsstaterna har givetvis möjlighet att själva skydda områden och arter som inte nämns i direktiv 92/43/EG. Så är också fallet med huggormen i Nederländerna. Detta kan emellertid också vara en aspekt som har relevans för tillämpningen av rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (²).

De Meinweg skyddas av direktiv 92/43/EG, i synnerhet av artikel 6.2-4. Enligt artikel 7 i direktiv 92/43/EG gäller dessa bestämmelser också för de särskilda skyddsområden som klassificerats enligt direktiv 79/409/EEG. Återöppnandet av järnvägen längs Rhen tycks vara ett projekt som kan påverka De Meinweg på ett betydande sätt, i den mening som avses i artikel 6.3. Om så är fallet måste projektet underkastas en lämplig bedömning av konsekvenserna för De Meinweg, särskilt när det gäller livsområden och arter som är skyddade enligt direktiv 92/43/EG och direktiv 79/409/EG såsom större vattensalamander (*triturus cristatus*), lökgroda (*pelobates fuscus*) och trana (*grus grus*). Om denna bedömning leder till slutsatsen att det finns negativa konsekvenser gäller artikel 6.4. Tillämpningen av artikel 6.4 är medlemsstatens första ansvar. På grundval av föreliggande information kan kommissionen inte bedöma om direktiv 79/409/EEG eller 92/43/EG överträts. Därför kommer kommissionen att be de nederländska myndigheterna om mer information om projektet och dess konsekvenser enligt direktiv 79/409/EEG och 92/43/EG. Projektet skulle inte endast påverka De Meinweg utan även Weerter en Budelerbergen, ett område som föreslagits som ett särskilt skyddsområde enligt direktiv 79/409/EEG. När det gäller De Meinweg kommer kommissionen inte att vidta några vidare åtgärder för närvarande, eftersom inget hittills tyder på att direktiv 79/409/EEG eller 92/43/EG redan skulle ha överträts.

I detta stadium av projektet är det de berörda medlemsstaternas sak att bedöma tänkbara alternativ till projektet. En sådan bedömning är obligatorisk ifall projektet omfattas av artikel 6.4 i direktiv 92/43/EG. Kommissionen kommer att begära information av de nederländska myndigheterna om tillämpningen av artikel 6.4. Enligt subsidiaritetsprincipen är det de berörda medlemsstaternas sak att bedöma och avgöra den framtida användningen av järnvägslinjer, inklusive frågan om en linje kan användas för både persontransporter och godstransporter.

(¹) EGT L 103, 25.4.1979.

(²) EGT L 175, 5.7.1985.

(2000/C 170 E/135)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1884/99**från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen**

(29 oktober 1999)

Ämne: Laxpolitiken i Östersjön

Undersökningar visar att naturlaxen inte längre klarar av att fortplanta sig i Torne älv. Dessa laxar lever i Östersjön och leker uppe i älvarna. Det faktum att Europeiska kommissionen numera i olika sammanhang ställt sig bakom en allt mer liberal politik för laxfisket i Östersjön försvårar förverkligandet av EU:s målsättningar för 2010 om ett förnyat laxbestånd. Har kommissionen noterat problemet i Torne älv och kommer det på något sätt att påverka EU:s politik i anslutning till laxfisket i Östersjön?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(23 november 1999)

I februari 1997 antog Internationella fiskerikommissionen för Östersjön (IBSFC) en handlingsplan för laxen. Målen för denna handlingsplan är att uppnå en naturlig fortplantning om minst 50 % av den potentiella kapaciteten i alla vattendrag med naturlax, att förbättra laxens levnadsmiljö och att återinföra lax i vattendrag där naturlax kan leva. Handlingsplanen har kompletterats med nationella åtgärder som förbjudna områden och tidsbegränsning av fisket.

Internationella rådet för havsforskning (ICES) har bekräftat att de åtgärder som vidtagits medfört en betydande ökning av antalet laxar som återvänder till det vattendrag där de kläckts. Eftersom fler laxar leker i vattendragen har produktionen av smolt (laxyngel) ökat.

Denna förbättring kan inte konstateras i alla vattendrag med lax. I Torne älv har ökningen dock varit mycket stor. ICES rapporterar att det finns lax i vissa delar av älven för första gången sedan andra världskriget. Enligt ICES och nationella källor har laxproduktionen i Torne älv inte upphört. Tvärtom var produktionen 1998 bland de högsta sedan början på 1970-talet. Även om produktionen minskade 1999 är den fortfarande mycket god, och nästan fem gånger större än under perioden 1976-1987. Den minskade produktionen 1999 var väntad eftersom den då återvändande laxen fötts under år då antalet yngel minskat på grund av M74-syndromet, vilket medförde att färre laxar deltog i leken. Enligt ICES' prognos för Torne älv kan det mål som satts upp i handlingsplanen för lax komma att uppnås inom kort.

Mot bakgrund av detta kan inte kommissionen dela parlamentsledamotens åsikt att laxens reproduktion i Torne älv upphört.

De uppmuntrande tecknen på ökad produktion av naturlax i flera vattendrag runt Östersjön bekräftar att de åtgärder som införts av IBSFC och som kompletterats med nationella åtgärder är effektiva. Det finns dock vattendrag där situationen inte förbättrats på samma sätt. Kommissionen är övertygad om att man måste fortsätta arbeta i enlighet med en ansvarsfull strategi för att uppnå målen.

(2000/C 170 E/136)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1887/99**från Glyn Ford (PSE) till kommissionen**

(29 oktober 1999)

Ämne: Hur djurens välfärd påverkas av tillväxthormonet rBST

Kommer kommissionen att insistera på att behöriga kommittéer undersöker alla bevis för den särskilda inverkan tillväxthormonet rBST har på djurhälsan i samband med att det företag som äger rättigheterna till preparatet på något sätt ansöker om tillstånd för att saluföra det för användning inom EU?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne*(15 november 1999)*

Vetenskapliga kommittén för djurs hälsa och välbefinnande avgav sitt yttrande den 10 mars 1999 om riskbedömning av bovint somatotropin (BST). Slutsatsen i rapporten är att BST inte bör ges till mjölkkor, eftersom det kan medföra allvarliga hälsoproblem (t.ex. mastitis, klöv- och benåkommor) och negativt påverka fortplantningen.

Om inte ett företag eller vetenskaplig forskning tillför nya rön, som föranleder en omprövning, är riskbedömningen av BST i samband med djurs hälsa och välbefinnande avslutad.

(2000/C 170 E/137)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1888/99**från Glyn Ford (PSE) till kommissionen***(29 oktober 1999)*

Ämne: Transport av levande djur

Känner kommissionen till att den brittiska djurskyddsföreningen RSPCA (Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals) uppgett att Frankrike fortfarande inte efterlever EU:s direktiv (95/29/EG)⁽¹⁾ om skydd av djur vid transport?

Kan kommissionen ange vilka resultat man uppnått genom de förfaranden vid fördragsbrott enligt artikel 226 (f.d. 169) i EG-fördraget som fortfarande pågår mot Frankrike på grund av att landet inte lyckats tillkännage de åtgärder som måste vidtas för att genomföra direktivet? Vilka åtgärder vidtas för att se till att EU:s lagstiftning efterlevs till punkt och pricka?

⁽¹⁾ EGT L 148, 30.6.1995, s. 52.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne*(29 november 1999)*

De överträdelseförfaranden som kommissionen har inlett mot Frankrike berör ett ofullständigt genomförande av rådets direktiv 95/29/EG av den 29 juni 1995 om ändring av direktiv 90/628/EEG om skydd av djur vid transport.

Kommissionen vände sig till EG-domstolen den 15 juni 1999.

De franska myndigheterna har under tiden informerat kommissionen om att den lagstiftning som skall säkerställa att direktivet genomförs fullständigt håller på att utarbetas.

Efter inspektion utarbetade kommissionen en särskild rapport. I rapporten, som finns på webbplatsen för generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd⁽¹⁾, riktas ett antal rekommendationer till Frankrike om otillfredsställande förhållanden. Kommissionen avser att fullfölja ärendet om Frankrike inte avhjälpes bristerna.

⁽¹⁾ Webadress: <http://europa.eu.int/comm/dg24/>.

(2000/C 170 E/138)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1892/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen***(29 oktober 1999)*

Ämne: Urban-programmet

På Europaparlamentets initiativ kommer gemenskapsprogrammet Urban att finnas kvar under perioden 2000–2006. Parlamentet har dessutom önskat att programmet skall riktas mot små och medelstora städer inom EU.

Kan kommissionen klargöra hur den tänker se till att Europaparlamentets önskemål tillgodoses? Tidigare har det varit allmän regel att de städer som vill komma ifråga för programmet måste ha minst 100 000 invånare. Kommer detta nu att ändras så att 100 000 invånare i stället blir det maximala tillåtna invånarantalet och parlamentets begäran därigenom uppfylls?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(1 december 1999)

I det utkast till riktlinjer för gemenskapsinitiativet Urban som antogs av kommissionen den 13 oktober 1999⁽¹⁾ anges tydligt att det inte längre kommer att gälla något minimikrav på invånarantal för att städer skall vara stödberättigade. Kommissionen begär endast att varje berört stadsområde skall ha ett befolkningsunderlag på minst 10 000 personer.

Medlemsstaterna har alltså möjlighet att föreslå såväl små och medelstora städer som större städer, precis som Europaparlamentet önskade.

⁽¹⁾ KOM(1999) 477 slutlig

(2000/C 170 E/139)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1894/99

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(29 oktober 1999)

Ämne: Kommissionens tillstånd till samriskföretaget Siemens och Fujitsu

Enligt uppgifter i pressen gav kommissionen den 3 oktober tillstånd till ett samriskföretag som bildats av det japanska Fujitsu Limited och det tyska Siemens AG, sedan kommissionen ställt vissa ekonomiska och handelsrelaterade krav. Några sysselsättningsmässiga krav ställdes inte, enligt vad som uppges.

Det är känt att avtal som syftar till företagskoncentration eller bildande av samriskföretag (joint ventures) i allmänhet betyder interna omstruktureringar i de berörda företagen, och att de innebär påtryckningar om att minska antalet anställda.

Frågan om företags omlokaliseringar, nedläggningar och strategier för att minska personalstyrkan är ständigt aktuell. I Portugal kommer eventuellt Siemens fabriker att läggas ned, och Michelin-fabrikerna har försökt avskeda tusentals arbetare. Jag skulle därför vilja fråga kommissionen om den, då den godkänner samriskföretag eller sammanslagning av multinationella företag på den inre marknaden, inte ställer upp några arbetsmarknadsrelaterade villkor, såsom krav på att sysselsättningsnivån skall bibehållas eller ökas? Och om kommissionen ställer sådana krav, vilka krav har den då ställt i detta särskilda fall?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(29 november 1999)

Den 30 september 1999 beslutade kommissionen att godkänna bildandet av ett samriskföretag mellan Fujitsu och Siemens. Transaktionen som beslutet gäller syftar till att slå ihop de två företagens verksamheter i Europa, som skall svara för utveckling, produktion och försäljning av datorer och tillhörande produkter. Kommissionen bedömde transaktionen utifrån koncentrationsförordningen (rådets förordning (EG) nr 1310/97 av den 30 juni 1997 om ändring av förordning (EEG) nr 4064/89 om kontroll av företagskoncentrationer⁽¹⁾).

Kommissionen försökte fastställa huruvida denna transaktion skulle skapa eller förstärka en dominerande ställning på de marknader där samriskföretaget skall verka. Med tanke på moderbolagens marknadsandelar och med tanke på de starka konkurrenter som finns på dessa marknader fann kommissionen att risken för detta var obefintlig. Effekterna av samordningen mellan de två moderbolagen skulle dessutom inskränka sig till marknaden för arbetsstationer till den finansiella sektorn. För att undanröja tvivlen om konkurrensen i

det avseendet åtog sig Siemens att avyttra Siemens Nixdorf Retail and Banking Systems GmbH, ett dotterbolag som är verksamt just på denna marknad. Kommissionen godkände därför koncentrationen, under förutsättning att det berörda företaget fullgör sitt åtagande.

Kommissionen har förvissat sig om att samriskprojektet mellan Fujitsu och Siemens inte kommer att snedvrída konkurrensen på de relevanta marknaderna inom den gemensamma marknaden. Den har inte ställt några sociala krav på att projektet skall bevara eller skapa arbetstillfällen. Förordningen om företagskoncentrationer föreskriver inga sådana krav.

I detta ärende finner kommissionen inga belägg för att samriskprojektet kommer att leda till förlorade arbetstillfällen. Dessutom består sammanslagningen huvudsakligen i att ge de båda företagen möjligheten att erbjuda ett komplett utbud av dataprodukter. Hittills har moderbolagen kompletterat varandra i sitt utbud på ett sådant sätt att samriskföretaget inte kommer att medföra några väsentliga överlappningar av företagets respektive aktiviteter.

Rent generellt måste transaktioner av detta slag bedömas positivt eftersom de ofta överensstämmer med kraven på en dynamisk konkurrens. Dessa transaktioner är ägnade att strukturera marknaderna, stärka den europeiska industrins konkurrenskraft och förbättra villkoren för en sysselsättningskapande tillväxt.

Kommissionen erinrar frågeställaren om att de två gemenskapsdirektiven om information till och samråd med arbetstagare kan finna tillämpning i detta fall. Det rör sig om rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar^(?) och rådets direktiv 94/45/EG av den 22 september 1994 om inrättandet av ett europeiskt företagsråd eller ett förfarande i gemenskapsföretag och grupper av gemenskapsföretag för information till och samråd med arbetstagare⁽³⁾.

Med stöd av dessa direktiv, nationella genomförandebestämmelser och de överenskommelser som slutits inom Siemens och Fujitsu om inrättandet av europeiska företagsråd borde representanter för arbetstagarna, såväl på nationell som på internationell nivå, där det är påkallat bli informerade och delta i överläggningar om den transaktion som frågeställaren hänvisar till och om de möjliga sociala konsekvenser den kan få.

(¹) EGT L 180, 9.7.1997.

(²) EGT L 225, 12.8.1998.

(³) EGT L 254, 30.9.1994.

(2000/C 170 E/140)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1896/99

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(29 oktober 1999)

Ämne: Programmet Ungdom för Europa

Kan kommissionen uppge vilka organ (offentliga eller privata), institutioner, företag, kooperativ och personer som har fått stöd eller bidrag via programmet Ungdom för Europa (program som syftar till att göra ungdomar delaktiga i den europeiska integrationen 1995-1999) och i vilken omfattning (oavsett om beloppen redan har utbetalats eller ej)? Programmets budget på 126 miljoner ecu motsvarar cirka 244 miljarder ITL.

Har man kontrollerat hur pengarna verkligen har fördelats och om initiativen har varit vällyckade?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Viviane Reding*(9 november 1999)*

En förteckning (projekt för projekt) över de organisationer som sedan 1995 fått bidrag från programmet "Ungdom för Europa", har översänts till parlamentsledamoten och till Europaparlamentets generalsekretariat. Den höga grad av decentralisering som programmets administration präglas av och som är en av dess starka sidor, innebär en viss fördröjning mellan urvalet av projekten, genomförandet av projekten, finansieringen och, slutligen, överlämnandet till kommissionen av det färdiga resultatet. Förteckningen är av denna anledning inte fullständig men dock representativ för den grupp av projekt genom vilka fler än 200 000 ungdomar kunnat delta i programmet sedan 1995.

De projekt som fått bidrag har valts ut antingen på central eller lokal nivå av juryer bestående av experter som har kontrollerat att ansökan, inklusive balansräkningen, överensstämmer med programmets målsättningar. De nationella kontoren spelar en viktig roll på olika stadier i genomförandeprocessen (val av projekt, rapportanalys, kontakten med mottagaren..) och de har för ändamålet ett eget kontrollsystem. Programmet "Ungdom för Europa" måste även följa kommissionens obligatoriska kontrollprocedur. I och med detta är alla de utvalda projekten, såväl på central som lokal nivå, skyldiga att följa ett avtal som fastställer bestämmelser för hur de gemenskapsmedel som utdelats bör användas. Genom detta avtal förbinder sig mottagaren att under avtalsperiodens sista två månader, skriva en slutrapport innehållande en beskrivning av de mål man satt upp att förverkliga inom projektets ram samt en slutavräkning för samtliga utgifter och lägga fram den antingen för det nationella kontoret eller för kommissionen. Ett förskott på 80 % utbetalas inom 30 dagar efter det att avtalet återsänts, vederbörligen signerat. Det återstående beloppet översänts inom 60 dagar efter det att det nationella kontoret eller kommissionen mottagit och godkänt slutrapporten. Det nationella kontoret och kommissionen förbehåller sig rätten att motsätta sig en utbetalning om denna rapport inte lagts fram inom tidsfristen eller om den anses ofullständig. Om det efter det att slutrapporten godkänts, visar sig att det i förväg utbetalade beloppet varit högre än det belopp som mottagaren berättigats till, är mottagaren skyldig att återbetala mellanskillnaden.

Vad beträffar uppföljning och kontroll, står det i avtalet att mottagaren är skyldig att förse det nationella kontoret eller kommissionen med all den information som de kan komma att be om angående förverkligandet av de projekt som avtalet syftar till. Mottagaren är skyldig att på alla sätt underlätta för uppföljningsbesök, kontroll och revision (av akter, av räkenskapshandlingar) från det nationella kontoret, från kommissionen och från revisionsrätten. Kontrollerna och revisionen kan utföras på plats och kan innebära en inspektion av räkenskaper och verifikationer för parter i projekten. För detta syfte skall verifikationerna sparas under fem år efter utbetalning för projektet i fråga samt efter avslutandet av detsamma.

Även de nationella kontoren är skyldiga att följa ett avtal med kommissionen om de bidrag som de skall administrera på nationell nivå. Detta avtal bygger på samma bestämmelser om uppföljning och kontroll som finns i avtalet för stödmottagare. De nationella kontoren förbinder sig att för kommissionen redovisa hur man använt de gemenskapsmedel som avses i avtalet. Kontoren är skyldiga att för varje åtgärd redovisa räkenskaper och lägga fram en statistisk deltidsrapport samt en slutrapport för kommissionen.

Utöver de kontroller av projekt på lokal nivå som utförs av de nationella kontoren, utför även kommissionens avdelningar för finansiering och budget eller revisionsrätten på kommissionens begäran, kontroller baserade på representativa urval. De nationella kontoren är även själva föremål för sådana kontroller. Avslutningsvis utförs även utvärderingar av genomförandet av projekten för kommissionens räkning av utomstående utvärderare. Den 6 februari 1998⁽¹⁾ publicerades en halvtidsutvärdering av programmet och en anbudsinfodran för slututvärderingen pågår.

För det nya programmet Ungdom, som man för närvarande förhandlar om, planerar kommissionen ett nytt, förbättrat system för administration och utvärdering, som möjliggör en uppföljning, även av projekt på lokal nivå, inom en rimlig tidsram. Man har inför det arbetet tagit intryck av de rekommendationer som finns i anvisningarna för förvaltning av bidrag. Ett förstärkt program kräver ett informationssystem som gör det möjligt att gruppera olika aktiviteter inom program på basis av den erfarenhet man har från "Ungdom för Europa". Detta skulle betyda att man kommer ett steg närmare en ännu effektivare administration och kontroll för användningen av gemenskapsmedlen.

⁽¹⁾ KOM(98) 52 slutlig.

(2000/C 170 E/141)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1899/99
från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(29 oktober 1999)

Ämne: Programmet Kalejdoskop (1996-1998)

Kan kommissionen uppge vilka organ (offentliga eller privata), institutioner, företag, kooperativ och personer som har fått stöd eller bidrag när det gäller gemenskapens program för stöd till konstnärlig och kulturell verksamhet, Kalejdoskop (1996-1998), och i vilken omfattning (oavsett om beloppen redan har utbetalats eller ej)? Programmets budget uppgår till 26,5 miljoner ecu, dvs. ca 51 miljarder ITL.

Har man kontrollerat hur pengarna verkligen har fördelats och om initiativen har varit vällyckade?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Viviane Reding

(23 november 1999)

Svaret på den första delen av frågan är väldigt omfattande och innefattar ett flertal publikationer och därför kommer kommissionen att sända all nödvändig information direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

Beträffande den andra delen av frågan följs utvecklingen av de utvalda projekten med hjälp av delrapporter och slutrapporter. De beviljade ekonomiska bidragen betalas ut först sedan dessa rapporter har granskats och godkänts av kommissionen.

(2000/C 170 E/142)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1901/99
från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(29 oktober 1999)

Ämne: Programmet Rafael (1996-2000)

Kan kommissionen uppge vilka organ (offentliga eller privata), institutioner, företag, kooperativ och personer som har fått stöd eller bidrag via gemenskapsprogrammet för skydd av kulturarvet, Rafael, (1996-2000), och i vilken omfattning (oavsett om beloppen redan har betalats ut eller ej)? Programmets budget uppgår till 67 miljoner ecu, dvs. ca 130 miljarder ITL.

Har man kontrollerat hur pengarna verkligen har fördelats och om initiativen har gett bra resultat?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Viviane Reding

(23 november 1999)

an informera parlamentsledamoten om att programmet Rafael antogs av parlamentet och rådet i slutet av år 1997 med ett totalt anslag på 30 miljoner ecu och för en period av fyra år. Eftersom ramprogrammet "Kultur 2000" antogs under denna tid var emellertid 1999 det sista året för genomförande av programmet Rafael.

Som svar på den första delen av frågan kommer kommissionen att sända en förteckning direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

Beträffande den andra delen av frågan följs utvecklingen av de utvalda projekten upp genom delrapporter och slutrapporter. De beviljade ekonomiska bidragen betalas ut först sedan dessa rapporter har granskats och godkänts av kommissionen.

(2000/C 170 E/143)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1904/99**från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen**

(29 oktober 1999)

Ämne: Programmet Urban (1996-1999)

Det totala strukturfondsbidrag som har tilldelats Italien genom gemenskapsinitiativet Urban, ett program för stadsområden under perioden 1996-1999, uppgår till 298,4 miljoner ecu (dvs. ca 580 miljarder ITL).

Kan kommissionen uppge vilka organ (offentliga eller privata), institutioner, företag, kooperativ och personer som har fått stöd eller bidrag via programmet Urban och i vilken omfattning (oavsett om beloppen redan har betalats ut eller ej)?

Har man kontrollerat hur pengarna verkligen har fördelats och om initiativen har gett bra resultat?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(1 december 1999)

För programperioden 1994-1999 uppgår det strukturfondsbidrag som tilldelats Italien genom gemenskapsinitiativet Urban till 136,7 miljoner euro. Av detta belopp är 120,4 miljoner euro avsett för Europeiska regionala utvecklingsfonden och 13,3 miljoner euro för Europeiska socialfonden.

Helt enligt gällande bestämmelser betalar kommissionen ut Urban-stöden direkt till de myndigheter i medlemsstaterna som ansvarar för de operativa programmen och deras genomförande. Närmare upplysningar om de slutliga stödmottagarna kan erhållas hos det italienska ministeriet för offentliga arbeten.

Övervakningskommittéerna, som består av representanter för kommissionen, berörda ministerier och regioner, ser till att programmen genomförs på ett tillfredsställande sätt.

(2000/C 170 E/144)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1908/99**från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen**

(29 oktober 1999)

Ämne: Fjärde handlingsprogrammet på medellång sikt för jämställdhet mellan kvinnor och män (1996-2000)

Kan kommissionen uppge vilka organ (offentliga eller privata), institutioner, företag, kooperativ och personer som har fått stöd eller bidrag genom det fjärde handlingsprogrammet på medellång sikt för jämställdhet mellan kvinnor och män (1996-2000), och i vilken omfattning (oavsett om beloppen redan har betalats ut eller ej)? De gemenskapsmedel som är tillgängliga för perioden 1.1.1996-31.12.2000 uppgår till 30 miljoner ecu, vilket motsvarar 58 miljarder ITL.

Har man kontrollerat hur pengarna verkligen har fördelats och om initiativen har gett bra resultat?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(9 december 1999)

Kommissionen vill informera parlamentsledamoten om att den information som efterfrågas återfinns i förteckningarna över de projekt som finansierats under 1996, 1997, och 1998, liksom i sammanfattningen för 1999. Vi skickar exemplar av dessa direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

Vad gäller de belopp som efterfrågas delades under 1996 sammanlagt 4 098 268 euro ut för finansiering av projekt. För 1997 uppgick detta belopp till 4 927 598 euro och för 1997 var siffran 5 290 358 euro. Vad gäller 1999 planeras en sammanlagd projektfinansiering om 6 468 272 euro. I de ovannämnda dokumenten kan parlamentsledamoten finna mer detaljerade uppgifter om de bidrag som delats ut till projekt varje år.

Utöver projekten finansierar kommissionen även annan verksamhet inom ramen för det fjärde handlingsprogrammet. Följande belopp har avsatts för utarbetandet av årsrapporten om lika möjligheter för kvinnor och män: för 1996, 614 232 euro, för 1997, 558 197 euro och för 1998, 598 788 euro. Kommissionen avsatte 902 014 euro för undersökningar år 1996, 515 910 euro år 1997 och 196 419 euro år 1998.

Användningen av de bidrag som utbetalas inom ramen för handlingsprogrammet för lika möjligheter kontrolleras löpande av kommissionen. För varje projekt skall en delrapport och en slutrapport inlämnas innan respektive utbetalning sker.

(2000/C 170 E/145)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1915/99

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(14 oktober 1999)

Ämne: Genomförandet av Natura 2000

1. Vilket datum gäller nu för antagande av förteckningen över områden av gemenskapsintresse?
2. Hur ämnar kommissionen säkerställa att man utför en noggrann bedömning av medlemsstaternas förslag till skyddsområden?
3. Hur många anställda finns det vid Europeiska temacentret för naturvård, och vilka uppgifter har de?
4. Vilka åtgärder vidtas för att säkerställa att de informationskällor som temacentret använder för att fastställa fördelningen av livsmiljöer och arter i de enskilda medlemsstaterna är såväl tillräckligt omfattande som uppdaterade för att en korrekt utvärdering av förslagen från medlemsstaterna skall kunna utföras?
5. Är kommissionen övertygad om att de resurser som finns tillgängliga för temacentret är tillräckliga för att det skall kunna utföra sina uppgifter enligt de högsta standarderna?
6. Kommer den nya kommissionsledamoten med ansvar för miljöfrågor att utföra en utvärdering av temacentret i syfte att fastställa om det kan slutföra sina uppgifter inom den tid som det har till sitt förfogande?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(11 november 1999)

1. Kommissionen avser att så snart som möjligt anta förteckningarna över områden av gemenskapsintresse för var och en av de sex biogeografiska regionerna.

Medlemsstaterna är dock försenade — i vissa fall avsevärt försenade — med att överlämna sina förteckningar med förslag till nationella skyddsområden, vilket tvingat kommissionen att inleda rättsliga förfaranden gentemot dem.

Följande preliminära tidsplan gäller därför för respektive biogeografisk region:

- under år 2000: Makaronesiska regionen
- slutet av år 2000: Alpina regionen
- 2001: Atlantiska regionen, boreala regionen och Medelhavsregionen
- 2002: Fastlandsregionen

2. Kommissionen avser att anordna vetenskapliga seminarier för var och en av de biogeografiska regionerna i samarbete med Europeiska temacentret för naturvård.

Uppläggningsen av dessa seminarier och deltagarförteckningen har fastställts i samverkan med medlemsstaterna. Målet är att utvärdera de nationella förteckningarna över skyddsområden på grundval av den bästa tillgängliga vetenskapliga informationen.

Kommissionen baserar sig alltså på den befintliga vetenskapliga kunskapen samtidigt som det skall framhållas att det i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾ och i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽²⁾ inte anges entydiga kvantitativa kriterier utifrån vilka man skulle kunna göra en separat bedömning av varje enskilt område.

3. Europeiska temacentret för naturvård sorterar under Europeiska miljöbyrån. Kommissionen utövar inte inflytande på rekryteringen till eller fördelningen av uppgifter inom temacentret.

Såvitt kommissionen vet är tre personer i temacentrets centrala team avdelade att utvärdera de vetenskapliga uppgifterna för Natura 2000-nätet.

4. Insamlingen av vetenskapliga uppgifter faller inom Europeiska miljöbyråns ansvarsområde. All information kommissionen har översänts till temacentret: samfinansierade vetenskapliga undersökningar, undersökningar som genomförts inom ramen för Life-Natur-projekt, information som tillhandahållits bland annat av icke-statliga organisationer (NGO). Kommissionen kräver att medlemsstaterna skall tillhandahålla all den information de har tillgång till.

Kommissionen vill understryka att några medlemsstater inte har velat överlämna sina nationella förteckningar över skyddsområden med naturliga livsmiljöer och arter av gemenskapsintresse, eller att de inte har nämnt alla livsmiljöer eller arter som i själva verket finns i områden föreslagna för Natura 2000.

5. Kommissionen har vid flera tillfällen framhållit för miljöbyrån och för temacentrets ledningskommitté att en vetenskaplig utvärdering för Natura 2000 måste ges hög prioritet och att det är viktigt att stärka temacentrets centrala team.

6. Utvärderingen av temacentrumen faller inom miljöbyråns styrelses ansvarsområde. Kommissionen, som i likhet med Europaparlamentet har två företrädare i denna styrelse, skulle gärna medverka i en utvärdering av de resurser som krävs för temacentret för naturfrågor.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2000/C 170 E/146)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1916/99

från Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) till kommissionen

(14 oktober 1999)

Ämne: EU:s utvecklingsprogram till stöd för Moçambique

Skulle kommissionen kunna förklara varför EU:s utvecklingsprogram till stöd för Moçambique avbröts för en period på flera månader i början av detta år? Detta ledde till att hela program och diplomatiska förbindelser sattes på spel.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Poul Nielson

(9 november 1999)

Frågan måste bero på ett missförstånd. Kommissionen har inte under 1999 eller ens under de senaste åren fattat något beslut om att avsluta eller på annat sätt tillfälligt avbryta utvecklingsbiståndet till Moçambique.

Genomförandet av programmen för utvecklingsbistånd i Moçambique har fortskridit enligt planerna. Under det första halvåret 1999 godkände kommissionen två nya program till ett värde av 25,8 miljoner euro. Det har inte förekommit några särskilda problem i förhållandet till de moçambikiska myndigheterna under den period som parlamentsledamoten hänvisar till. Förbindelserna har snarare förbättrats, vilket har medfört att de moçambikiska myndigheterna i stor utsträckning har kunnat medverka vid utformningen, planeringen och genomförandet av biståndsprogrammen.

Parlamentsledamoten torde notera att gemenskapen för närvarande bidrar med betydande medel till Moçambique. Under 1998 uppgick utbetalningarna nämligen till 91 miljoner euro och prognoserna för 1999 och 2000 pekar för närvarande på 132 respektive 127 miljoner euro.

(2000/C 170 E/147)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1917/99

från Marco Pannella (TDI) till rådet

(15 oktober 1999)

Ämne: Kina — häktningar under benämningen "Custody and Repatriation"

Hundratusentals personer från de minst gynnade samhällsgrupperna i Kina (gatubarn, hemlösa, psykiskt sjuka, migranter etc.) blir årligen godtyckligt häktade utan specifika åtal eller rättegångar. Denna repressiva praxis, som kallas "Custody and Repatriation", har tillämpats i ännu högre grad under veckorna inför folkrepubliken Kinas 50-årsjubileum. Denna typ av fängsligt förvar kan pågå i flera månader under fasansfulla förhållanden, där de häktade utsätts för kontinuerligt fysiskt våld, undermålig hygien, mycket långa arbetsdagar och nästan total isolering. De häktade måste dessutom betala kostnaderna för häktningen vid de så kallade "Custody and Repatriation"-centren.

Vilka initiativ har rådet redan tagit eller ämnar ta för att få de kinesiska myndigheterna att utan dröjsmål avskaffa denna form av häktning som går stick i stäv mot andan och ordalydelsen i de internationella konventioner som landet har undertecknat?

Vilka åtgärder ämnar rådet vidta för att de kinesiska myndigheterna skall säkerställa att internationella organisationer får fritt tillträde till "Custody and Repatriation"-centren i väntan på att dessa godtyckliga häktningar skall avskaffas helt?

Vilka åtgärder ämnar rådet mer generellt vidta för att få Kina att fullt ut och påvisbart respektera konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter?

Svar

(17 december 1999)

1. EU har uttryckt sin oro över kränkningar av de mänskliga rättigheterna i Kina vid flera tillfällen, både i multinationella forum och i bilaterala kontakter med de kinesiska myndigheterna, och särskilt inom ramen för dialogen mellan EU och Kina om de mänskliga rättigheterna. Vid denna dialog tar EU regelbundet bland annat upp frågan om administrativt frihetsberövande och godtyckliga arresteringar. EU har med eftertryck uppmanat de kinesiska myndigheterna att ändra sin politik på detta område och att respektera bestämmelserna i FN-konventionerna om medborgerliga och politiska rättigheter och om sociala, ekonomiska och kulturella rättigheter som landet undertecknat de senaste två åren. EU har vidare betonat vikten av att följa upp de rekommendationer som utarbetades av FN:s särskilda arbetsgrupp för godtyckligt frihetsberövande och fängsligt förvar efter dess besök i Kina. Vidare har EU uppmanat Kina att fortsätta samarbetet med Internationella rödakorskommittén när det gäller tillträde till förvarscentren. Slutligen har EU erbjudit sig att utarbeta projekt för tekniskt bistånd för att hjälpa den kinesiska regeringen att ratificera och genomföra de ovan nämnda FN-konventionerna.

2. Den senaste omgången av dialogen mellan EU och Kina om de mänskliga rättigheterna hölls den 19 oktober i Peking. Vid detta tillfälle informerade de kinesiska myndigheterna EU om planerade reformer när

det gäller administrativt frihetsberövande. De rapporterade också om gott samarbete med Internationella rödakorskommittén i fråga om tillträde till försvarscentren och en beredvillighet att fortsätta med det samarbetet. Slutligen förklarade de sig redo att ta emot rättslig hjälp och sakkunskap från EU i syfte att ratificera och genomföra FN-konventionerna.

(2000/C 170 E/148)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1923/99

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(4 november 1999)

Ämne: Svar på parlamentets frågor

1. Hur lång tid har det i genomsnitt tagit kommissionen att svara på icke-prioriterade skriftliga frågor som Europaparlamentets ledamöter inlämnat det senaste året?
2. I vilken utsträckning motsvarar detta liknande förfaranden i medlemsstaternas parlament?
3. Vilka förslag tänker kommissionen lägga fram för att förkorta tiden det tar att besvara denna typ av frågor?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Loyola de Palacio

(4 november 1999)

1. Kommissionen gav 3 013 svar på icke-prioriterade frågor skriftliga frågor från parlamentets ledamöter under 1998, som i genomsnitt tog sex veckor och fyra dagar för vart och ett svaren.
2. Kommissionen har inga uppgifter om de frågor som ställts i medlemsstaternas parlament. Det kan emellertid noteras att kommissionen och de nationella förvaltningarna inte är riktigt jämförbara, särskilt i fråga om behovet av samordning mellan kommissionens avdelningar, de antagningsförfaranden som garanterar kollegialt ansvar och kravet på att svara på frågeställarens språk.
3. I samband med utnämningen av den nya kommissionen uttryckte den vice ordförande med ansvar för kontakterna med parlamentet sin tydliga avsikt att svara snabbare på parlamentets frågor. Sedan dess har kommissionens interna förfaranden ändrats, vilket borde leda till en faktiskt förkortning av den tid det genomsnittligen tar att besvara frågorna. Kommissionen håller emellertid med om att det borde vara möjligt att besvara alla skriftliga frågor inom den sexveckorsperiod som anges i parlamentets arbetsordning och den kommer att fortsätta strama upp sina förfaranden för att uppnå detta.

(2000/C 170 E/149)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1925/99

från Luis Berenguer Fuster (PSE) till kommissionen

(4 november 1999)

Ämne: Bestämda uppgifter i anslutning till den undersökning som inlett av den spanska statens stöd till elsektorn

I ett svar till Juan Manuel Eguiagaray, ledamot av socialistgruppen, i det spanska parlamentet den 17 september 1999 ansåg den spanska regeringen att den sjätte övergångsbestämmelsen som i lagen om elsektorn, enligt ordalydelsen i lag nr 50/1998, fastställer kostnaderna för övergång till konkurrens för elbolag, inte inbegriper något sådant statligt stöd som avses i artikel 92.1 i fördraget.

I svaret uppger regeringen vidare att kommissionen har begärt bestämda uppgifter som har lagts fram och att förhandlingar om beräkningen av kostnaderna för övergång till konkurrens pågår för närvarande. Vid dessa förhandlingar diskuteras enligt regeringen emellertid inte begreppet "kostnader för övergång till konkurrens", eftersom detta är något som kommissionen redan har godkänt.

Mot bakgrund av dessa märkliga uppgifter ställs följande fråga:

- Är kommissionen överens med den spanska regeringen om att ersättningen av dessa kostnader för övergång till konkurrens inte utgör statligt stöd?
- Hade den spanska regeringen den 17 september 1999 lagt fram alla de uppgifter som kommissionen hade begärt?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(19 november 1999)

Kommissionen har redan meddelat den spanska regeringen sin preliminära bedömning, nämligen att kostnader för övergång till konkurrens är statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 (tidigare artikel 92) i EG-fördraget. Det framgår också av att kommissionen registrerat ärendet som ett icke anmält stöd. I kommissionens beslut av den 8 juli 1999 om Spaniens ansökan om en övergångsordning enligt artikel 24 i Europaparlamentets och rådets direktiv 96/92/EG av den 19 december 1996 om gemensamma regler för den inre marknaden för el⁽¹⁾ anges i punkterna 2.2.3 och 3.2 att kostnaderna för övergång till konkurrens bör bedömas mot bakgrund av konkurrensreglerna, särskilt artikel 87.3 c i EG-fördraget. Men det rör sig som sagt om en preliminär bedömning som fastslås definitivt i det slutliga beslutet.

Kommissionen har regelbundna kontakter med de spanska myndigheterna i denna fråga. Per den 17 september 1999 hade kommissionen ännu inte mottagit alla uppgifter som behövs för att fatta ett beslut i ärendet.

⁽¹⁾ EGT L 27, 30.1.1997.

(2000/C 170 E/150)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1926/99

från Laura González Álvarez (GUE/NGL) till kommissionen

(4 november 1999)

Ämne: Bristfälligt genomförande av projektet för återställande och förbättring av parken Casa de Campo i Madrid

Den 31 mars och den 20 november 1997, samt nyligen den 1 oktober 1999, vände sig medborgarföreningen "Salvemos la Casa de Campo" (ung. låt oss rädda Casa de Campo) skriftligen till generaldirektorat XVI vid kommissionen. I denna skrivelse anmäldes ett flertal fel som enligt föreningen håller på att begås vid genomförandet av projekt 95.11.61.021-E för återställande av förfallna områden och förbättring av miljön i parken Casa de Campo.

Man fäster särskild uppmärksamhet vid byggnaden av två dammar i bäcken Meaques inom ramen för den första projektfasen. Dessa dammar stoppade helt enkelt vattenflödet vilket orsakade stora myggmängder och dålig lukt till nackdel för den egentliga funktionen som är biologisk rengöring av bäcken i enlighet med projektplanen. Dessa två dammar har senare förstörts.

Å andra sidan godkände Madrids kommunfullmäktige den 28 februari 1998 den andra planen för en helhetsdränering av Madrid. Enligt nämnda plan, som även finansieras av sammanhållningsfonden, skall bäcken Meaques istandsättas för ett belopp på 388 miljoner pesetas med hjälp av olika åtgärder och fyra dammbyggen.

Kan kommissionen kontrollera om det har förekommit dubbla utbetalningar i fråga om byggnad och rivning av dessa dammar? Har genomförandet av nämnda projekt försenats och av vilka orsaker? Av vilka orsaker har projektet ändrats så att man byggt nya parkeringsplatser i stället för att minska riskerna med förlorad mark och erosion? Varför har man fortfarande inte återställt historiska föremål eller miljön, såsom den historiska muren från 1700-talet? Varför har man inte begränsat trafiken bestående av över 50 000 fordon som dagligen löper genom parken Casa de Campo och som får mycket skadliga följder för miljön?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(26 november 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 170 E/151)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1929/99

från Jan Wiersma (PSE) till kommissionen

(4 november 1999)

Ämne: Behandlingen av zigenare i Tjeckien

Känner kommissionen till avsikterna hos kommunstyrelsen i den tjeckiska kommunen Usti Nad Labem att låta bygga en mur i ett bostadsområde för att avskilja den del där zigenare är bosatta från resten av området?

Anser kommissionen detta projekt stå i strid med de kriterier som beslutats i Köpenhamn och som kandidatländerna skall uppfylla?

Om detta är fallet, vilka åtgärder tänker då kommissionen vidta?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Günter Verheugen

(23 november 1999)

Kommissionen är medveten om de lokala myndigheternas i Usti nad Labem beslut av den 15 september 1999 om att bygga en "keramisk skiljemur" på en gata i denna stad för att separera romerna från den övriga befolkningen. Muren byggdes den 13 oktober 1999 trots motstånd från Tjeckiens regering och trots att folkförsamlingen samma dag upphävde de lokala myndigheternas beslut.

Den 18 oktober 1999 beslutade Tjeckiens regering att utse en statlig företrädare, biträdande inrikesminister Pavel Zarecky, med uppgift att förhandla fram en långsiktig lösning tillsammans med de lokala myndigheterna, vilket begärts av folkförsamlingen. I detta beslut uppmanade regeringen också biträdande statsministern och ordföranden i lagrådet, Pavel Rychetsky, att diskutera framstegen i denna fråga med företrädare för romerna och att informera de diplomatiska representationerna för de stater som har kontaktat Tjeckiens regering i detta ärende. Regeringen har uttryckt sin avsikt att lösa denna fråga före Europeiska rådets möte i Helsingfors i december 1999.

Efter byggandet av muren uttryckte kommissionen omedelbart sin oro för situationen i Usti nad Labem och följer utvecklingen noggrant. Kommissionen för en kontinuerlig dialog om denna fråga med landets myndigheter och stödjer landet i alla dess ansträngningar för att finna en lösning som innebär respekt och skydd för den romska minoriteten.

(2000/C 170 E/152)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1930/99**från Michael Cashman (PSE) till kommissionen**

(14 oktober 1999)

Ämne: Välståndet i euroområdet

Kan kommissionen redovisa för den gemensamma valutans framgångar? Hur ter sig välståndet i euroområdet respektive EU-länderna utanför detta i jämförelse med världen i övrigt?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Pedro Solbes Mira

(9 november 1999)

Den ekonomiska och monetära unionen (EMU) gör det möjligt för de medlemsstater som infört euron som gemensam valuta att återuppta den ekonomiska tillväxten och dra nytta av de positiva effekterna i samband med eurons ökande användning internationellt.

Dessa medlemsstater har redan genomfört en djupgående sanering av sina offentliga finanser. Den stabilitet som uppnåtts i enlighet med "Maastricht-kriterierna" vid övergången till euron börjar bära frukt. 1998 års ekonomiska resultat var de bästa på ett decennium med en tillväxt på 2,8 % och 1,7 miljoner skapade nettoarbetstillfällen. De grundläggande ekonomiska faktorerna i euroområdet är tillfredsställande; låg inflation och låga räntor. I kommissionens höstprognos, som utarbetas för närvarande, bekräftas troligen att Europa håller på att vända den stigande arbetslöshetskurvan.

Euron håller redan jämn takt med dollarn på de internationella obligationsmarknaderna. Tillgänglig statistik för första halvåret 1999 visar att emissionerna i euro utgör omkring 44 % av samtliga internationella emissioner av obligationer. Som en jämförelse kan nämnas att de elva valutor som ersatts av euron tillsammans stod för 30 % av de totala emissionerna 1997. Euron är alltså mer än bara summan av de valutor den ersätter. Den är på väg att bli en viktig, internationell valuta. En stor, omfattande och likvid europeisk finansmarknad gör det lättare för företagen inom gemenskapen att hitta finansiering. Marknaden för företagsobligationer (corporate bonds) har exempelvis utvecklats snabbt sedan årets början. Företagens andel i de totala antalet obligationsemissioner i euro är tre gånger större än deras andel i olika europeiska valutor 1998. Denna utveckling bidrar även till att stärka Europas roll på den monetära scenen och återställa balansen i det internationella monetära systemet.

(2000/C 170 E/153)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1932/99**från Antonio Tajani (PPE-DE) till kommissionen**

(14 oktober 1999)

Ämne: Mitrokhin-arkiven och ett spionnätverk i Italien under Sovjetunionens underrättelsetjänst

Till följd av den brittiska regeringens delgivande av Mitrokhin-arkiven har ett omfattande spionnätverk uppdagats som kontrollerades av en främmande stat som var Italiens och det fria Europas fiende. På så sätt verkade Sovjetunionen på italienskt territorium och kontrollerade och utövade påtryckningar på den italienska statens system ända upp i institutionernas, politikens och regeringens toppskikt.

Vilka åtgärder har kommissionens ordförande Romano Prodi för avsikt att vidta för att snabbt bringa klarhet i frågan?

Romano Prodi uppmanas också att så snart som möjligt vidta åtgärder för att den italienska regeringen skall tillkännage alla de uppgifter som behövs för att sanningen skall uppdagas och, om det behövs, uppmana regeringarna i andra medlemsstater att tillhandahålla den dokumentation som de eventuellt förfogar över angående avslöjanden som Mitrokhin-arkiven innehåller.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av António Vitorino*(18 november 1999)*

Kommissionen anser att ämnet i första hand är en fråga för den berörda medlemsstaten som är ansvarig för rättsliga frågor på sitt territorium. Med stöd av avdelning VI i EG-fördraget kan dock åtgärder vidtas för att underlätta det straffrättsliga samarbetet. För närvarande avslutas arbetet med konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater⁽¹⁾ som, när den trätt i kraft, bör kunna förenkla och påskynda samarbetet vid alla typer av brottsutredningar. Kommissionen har inte för avsikt att i detta sammanhang vidta någon specifik åtgärd mot kontraspionage.

⁽¹⁾ EGT C 251, 2.9.1999.

(2000/C 170 E/154)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1933/99**från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen***(4 november 1999)*

Ämne: Genomförandet av det operativa programmet för utbildning och grundläggande yrkesutbildning inom gemenskapsstödråden för Grekland

Av kommissionens svar på en tidigare fråga från mig⁽¹⁾ framgick det att det var problem med genomförandet av det operativa programmet för utbildning och grundläggande yrkesutbildning inom gemenskapsstödråden för Grekland och att anslagen utbetalades i mycket långsam takt. Kan kommissionen informera mig om hur hög utnyttjandegraden av anslagen är i dag, om man har lyckats lösa problemen med genomförandet av programmet och om inte, vad de stora förseningarna beror på?

⁽¹⁾ H-411/97, Europaparlamentets överläggningar, nr 4-502 (juni 1997).

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou*(2 december 1999)*

Genomförandet av det berörda operativa programmet har påskyndats betydligt på senaste tid.

När det gäller Europeiska socialfonden har 100 % av de planerade anslagen avsatts och 78,86 % har redan utbetalats åt Grekland. Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) har avsatt 82 % och utbetalat 48 % av ERUF:s planerade anslag. Alla ERUF:s anslag kommer att avsättas före den 31 december 1999.

Alla nationella rättsliga åtaganden måste göras före slutet av 1999, medan genomförandet kan pågå fram till december 2001. En slutlig, intern omprogrammering av programmet "Allmänutbildning och grundläggande yrkesutbildning" kommer att göras i år för att korrigera programmet och se till att alla tillgängliga anslag utnyttjas.

Det förefaller som om man fått bukt med de flesta problem som man hade tidigare och som allvarligt försenade programmets finansiella genomförande.

(2000/C 170 E/155)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1940/99**från Isidoro Sánchez García (ELDR) till kommissionen***(4 november 1999)*

Ämne: Åtgärder för att genomföra den nya politiken för de yttre randområdena i enlighet med artikel 299.2 i Amsterdamfördraget

Genomförandet av artikel 299.2 i Amsterdamfördraget, som är den nya rättsliga grunden för integrationsordningen för de yttre randområdena, kommer inledningsvis att kräva avsevärda insatser och en samordning av de olika tjänster som berörs. Dessa ansträngningar måste fortsätta i framtiden för att anpassa integrationsordningen till utvecklingen av gemenskapspolitiken.

Tänker kommissionen genomföra den nya politiken för de yttre randområdena genom att upprätta en särskild övergripande och oberoende enhet, som skall bära ansvaret för utveckling, uppföljning och kontroll av de åtgärder som vidtas, eller genom att ge den redan befintliga gemensamma arbetsgruppen de nya befogenheter och särskilda medel som detta arbete kräver?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Romano Prodi

(1 december 1999)

I enlighet med slutsatserna från Europeiska rådets möte i Köln kommer kommissionen att före utgången av 1999 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om åtgärderna för genomförandet av artikel 299.2 (f.d. artikel 227) i EG-fördraget beträffande gemenskapens yttersta randområden, vilken kommer att besvara de frågor som parlamentsledamoten ställt.

(2000/C 170 E/156)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1944/99

från Isidoro Sánchez García (ELDR) till kommissionen

(4 november 1999)

Ämne: Undersökning av särskilda indikatorer för bland annat välstånd och levnadsstandard i de yttre randområdena

I artikel 299.2 i EG-fördraget erkänner man att faktorer som avlägsen belägenhet, ökaraktär, ringa storlek, besvärliga terräng- och klimatförhållanden samt ekonomiskt beroende av ett fåtal produkter är till förfång för utvecklingen av de yttre randområdena, och att man inte tagit hänsyn till dessa faktorer vid utarbetandet av de välståndsindikatorer som det statistiska kontoret för närvarande använder.

Kommer kommissionen under sin mandatperiod att genomföra en undersökning av särskilda faktorer (för välstånd, levnadsstandard, låg sysselsättningsnivå och utvecklingsgrad) som tar hänsyn till denna situation?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av M. Solbes Mira

(3 december 1999)

Med hjälp av de regionala statistiska indikatorerna, som publiceras regelbundet (t.ex. arbetslöshetstal och BNP) kartläggs en stor del av problemen i de yttre randområdena, som svarar mot nivå 2 och 3 i nomenklaturen för statistiska territoriella enheter (NUTS).

I gemenskapens statistiska program förutsätts inte att det fastställs särskilda indikatorer varigenom man tar hänsyn till regionernas speciella situation.

(2000/C 170 E/157)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1950/99

från Ursula Stenzel (PPE-DE) till kommissionen

(19 oktober 1999)

Ämne: Euroteam - missbruk av EU-bidrag

I sitt svar av den 4 oktober 1999 på min skriftliga fråga P-1521/99⁽¹⁾ anger kommissionen att den i samband med Euroteamaffären i Österrike har vänt sig till myndigheterna i den berörda medlemsstaten för att få information om de åtgärder som vidtagits till följd av det inträffade.

Kan kommissionen ange om det i samband med dessa efterforskningar har uppdragats eller medgivits oegentligheter i användningen av EU:s offentliga stödmedel?

Kan kommissionen ange vilka åtgärder som har vidtagits till följd av det inträffade?

⁽¹⁾ EGT C 27 E, 29.1.2000, s. 107.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(24 november 1999)

Kommissionen vände sig den 3 september 1999 till de österrikiska myndigheterna för att få upplysningar om vilka konsekvenserna blir, om det visar sig att "Euroteam Vienna Group" har missbrukat gemenskapsstöd för utbildningsändamål, och i synnerhet vilka åtgärder som förbundsministeriet för arbete, hälsa och sociala frågor vidtagit.

Detta brev har ännu inte besvarats. Enligt tillgänglig information håller Wiens allmänna åklagare fortfarande på att undersöka verksamheten hos "Euroteam Vienna Group", medan riksrevisionsverket ("Rechnungshof") håller på att utföra en granskning ("Gebärungsüberprüfung"), som inbegriper undersökningar på plats ("Vorortsprüfung"). Ett utkast till rapport kommer inte att föreligga förrän i början på nästa år.

(2000/C 170 E/158)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1951/99

från Helle Thorning-Schmidt (PSE) till kommissionen

(19 oktober 1999)

Ämne: Lika ställning för registrerat partnerskap som för äktenskap i tjänsteföreskrifterna

När har kommissionen för avsikt att likställa registrerat partnerskap (äktenskap mellan två personer av samma kön i enlighet med medlemsstaternas bestämmelser) med äktenskap (äktenskap mellan två personer av olika kön) i tjänsteföreskrifterna, så att anställda vid Europeiska gemenskapens institutioner som lever i registrerat partnerskap och deras familjer så snart som möjligt kan åtnjuta samma rättigheter enligt tjänsteföreskrifterna som anställda som lever i äktenskap?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Neil Kinnock

(26 november 1999)

För tjänstemän och andra anställda vid Europeiska gemenskaperna är vissa sociala och ekonomiska rättigheter samt ersättningar, enligt de gällande tjänsteföreskrifterna, klart och tydligt kopplade till civilståndet att vara gift. För att föreskrifterna skall omfatta registrerade partnerskap skulle det krävas en ändring av flera gällande bestämmelser i tjänsteföreskrifterna i form av en rådsförordning. Som ledamoten säkerligen känner till, föreligger det skillnader mellan de olika medlemsstaternas lagstiftning när det gäller bestämmelser om och erkännande av äktenskap och registrerat partnerskap, oavsett om det är heterosexuellt eller homosexuellt.

År 1997 antog kommissionen olika åtgärder som gav visst erkännande åt "varaktiga förhållanden" för att ge heterosexuella och homosexuella ogifta par (tjänstemän eller andra anställda) vissa administrativa förmåner som inte omfattas av tjänsteföreskrifterna och som är budgetmässigt neutrala. I detta sammanhang har i en rapport om modernisering av tjänsteföreskrifterna från "the Williamson Group" föreslagits att kommissionen ska beakta frågan om registrerade partnerskap, i syfte att om möjligt erkänna dessa. Med beaktande av innehållet i denna rapport och inom ramen för pågående överläggningar om reformering av tjänsteföreskrifterna kan kommissionen tänka sig att lägga fram ett förslag i linje med det som parlamentsledamoten framfört, vilket också skulle ta hänsyn till skillnaderna vad gäller medlemsstaternas gällande lagstiftningar.

(2000/C 170 E/159)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1956/99

från Gerhard Hager (NI) till kommissionen

(5 november 1999)

Ämne: Ändring av den europeiska anti-trustlagstiftningen

Kommissionen planerar att ändra den europeiska anti-trustlagstiftningen på ett sådant sätt att det nuvarande systemet där en prövning genomförs innan en sammanslagning godkänns, ersätts av ett system där kontrollen utförs i efterhand. Kommissionen ombeds mot denna bakgrund svara på följande frågor:

Hur långt framskridna är kommissionens planer i denna fråga?

Vilka konsekvenser skulle ovannämnda reform få för kommissionens arbetsrutiner?

Hur lång tid skulle det enligt detta förfarande ta från det att misstankar om en otillåtlig sammanslutning har väckts till det att man fattat ett slutgiltigt beslut?

Planeras kommissionens förslag även innehålla möjligheter till skadeståndsanspråk från de personer som direkt eller indirekt lidit förluster genom att en koncern som inlett sin verksamhet senare förklaras otillåtlig?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(19 november 1999)

Den vitbok som kommissionen antog den 28 april 1999⁽¹⁾ handlar om ändring av förfarandet som är tillämpligt på konkurrensbegränsande avtal mellan företag och företagssammanslutningar, samordnade förfaranden samt missbruk av dominerande ställning. Vitboken omfattar inte företagskoncentrationer. Koncentrationer måste fortfarande anmälas och godkännas på förhand innan de genomförs.

Kommissionen har mottagit många synpunkter från medlemsstaterna och andra berörda. Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén har behandlat vitboken. Med utgångspunkt i de synpunkter som mottagits kommer kommissionen att utarbeta ett förslag till rådsförordning som skall ersätta gällande förordning (förordning nr 17/62 — Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86⁽²⁾). Förslaget skulle i princip kunna antas av kommissionen och översändas till rådet under andra halvåret 2000.

Reformen — och i synnerhet avskaffandet av systemet med anmälan av konkurrensbegränsande avtal och samordnade förfaranden — skulle i grunden förändra kommissionens arbete. Den tungrodda handläggningen av anmälningar skulle försvinna och kommissionen skulle på så sätt kunna koncentrera sin insatser på att beivra de verkligt grova överträdelserna av konkurrensreglerna.

Handläggningstiden för förbudsärenden är mycket skiftande. I vitboken föreslås att en tidsfrist på fyra månader införs. När tiden är ute skall kommissionen informera klaganden om vilka åtgärder man tänker vidta i ärendet. Ärendets vidare handläggning kan inte regleras exakt, men det kravet kan ställas att ärendet skall avslutas inom rimlig tid. Det är gemenskapsdomstolarnas uppgift att se till att detta krav efterlevs.

Enligt den ordning som föreslås i vitboken är ett avtal med konkurrensbegränsande verkan som inte uppfyller undantagen i artikel 81.3 förbjudet och ogiltigt från början, utan att kommissionen behöver fatta beslut därom. Den som åsamkats skada av ett sådant avtal kan vända sig till domstol i en medlemsstat och yrka skadestånd. Kommissionens förslag påverkar inte på något vis de skadelidandes rätt till skadestånd.

⁽¹⁾ KOM(1999) 101 slutlig.

⁽²⁾ EGT 13, 21.2.1962; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8.

(2000/C 170 E/160)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1963/99

från Gerhard Hager (NI) till rådet

(9 november 1999)

Ämne: Schengen-visum och konsekvenser för konkurrensen

På senare år har det inom österrikiska transportföretag av ekonomiska skäl blivit allt mer vanligt att anställa personer från de central- och östeuropeiska länderna som lastbilsförare för transporter inom gemenskapen. Detta har skett inom ramen för sexmånaders Schengen-visum utan att personerna i fråga har haft något arbetstillstånd. Denna utbredda praxis har lett till att det blivit allt svårare för unionsmedborgare att få tillgång till ifrågavarande arbetsmarknad.

Rådet ombeds mot denna bakgrund svara på följande frågor:

1. Har ovannämnda problem varit föremål för överläggningar i EU:s ministerråd?
2. Hur många personer från de central- och östeuropeiska länderna rör det sig om som, särskilt i Österrike men också i övriga EU, åtnjuter dessa sexmånaders Schengen-visum?
3. Vilka åtgärder anser rådet vara lämpliga för att man skall kunna avskaffa denna praxis som är skadlig för arbetsmarknaden och konkurrensen inom EU?
4. Har rådet hittills undersökt denna angelägenhet?
5. Anser rådet att denna praxis är förenlig med unionens konkurrenslagstiftning?
6. Om så inte är fallet, vilka åtgärder har rådet för avsikt att vidta mot denna praxis?
7. Om så däremot är fallet, hur motiverar rådet sin ståndpunkt?

Svar

(9 december 1999)

Rådet känner inte till den praxis som den ärade parlamentsledamoten nämner.

Rådet fäster den ärade parlamentsledamotens uppmärksamhet på att enligt Schengenkonventionen är en visering för längre än tre månader en nationell visering som skall utfärdas av varje avtalsslutande part i enlighet med den egna lagstiftningen.

(2000/C 170 E/161)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1971/99

från Kathalijne Buitenweg (Verts/ALE) till kommissionen

(19 oktober 1999)

Ämne: Brott mot EG-direktiven 91/628/EEG och 95/29/EG

I juni 1998 gjorde det nederländska djurskyddsförbundet en noggrann undersökning av efterlevnaden av EG-direktiven 91/628/EEG ⁽¹⁾ och 95/29/EG ⁽²⁾ vid de italienska gränsposteringarna Gorizia, Ferneti och Prosecco. Denna väldokumenterade studie visar att man grovt bryter mot riktlinjerna och att djuren i fråga utsätts för fruktansvärd misshandel. Att detta inte är någon engångsföreteelse bevisas av att liknande saker dokumenterades med hjälp av video 1994 och 1996.

1. Håller kommissionen med mig om att direktiven 91/628/EEG och 95/29/EG inte på långa vägar efterlevs vid de italienska gränsposteringarna?
2. Vad gör de italienska myndigheterna för att få ett slut på denna skandalösa situation?
3. Används de möjligheter som direktiven ger när det gäller indragning av tillstånd och straffrättsliga åtgärder fullt ut?
4. Vilken är den strängaste påföljd som de italienska myndigheterna kan tilldelas om de på ett ofullständigt sätt kontrollerar hur direktivet efterlevs?
5. Vilka åtgärder planerar kommissionen — i egenskap av fördragets väktare — nu att vidta?

⁽¹⁾ EGT L 340, 11.12.1991, s. 17.

⁽²⁾ EGT L 148, 30.6.1995, s. 52.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(9 november 1999)

1. Kommissionen är medveten om de problem som förekommer när det gäller djurskydd vid ifrågavarande gränsstationer. Kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor har utfört flera inspektioner i Gorizia och Prosecco. Till följd av dessa inspektioner har detaljerade rekommendationer lämnats till de italienska myndigheterna och vissa förbättringar har konstaterats. Tyvärr tyder klagomål på senare tid på att dessa förbättringar kanske inte var bestående.
2. Enligt de italienska myndigheterna har antalet officiella veterinärer vid gränsstationerna utökats och kurser om goda metoder för djurskydd har ordnats för personalen vid dessa gränsstationer.
3. Kommissionen anser att de möjligheter som direktivet erbjuder inte utnyttjas fullt ut. Men eftersom rådets direktiv 95/29/EG av den 29 juni 1995 om ändring av direktiv 91/628/EEG om skydd av djur vid transport inte gäller utanför gemenskapens territorium finns det juridiska hinder för genomförandet av nationell lagstiftning som införlivar dessa texter i fall då djur har vanskötts eller misshandlats innan de når den italienska gränsen.
4. Om kommissionen inleder ett fördragsbrottsförfarande mot en medlemsstat, och om domstolen finner att medlemsstaten har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt EG-fördraget, och om medlemsstaten underlåter att efterkomma domen, kan kommissionen enligt artikel 228.2 i EG-fördraget (tidigare artikel 171) väcka ytterligare talan vid domstolen, som kan ålägga staten att betala ett schablonbelopp eller ett vitesbelopp. Om domstolen finner att medlemsstaten inte har efterkommit domen kan den ålägga staten att betala ett belopp vars övre gräns inte fastställs i EG-fördraget.

Vidare föreskrivs det i kommissionens förordning (EG) nr 615/98 av den 18 mars 1998 om särskilda tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag när det gäller levande nötkreaturs välbefinnande vid transport⁽¹⁾ att exportbidrag utbetalas endast under förutsättning att bestämmelserna i direktiv 91/628/EEG genomförs på ett tillfredsställande sätt. Följaktligen påverkas finansiering för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket för bidrag i sådana fall då man kunnat konstatera grova brott mot djurs välbefinnande.

5. Kommissionen granskar frågan mot bakgrund av en nyligen sammanställd rapport från kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor och material som sammanställts av djurskyddsgrupper för att eventuellt väcka talan enligt artikel 226 (tidigare artikel 169) i EG-fördraget. Kommissionen ämnar också undersöka möjligheterna att sluta bilaterala avtal med tredje länder som ett sätt att lösa de ovan nämnda rättsliga problemen. Man måste bedöma resultaten av de inspektioner som kommissionen utfört på plats för att se hur de påverkar det stöd som beviljats för export av nötkreatur genom dessa gränsstationer.

⁽¹⁾ EGT L 82, 19.3.1998.

(2000/C 170 E/162)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1989/99

från Norbert Glante (PSE) till kommissionen

(28 oktober 1999)

Ämne: Kommissionens förberedande åtgärder inför beslut om fasta bokpriser

I sin resolution (B4-0991/1998) av den 20 november 1998 om fastställande av gemensamma gränsöverskridande fasta bokpriser⁽¹⁾ skrev Europaparlamentet bland annat följande:

2. uppmanar kommissionen att, innan det fattas något slutgiltigt beslut om de förfaranden om vilka beslutsfattande är aktuellt, fastställa pålitliga och jämförbara indikatorer och upplysningar om situationen överlag och situationen inom olika områden av bokmarknaden i de enskilda medlemsstaterna och de olika språkområdena i unionen,

4. uppmanar kommissionen att ordna en offentlig utfrågning om frågan om fasta bokpriser, både med tanke på att utröna innebörden i artikel 128.4 i EU-fördraget och för att genomföra ytterligare konkurrensrelaterade, kulturella och konsumentpolitiska aspekter; vid denna utfrågning bör också parter från den gränsöverskridande bokhandeln medverka,
5. uppmanar kommissionen att anpassa gemenskapens politik för avtalet om bokpriser efter de ovannämnda kulturella kraven, särskilt inom gränsöverskridande språkområden, och låta de befintliga systemen för fasta bokpriser fortleva, särskilt inom områden med samma språk,
6. kräver bindande bestämmelser för att bilaterala avtal om fasta bokpriser inom enhetliga språkområden skall erkännas såsom tillbörliga, vid sidan om fasta bokpriser på det nationella planet, och alltså inte anses strida mot konkurrensbestämmelserna,

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att följa dessa uppmaningar från Europaparlamentet?

(¹) EGT C 379, 7.12.1998, s. 391.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(15 november 1999)

Vad beträffar punkt 2 i parlamentets resolution (B4-0991/98) om fastställande av fasta bokpriser och dess relevans för de fasta bokpriserna mellan Tyskland och Österrike har kommissionen under flera år bedrivit en omfattande undersökning inom bokbranschen för att kunna fatta beslut om den anmälan som lämnats in av tyska och österrikiska förlag om systemet med gränsöverskridande fasta bokpriser mellan dessa två länder, och samtidigt ta ställning till de klagomål som riktats mot detta system. Kommissionen har bland annat varit i kontakt med förlag och boklådor i Tyskland och Österrike och gjort en analys av marknaderna. Under utredningens gång har både anmälarna och klagandena fått tillfälle att lämna uppgifter om bokmarknaden inom gemenskapen. Kommissionen har följaktligen tillräckligt med uppgifter för att kunna fatta ett slutligt beslut.

I fråga om punkt 4 i samma resolution önskar kommissionen påminna om att man enligt gällande förfaranderegler (¹) den 16 och 17 september 1998 hörde anmälarna, de klagande och berörda tredje parter, bland annat företrädare för författare, för att beakta samtliga parters processuella rättigheter.

Vad beträffar punkterna 5 och 6 i resolutionen vill kommissionen påminna om att beslutet endast kan fattas enligt de gällande rättsliga ramarna i EG-fördraget och gemenskapsdomstolarnas praxis. De regler som skall beaktas vid bedömningen av gränsöverskridande fasta bokpriser är konkurrensreglerna i artikel 81 (tidigare artikel 85) och följande artiklar samt "kulturparagrafen" i artikel 151.4 (tidigare artikel 128) i EG-fördraget. Dessa bestämmelserna gör det möjligt att göra en grundlig bedömning från fall till fall och man kan på så sätt ta hänsyn till alla relevanta aspekter, däribland den kulturella aspekten. Kommissionens tidigare beslut i samma ämne och den rättspraxis som härigenom utvecklats (²) är exempel på denna metod.

Genom artikel 151.4 i EG-fördraget åläggs kommissionen att beakta de kulturella aspekterna då den handlar enligt andra bestämmelser i fördraget, särskilt för att respektera och främja gemenskapens kulturella mångfald. När kommissionen tillämpar konkurrensreglerna i EG-fördraget ser den alltså positivt ett avtal eller en affärsmetod har kulturella syften och innehåller kulturella bestämmelser som omsätts i praktiskt handling. I så fall kan en viss konkurrensbegränsande verkan accepteras, om den är proportionerlig till de mål som eftersträvas. Granskningen sker genom en eventuell tillämpning av artikel 81.3 i EG-fördraget, där det föreskrivs att kommissionen får göra undantag för avtal eller förfaranden som, trots att de är konkurrensbegränsande, har större fördelar än nackdelar för konsumenterna och som inte ålägger de berörda företagen begränsningar som inte är nödvändiga för att uppnå målen eller ger företagen möjlighet att sätta konkurrensen ur spel för en väsentlig del av varorna i fråga. Kommissionen beaktar också eventuella ändringar som parterna kan göra. Fördelar av kulturell art för konsumenterna får beaktas enligt

denna bestämmelse. Sammanfattningsvis kan ett system med gränsöverskridande fasta bokpriser endast beviljas undantag om avtalet eller affärsmetoden uppfyller alla villkoren i artikel 81.3 i EG-fördraget, det vill säga under förutsättning att fördelarna för kulturen — artikel 151.4 i EG-fördraget — är klart fastställda.

- (¹) Se artikel 19 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962 — Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86, EGT L 13, 21.2.1962 (svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8), senast ändrad genom förordning (EG) nr 1216/1999, EGT L 148, 15.6.1999, och kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17, EGT L 127, 20.8.1963 (svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 32); förordning nr 99/63/EEG har under tiden upphävts och ersatts av kommissionens förordning (EG) nr 2842/98 av den 22 december 1998 om hörande av parter i vissa förfaranden enligt artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget, EGT L 354, 30.12.1998.
- (²) Se kommissionens beslut av den 25 november 1981, VBBB och VBVB, EGT L 54, 25.2.1982, respektive av den 12 december 1988, Publishers Association — Net Book Agreements, EGT L 22, 26.1.1989. Se även EG-domstolens dom av den 17 januari 1984 i förenade målen 43/82 och 63/82, VBVB och VBBB mot kommissionen, Rec. 1984, s. 17, förstainstansrättens dom av den 9 juli 1992 i mål T-66/89, Publishers Association mot kommissionen, Rec. 1992, s. II-1995 och EG-domstolens dom av den 17 januari 1995 i mål C-360/92, Publishers Association mot kommissionen, REG 1995, s. I-23.

(2000/C 170 E/163)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1995/99

från Paul Rübiger (PPE-DE) till kommissionen

(9 november 1999)

Ämne: Riktlinjer för vertikala begränsningar

Vid utfrågningen i utskottet för ekonomi och valutafrågor betonade den nyvalde kommissionsledamoten med ansvar för konkurrensfrågor att insyn och klarhet är viktigt för att medborgarna skall acceptera EU:s bestämmelser.

Förslaget till riktlinjer för vertikala begränsningar omfattar 225 enskilda punkter och lägger tyngdvikten vid exempel som inte alltid kan generaliseras. I den omfattande diskussionen om den relevanta marknaden saknas det precis som tidigare ett klagörande som skulle förhindra att producenter i mindre stater missgynnas.

Hur ämnar kommissionen skapa största möjliga insyn i denna fråga och finna balanserade lösningar som inte leder till den orättvisa behandling som man fruktar?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(29 november 1999)

Parlamentsledamoten hänvisar till det utkast till riktlinjer om vertikala begränsningar som kommissionen offentliggjorde tillsammans med ett utkast till en gruppundantagsförordning den 24 september 1999 (¹).

Kommissionen anser att den nya politik som föreslagits kommer att avsevärt förenkla de regler som tillämpas för vertikala begränsningar och minska belastningen i form av regleringar. Den skapar även trygghet för företag som saknar marknadsinflytande (vilket de flesta företag gör) eftersom de inom vissa ramar inte längre måste göra en bedömning av om deras avtal är giltiga enligt gemenskapens konkurrensregler. Enligt denna nya politik omfattar den föreslagna gruppundantagsförordningen alla vertikala begränsningar — som ingås av företag med en marknadsandel på upp till 30 % — för varor och tjänster både i mellanledet och slutledet, förutom ett begränsat antal särskilt allvarliga begränsningar och villkor. Detta undanröjer vissa allvarliga brister i de tre befintliga gruppundantagsförordningarna för ensamåterförsäljaravtal, exklusiva inköpsavtal och franchiseavtal som har kritiserats mycket de senaste åren för att ha en alltför begränsad omfattning, för att vara alltför formalistiska och för att påtvinga industrin en tvångströja som inte är förenlig med moderna produktions- och distributionsmetoder. Den förenkling som den nya föreslagna politiken innebär kommer framför allt att gagna små och medelstora företag, som i stor utsträckning omfattas av den nya förordningen.

Företag med en marknadsandel på mer än 30 % kommer visserligen inte att ha samma trygghet men det måste understrykas att enligt den nya politiken kommer deras vertikala avtal inte att anses vara olagliga. Däremot kan en individuell granskning i enlighet med artikel 81 (tidigare artikel 85) i EG-fördraget komma att krävas. Riktlinjerna är utformade för att underlätta granskningsförfarandet för företagen och därmed göra konkurrensbestämmelserna effektivare.

I utkastet till riktlinjerna har kommissionen försökt att åstadkomma en detaljerad och uttömmande översikt över ett tekniskt sett komplicerat område. Texten innehåller exempelvis ett kapitel som rör frågor om marknadsdefinition som bygger på de allmänna kriterierna i kommissionens meddelande om marknadsdefiniering från 1997 och som är utformat för att ge företagen ledning i de särskilda frågor som uppstår i samband med vertikala begränsningar.

Riktlinjerna har offentliggjorts som ett utkast i Europeiska gemenskapens officiella tidning för att alla berörda parter ska kunna inkomma med sina synpunkter. Då kan kommissionen, om så behövs, göra förbättringar och förtydliganden.

Vad beträffar marknadsdefinition bör man komma ihåg att den relevanta marknaden där karteller eller monopolistiska beteenden förekommer (den s.k. antitrust-marknaden) inte alltid sammanfaller med medlemsstaternas territorier och måste bedömas från fall till fall. De eventuella negativa och positiva effekterna av vertikala avtal måste bedömas på den relevanta marknaden. Gemenskapens konkurrenspolitik är allt annat än ofördelaktig för producenter på mindre marknader; målet är att skydda konkurrensen och konsumenternas intressen på alla relevanta marknader, hur stora eller små de än är geografiskt sett.

(¹) EGT C 270, 24.9.1999.

(2000/C 170 E/164)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2013/99

från Antonio Tajani (PPE-DE) och Enrico Ferri (PPE-DE) till kommissionen

(9 november 1999)

Ämne: Överträdelse i den italienska lagstiftningen om allmän och privat hälsovård av bestämmelserna om konkurrens och friheten att tillhandahålla tjänster

Det har kommit till frågeställarnas kännedom att några organisationer som representerar privata italienska hälsovårdsinstitut (SNUBALP, FIOSP och URSAP) har vänt sig till Europeiska kommissionen för att denna skall granska följande överträdelse i den italienska lagstiftningen om allmän och privat hälsovård av gemenskapsbestämmelserna om konkurrens och friheten att tillhandahålla tjänster:

- ASL (lokala hälsovårdscentraler) har råkat i en intressekonflikt och missbrukar sin dominerande ställning genom att kombinera sina marknadsreglerande funktioner med skapande/tillhandahållande och förvärv/betalning av tjänster (förordning nr 419 av den 30 november 1998 och nr 229 av den 19 juni 1999).
- Marknaden för hälsovård är segmenterad och icke-italienska tjänsteutövare diskrimineras. Avgifterna fastställs av myndigheterna (ministerdekret av den 22 juli 1996) och är så låga att det är omöjligt för tjänsteutövare från andra medlemsstater att med rimliga vinstmarginaler verka på den italienska marknaden. Det är dessutom ett faktum att hälsovård inte är utesluten från reglerna om frihet att tillhandahålla tjänster.

Den tolkning som de klagande organisationerna har givit delas, förutom av frågeställarna, också av den myndighet som ansvarar för konkurrensen och den italienska marknaden i två yttranden av den 25 juni 1998 och den 20 maj 1999.

Kan kommissionen mot denna bakgrund meddela om den på lämpligt sätt följer upp klagan, vilka enheter och tjänstemän som granskar fallet och hur långt man kommit?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(23 november 1999)

Det är riktigt att vissa organisationer som företräder privata italienska hälsovårdsinstitut inlämnade ett klagomål till kommissionen i januari 1999. Klagomålet rör en påstådd överträdelse av konkurrensreglerna och friheten att tillhandahålla tjänster till följd av den italienska lagstiftning som styr allmän och privat hälsovård.

Den tidigare kommissionsledamoten med ansvar för konkurrens svarade genom en skrivelse av den 6 april 1999 på en skrivelse från Enrico Ferri och bekräftade att kommissionen skulle göra sitt bästa för att undersöka ärendet och att så snart som möjligt avgöra om en överträdelse begåtts.

Eftersom det i klagomålet påstås att flera bestämmelser i gemenskapsrätten skulle ha överträtts måste flera enheter inom kommissionen samarbeta vid handläggningen av ärendet, bland annat generaldirektoraten med ansvar för konkurrens och den inre marknaden.

Dessa enheter har redan påbörjat en första analys på grundval av uppgifter från de organisationer som inlämnat klagomålet. Ett möte har organiserats mellan företrädare för kommissionen och karendens advokat. Generaldirektoratet för konkurrens har dessutom kontaktat de italienska konkurrensmyndigheterna för att få ytterligare upplysningar. Den italienska regeringen kommer dessutom att uppmanas inlämna sina eventuella synpunkter på klagomålet.

Man har därmed ägnat klagomålet all den uppmärksamhet som det har krävt, och som det fortsatt kommer att kräva. Eftersom undersökningen ännu inte avslutats och varken karenden eller den italienska regeringen har informerats om de preliminära slutsatserna vore det inte lämpligt om kommissionen här uttalade sig om den berörda italienska lagstiftningens förenlighet med gemenskapsrätten. Kommissionen kommer att informera parlamentsledamöterna om de slutliga slutsatserna.

(2000/C 170 E/165)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2015/99

från Helena Torres Marques (PSE) till kommissionen

(9 november 1999)

Ämne: Organisationsschema för den nya kommissionen

Jag skulle vilja ha ett schema över den nya kommissionens organisation, med uppgifter om de olika generaldirektoratens, direktoratens, avdelningarnas och eventuella självständiga enheters chefer. Av organisationsschemat bör de ansvarigas namn, nationalitet och kön framgå.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Neil Kinnock

(1 december 1999)

En förteckning över de chefstjänster som återfinns i kommissionens organisationsplan med uppgift om de berörda tjänstemännens grad, kön och nationalitet kommer att sändas direkt till parlamentsledamoten samt till parlamentets generalsekretariat.

När det gäller den nya kommissionens organisationsplan hänvisas parlamentsledamoten till den elektroniska version som finns tillgänglig på Internet.

(2000/C 170 E/166)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2018/99

från Jeffrey Titford (EDD) till kommissionen

(29 oktober 1999)

Ämne: Befogenheter som delegerats till Europeiska unionens nationalstater

Jag känner naturligtvis till att Europeiska unionen (före detta Europeiska gemenskapen, före detta Europeiska ekonomiska gemenskapen och dessförinnan gemensamma marknaden) på otaliga sätt fråntagit nationalstaterna befogenheter, på närapå alla områden för interna och externa angelägenheter.

Skulle jag kunna erhålla en fullständig förteckning över de befogenheter som Europeiska unionen, eller något av de organ som föregått den, vid någon tidpunkt fastställt skall kvarstå hos nationalstaterna, och som aldrig kommer att överföras till Europeiska unionen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Romano Prodi

(26 november 1999)

Gemenskapen har endast den behörighet som medlemsstaterna tilldelat den genom fördragen.

(2000/C 170 E/167)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2024/99
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(3 november 1999)

Ämne: Mindre lantbruk och bevarandet av landsbygden

Värdesätter kommissionen de mindre lantbrukens funktion vid bevarandet av landsbygden som en resurs för både det lokala samhället och för turismen?

Anser inte kommissionen att programmet för bevarandet av miljön på landsbygden och andra program för landsbygdens utveckling borde utökas så att man kan garantera att de mindre lantbruken får ett tillbörligt ekonomiskt erkännande för sin betydelse?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(24 november 1999)

Kommissionen är medveten om den viktiga roll de mindre jordbruken spelar för landskapets bevarande, för den biologiska mångfalden och för miljöskyddet.

I rådets förordning (EG) nr 1259/99 av den 17 maj 1999 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken⁽¹⁾ ges medlemsstaterna rätt att modulera de direkta utbetalningarna på grundval av objektiva kriterier. De medel som blir tillgängliga genom de minskade betalningarna kan medlemsstaterna använda för vissa ytterligare åtgärder inom ramen för det stöd till landsbygdsutveckling som föreskrivs enligt rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar⁽²⁾. Den förordningen innebär en helhetssyn på begreppet landsbygdsutveckling, varvid jordbrukets – och därmed även de mindre jordbrukens – många roller utgör en huvuddel. Den erbjuder en uppsättning åtgärder som medlemsstaterna kan vidta beroende på sina särskilda behov. Eftersom medlemsstaterna får besluta om ytterligare eller strängare villkor för beviljande av gemenskapsstöd för landsbygdsutveckling kan en del av dessa åtgärder användas särskilt för stöd till små jordbruk. Jordbruksturism är en möjlig verksamhet som medlemsstaterna kan låta ingå i sina program för landsbygdsutveckling i syfte att främja omstrukturering och ekonomisk diversifiering.

⁽¹⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

⁽²⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

(2000/C 170 E/168)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2026/99
från Caroline Jackson (PPE-DE) till kommissionen

(3 november 1999)

Ämne: Tvättvätska för får innehållande organiska fosfater (organophosphate sheep dips)

Kan kommissionen ange om EU bidrar till finansieringen av något forskningsprojekt som avser den påverkan som hanteringen av tvättvätska för får innehållande organiska fosfater har på människors hälsa, och om den har planer på att antingen förbjuda sådana medel eller att förstärka de säkerhetsåtgärder som måste vidtas när dessa används?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne*(20 december 1999)*

Kommissionen kan bekräfta att gemenskapen inte direkt bidrar till finansieringen av några forskningsprojekt som avser den påverkan som hanteringen av tvättväska för får innehållande organiska fosfater har på människors hälsa. Det finns inte heller inom gemenskapen några planer på att förbjuda sådana medel eller att införa ytterligare säkerhetsåtgärder förutom de som redan finns för producenter och i enskilda medlemsstaters egen lagstiftning.

Det finns inga aktuella projekt inom jordbruksforskningen, varken inom Air-programmet (agroindustriell forskning) eller inom Fair-programmet (forskning om fiske, jordbruk och agroindustri) i denna fråga.

Det skulle emellertid vara möjligt att lämna in ett forskningsförslag om detta ämne under nyckelåtgärd 5 i det särskilda programmet "Livskvalitet och förvaltning av de levande resurserna" i det Femte ramprogrammet om forskning och teknisk utveckling (FoTU). Ett av de prioriterade områdena i den ovannämnda nyckelåtgärden är "Djurens hälsa och välbefinnande". Forskningsverksamhet om bättre metoder för att bedöma veterinärmedicinska produkters inverkan på folkhälsan och djurens hälsa skulle kunna hänföras till denna nyckelåtgärd.

(2000/C 170 E/169)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2029/99**från Béatrice Patrie (PSE) till kommissionen***(3 november 1999)*

Ämne: Gemenskapsbidrag till mjölk i skolan

Pressen och ett antal olika organisationer tar för tillfället upp redueringen och den på sikt programmerade neddragningen av gemenskapsbidraget till mjölk i skolan som kommissionen beslutat.

Enligt barnnutritionister utgör mjölken ett ytterst viktigt födoämne för barnens tillväxt och skolmjölken gör det ännu idag möjligt att nå ut till vissa kategorier av befolkningen som inte har tillgång till en tillräckligt näringsrik och balanserad kost.

Följande förklaringar behövs beträffande detta projekt som är alarmerande både ur jordbrukssynpunkt och ur folkhälsosynpunkt:

1. Vid rådets (jordbruk) sammanträde den 14-15 juni 1999 ansåg man att barn och ungdomar borde uppmuntras att dricka mjölk på grund av dess höga näringsvärde.
Varför fattar kommissionen ett beslut som går emot medlemsstaternas allmänna uppfattning och som gör att skolmjölken riskerar att ifrågasättas?
2. Hur kan kommissionen på grund av strama budgetramar riskera de europeiska barnens hälsa nu när folkhälsan enligt Amsterdamfördraget skall ingå i den övergripande gemenskapspolitiken och då skolmjölken utgör en viktig näringskälla för barnen?
3. Ur finansieringssynpunkt, och med tanke på de tillgängliga medlen i den allmänna budgeten, vilka kostnadseffektiva åtgärder skulle kunna vidtas för att uppmuntra mjölkkonsumtionen? Skulle man här kunna överföra bidragen i fråga från budgeten för den gemensamma jordbrukspolitiken till budgeten för hälsopolitiken för att programmet skall kunna fortsätta samtidigt som budgetramen respekteras?

(2000/C 170 E/170)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2054/99**från Gérard Caudron (PSE) till kommissionen***(3 november 1999)*

Ämne: Avskaffandet av gemenskapens stöd till utdelning av mjölk i skolorna

På alla håll har man påtalat kommissionens beslut om att skära ned och därefter dra in gemenskapens subventioner till utdelningen av mjölk i skolorna.

Enligt näringspecialister för barn är mjölk ett nödvändigt födoämne för barnens tillväxt. Utdelningen av mjölk i skolorna tillåter för övrigt ännu i dag att man når vissa kategorier av befolkningen som inte kan åtnjuta en balanserad kost.

Detta förslag är oroväckande såväl med tanke på jordbruket som med tanke på folkhälsan:

Medan rådet (jordbruk) den 14 och 15 juni 1999 menade att "det är viktigt att uppmuntra konsumtionen av mjölk på grund av dess näringsvärde, särskilt för barn och unga människor", varför tar då kommissionen ett beslut som går emot rådets synpunkt?

Medan folkhälsan nyss har upphöjts till en horisontell, gemenskapspolitisk ställning genom Amsterdamfördraget, hur kan då kommissionen riskera att äventyra hälsan för de europeiska barn som har förmånen att få detta näringstillskott i skolorna?

Kan kommissionen dementera informationen som har kommit ut och lugna de europeiska medborgarna?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-2029/99 och E-2054/99
ingivet av Franz Fischler för kommissionen**

(09 december 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 170 E/171)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-2036/99
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen**

(3 november 1999)

Ämne: Knorr Brems och europeisk finansiering

Knorr Brems har tillkännagett ett hundratal friställningar i Kingswood, Bristol (Förenade kungariket), med syfte att överföra en del av sin verksamhet till fabriker i Frankrike, Italien, Tyskland och Ungern.

Kan kommissionen uppge om någon form av finansiellt bistånd har efterfrågats av eller getts till detta företag för att skapa arbetstillfällen i Frankrike, Italien och Tyskland, eller genom programmen Tacis och Phare i Ungern?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(26 november 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 170 E/172)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-2051/99
från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(3 november 1999)

Ämne: Fartygstillverkning vid Astanovarvet i Galicien

Kommissionen anger i sitt svar på fråga E-1432/99⁽¹⁾ de följder som en eventuell privatisering av Astanovarvet skulle få, mot bakgrund av att den spanska regeringen har uttryckt önskemål om en sådan privatisering. Kommissionen anger följande, när det gäller ett förbud mot fartygsbyggnad som Astano omfattas av: "eventuella ändringar i ägandet av Astano skulle inte heller påverka de verksamhetsbegränsningar som varvet ålagts".

Kan kommissionen uppge vilka juridiska och politiska orsaker som ligger bakom ett sådant uttalande, med beaktande av att förbudet har motiverats med en tilldelning av statsstöd till den spanska statens offentligt-ägda rederiverksamhet?

(¹) EGT C 27 E, 29.1.2000, s. 66.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(30 november 1999)

Kommissionen har i sitt svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-1432/99 (¹), som han hänvisar till, förklarat de villkor som är förenade med omstruktureringsstöd till offentligt ägda skeppsvarv i Spanien. Det skulle emellertid kunna vara till hjälp att kommissionen närmare klargör grunden för de nuvarande begränsningar som gäller för Astanos verksamhet.

I ingressen till rådets förordning (EG) nr 1013/97 av den 2 juni 1997 om stöd till vissa skeppsvarv som är under omstrukturering (²), genom vilken undantag medges från de regler för statligt stöd som fastställs i rådets direktiv 90/684/EEG av den 21 december 1990 om stöd till varvsindustrin (³) i syfte att möjliggöra vidare omstrukturering av de offentligt ägda varven i Spanien, anges entydigt att de föreslagna kapacitetsminskningarna i omstruktureringsplanen för dessa varv kommer att kompletteras av ett fortsatt åtagande om att inte återuppta fartygsbyggnationen vid Astanovarvet. Eftersom det inte finns någon antydning om motsatsen i förordningen, är det helt entydigt att denna begränsning inte gäller för viss tid och att den gäller själva varvet, oavsett dess ägarförhållande. Detta understryks av att det i samma stycke i ingressen till förordningen i motsats därtill hänvisas till Astander varvet genom att ange att "ingen ombyggnad av fartyg kommer att utföras vid skeppsvarvet Astander så länge det förblir i statlig ägo". Det var endast med hänvisning till dessa och andra föreskrivna villkor i förordningen som rådet kunde godkänna undantaget.

Dessa villkor upprepades i kommissionens slutliga beslut (⁴) om godkännande av omstruktureringsstödpaketet, i vilket punkterna 29 och 35 behandlar Astanos ställning.

Såsom kommissionen förklarade i sitt svar på parlamentsledamotens tidigare fråga var begränsningarna för varvens fartygsbyggnadskapacitet ett nödvändigt åtagande i syfte att minimera de möjliga snedvridningarna av konkurrensen inom gemenskapen, med hänsyn till de betydande stödbelopp som godkändes.

(¹) EGT C 27 E, 29.1.2000, s. 66.

(²) EGT L 148, 6.6.1997.

(³) EGT L 380, 31.12.1990.

(⁴) EGT C 354, 21.11.1997.

(2000/C 170 E/173)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2070/99

från Concepció Ferrer (PPE-DE) till kommissionen

(5 november 1999)

Ämne: Stormarknadssektorn i Europa efter fusionen mellan Promodes och Carrefour

Den 1 september svarade kommissionen inför parlamentet på en fråga ställd av ledamoten García-Margallo om koncentrationsverksamheten inom stormarknadssektorn. Fusionen mellan Promodes och Carrefour kommer att skapa allvarliga problem i regioner som Haute-Savoie, där denna stormarknadsjätte kommer att kontrollera 86 procent av handeln, och i Katalonien, där gruppen som uppstår genom fusionen kommer att kontrollera nästan 70 procent av de katalanska varuhusen. Denna åtgärd får återverkningar på europeisk nivå, eftersom nämnda grupp kontrollerar omfattande varuhuskedjor i hela unionen. I vilket läge befinner sig mot denna bakgrund de initiativ som kommissionen tagit eller kommer att ta i frågan?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(19 november 1999)

Kommissionen granskar fusioner och företagsförvärv, där de berörda företagens omsättning överstiger vissa tröskelvärden (koncentrationer med en gemenskapsdimension) utifrån gemenskapens konkurrensregler, i synnerhet rådets förordning (EG) nr 1310/97 av den 30 juni 1997 om ändring av förordning (EEG) nr 4064/89 om kontroll av företagskoncentrationer⁽¹⁾. Företagen måste anmäla koncentrationsplanerna till kommissionen och får som regel inte genomföra koncentrationen innan kommissionen godkänt den. Om en koncentration hotar konkurrensen på en avgränsad marknad inom en medlemsstat, har kommissionen möjlighet att låta ärendet granskas av denna medlemsstat, under förutsättning att medlemsstatens myndigheter lämnar in en motiverad begäran om detta (artikel 9 i koncentrationsförordningen).

Den 5 oktober 1999 mottog kommissionen en anmälan om planerna på samgående mellan Carrefour och Promodes. Därigenom skapas Europas största livsmedelsdetaljist. Fusionen skulle få störst verkan i de länder där de båda företagens verksamhet överlappar varandra, det vill säga i Spanien, Frankrike, Italien och Portugal. Vid bedömningen av ärendet granskar kommissionen noggrant följderna för distributionen regionalt och lokalt. Granskningen pågår och en marknadsundersökning har påbörjats.

Om kommissionen efter marknadsundersökningen kommer fram till att koncentrationen skapar eller förstärker en dominerande ställning och därigenom hindrar konkurrensen – den skapar en monopolställning eller gör att flera företag tillsammans får en dominerande ställning – kommer man att förklara affären oförenlig med den gemensamma marknaden, såvida inte företagen anpassar sina planer så att affären görs förenlig.

Hittills har kommissionen granskat cirka två dussin ärenden inom livsmedelsdetaljhandeln i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. I ett fall, den föreslagna koncentrationen mellan Kesko och Tuko (M. 784/1996), två finländska företag som säljer dagligvaror, fann kommissionen att koncentrationen skulle skapa monopol i distributionssystemet på stora delar av den finländska marknaden. Företagens sammanlagda marknadsandelar skulle bli 50 % i hela landet. Koncentrationen förklarades därför oförenlig med den gemensamma marknaden. I ett annat fall, Tesco/ABF (M. 914/1997), som gällde livsmedelsdetaljhandeln i Irland och Nordirland, godkände kommissionen affären sedan företagen gjort åtaganden om distributionen till den irländska regeringen. I ärendet Rewe/Meinl (M. 1221/1998), som gällde livsmedelsdetaljhandeln i Österrike, godkände kommissionen koncentrationen, men på stränga villkor, som begränsade affären till att omfatta en tredjedel av det uppköpta företags omsättning och till vissa områden i Österrike. Två andra ärenden, Promodes/Casino (M. 991/1997; affären genomfördes aldrig) och Promodes/S21/Gruppo GS (M. 1086/1998), hänvisades delvis till de berörda medlemsstaterna och det var således den franska respektive den italienska konkurrensmyndigheten som handlade dem.

Handläggningen av ärendet Carrefour/Promodes är ännu inte slutförd och därför kan kommissionen inte säga vad resultatet av granskningen blir.

⁽¹⁾ EGT L 180, 9.7.1997.

(2000/C 170 E/174)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2075/99

från Agnes Schierhuber (PPE-DE) till kommissionen

(12 november 1999)

Ämne: Liberaliseringen inom ramen för WTO-förhandlingarna

Vid WTO:s millenniumrunda är det meningen att det skall förhandlas om ytterligare liberaliseringar inom jordbrukssektorn. För att det skall vara någon mening med ytterligare liberaliseringar är det emellertid ett absolut villkor att de bidrar till ökat välbefinnande bland bönderna och konsumenterna.

1. Har WTO och/eller kommissionen redan gjort någon officiell utvärdering av hur jordbruksavtalet vid GATTs Uruguayrunda påverkat priser och inkomster inom jordbruket i EU, i USA och i övriga delar av världen (en utvärdering som innefattar 1999)?
2. Vilka inverknings anser kommissionen att GATTs Uruguayrunda haft? Jag anhåller om att det inte bara skall göras en utvärdering av undantagsåren 1995 och 1996 utan av hela perioden 1995-99. Likaså anhåller jag om att utvärderingen inte skall begränsa sig till att handla bara om hur värdet av världshandeln utvecklats utan i första hand inrikta sig på kvantiteterna på marknaderna och på hur priserna på marknaderna utvecklats sig.
3. Har liberaliseringen de facto inneburit fördelar för konsumenterna?
4. Har livsmedelspriserna gått ner och, i så fall, i vilken utsträckning?
5. Har öppnandet av marknaderna tillsammans med SPS-avtalet fört med sig ökad livsmedelssäkerhet och bättre kvalitet på livsmedlen?
6. Hur bör man i detta sammanhang se på WTO:s panel för importförbud mot nötkött som producerats med hjälp av tillväxthormoner?
7. Hur hänger utvidgningen av världshandeln samman med den allmänna inkomstutvecklingen inom EU och andra medlemsstater av WTO och hur har de ökade inkomsterna fördelats bland befolkningen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(7 december 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 170 E/175)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2077/99

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(12 november 1999)

Ämne: Tillämpningen av direktiv 89/48/CE i Grekland

EG-domstolen fällde den 23 mars 1995 en dom över Grekland mål C-365/93 eftersom landet underlåtit att genomföra gemenskapens direktiv 89/48/EEG⁽¹⁾ om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst 3 års studier. Eftersom det, på basis av vad som framgår av de klagomål som flera medborgare framfört, förefaller som om DIKATSA, det statliga grekiska organ som handhar erkännandet av dylika examensbevis, inte följer direktivet ifråga vill jag fråga kommissionen om huruvida Grekland genomför det beslut som EG-domstolen fattat, och om så inte är fallet undrar jag vilka åtgärder kommissionen tänker vidta för att se till att den grekiska lagstiftningen anpassas till gemenskapslagstiftningen?

⁽¹⁾ EGT L 19, 24.1.1989, s. 16.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Frederik Bolkestein

(30 november 1999)

Eftersom Grekland inte har rättat sig efter domstolens dom av den 23 mars 1995 väckte kommissionen den 10 december 1997 än en gång talan gällande underlåtenhet att genomföra rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier, denna gång med en begäran om vite. Domstolsförhandlingen ägde rum den 20 oktober 1999.

(2000/C 170 E/176)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2088/99
från Maurizio Turco (TDI) till rådet

(8 november 1999)

Ämne: Unionsmedborgare som åtnjuter asylrätt i andra medlemsstater eller i tredje land

Asylpolitiken har till följd av Amsterdamfördraget integrerats i EG-fördraget och i synnerhet i dess avdelning IV: "Visering, asyl, invandring och annan politik som rör fri rörlighet för personer".

I protokollet om asyl för medborgare i Europeiska unionens medlemsstater som finns i EG-fördraget, fastställs att rådet omedelbart skall underrättas om en medlemsstat skulle besluta att bevilja en medborgare från en annan av unionens medlemsstater asyl. På så sätt bekräftas rådets centrala roll i informationsutbytet mellan EU:s medlemsstater på området för asyl och invandring.

På grund av denna utveckling, och delvis till följd av inskränkningarna i Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 och New York-protokollet av den 31 januari 1967 om flyktingars rättsliga ställning, kan unionsmedborgare i princip bara beviljas asyl i tredje land och inte längre i unionens medlemsstater.

Förekommer det fall där medborgare i någon av unionens medlemsstater har beviljats asyl i en annan medlemsstat eller icke-medlemsstat innan eller efter det att EU-fördraget och protokollet om asyl trädde i kraft? Om så är fallet, på vilka grunder har asyl beviljats?

Anser inte rådet att en studie så snart som möjligt måste genomföras i syfte att fastställa och råda bot på de orsaker som ligger till grund för ansökan om och beviljande av asyl i ett tredje land? På så sätt skulle man uppväga unionsmedborgarnas inskränkta rätt att söka asyl i en annan medlemsstat.

Svar

(17 december 1999)

Under de sex månader som gått sedan Amsterdamfördraget trädde i kraft har rådet inte erhållit någon anmälan enligt protokollet om asyl om någon asylansökan från en medborgare i en medlemsstat i en annan medlemsstat.

Rådet har ingen information om asylansökningar från medborgare i medlemsstaterna i tredje land.

(2000/C 170 E/177)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2126/99
från Nelly Maes (Verts/ALE) och Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(24 november 1999)

Ämne: Finansiellt stöd till den europeiska oljeindustrin

Inom oljesektorn förlöper händelseutvecklingen i snabb takt. Stora företag går samman. OPECs överenskommelser leder till prisstegringar på råolja. I pressen kan man med jämna mellanrum läsa om nya oljefält. Krisen 1973 förefaller definitivt vara ett passerat stadium.

Under de gångna två decennierna har Europeiska kommissionens energipolitik alltmer kommit att inrikta sig på följande tre områden:

- a) att trygga en tillfredsställande lagring av energi
- b) att värna om miljön
- c) att befästa konkurrenspositionen.

1. Har kommissionen efter oljekrisen 1973 utarbetat några finansiella stödåtgärder för europeiska oljeindustrin?
2. Om inte, har då kommissionen stött denna sektor på några andra sätt? Vad slags initiativ har därvid kommit i fråga?
3. Om kommissionen gjort det, kan kommissionen då stå till tjänst med en fullständig översikt över det finansiella stöd som sedan 1973 beviljats oljesektorn inom Europa (fördelat enligt program och företag)?
4. Med vilka skäl vill kommissionen motivera detta finansiella stöd till oljesektorn inom Europa?
5. Anser kommissionen att finansiellt stöd till oljesektorn stämmer överens med åtgärderna mot koldioxidutsläpp?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Loyola de Palacio

(20 december 1999)

Programmen för ekonomiskt stöd till oljesektorn inrättades först som en reaktion på oljekrisen 1973, då nackdelarna med gemenskapens beroende av Mellanöstern för 90 % av oljebehovet blev uppenbara. Det ursprungliga målet var att ekonomiskt stödja den snabba utvecklingen av nyskapande teknik som skulle säkerställa Nordsjöns ekonomiska utveckling som oljeområde. Det ekonomiska stödet kunde återbetalas vid eventuell senare kommersiell utvinning, och ungefär 30 % av stödet återbetalades också slutligen.

Sedan man började 1975 har ungefär 750 miljoner euro i ekonomiskt stöd betalats ut till oljesektorn, till nästan 1 000 enskilda projekt om forskning, utveckling, demonstrering och spridning av nyskapande teknik. Den senaste publikationen om detta, "Thermie — Hydrocarbons, sectoral report 1995-1997", som innehåller alla uppgifter både om Thermie-programmet och dess föregångare, skickas direkt till parlamentsledamöterna och till parlamentets sekretariat. I publikationen förklaras bakgrunden till den rad program genom vilka stödet har betalats ut. Dessutom återfinns en uttömmande beskrivning av programmens mål och några exempel på enskilda projekt.

Dessa projekt inom oljesektorn genomförs inom ett brett verksamhetsområde, där arbetet syftar till att uppnå samma stora övergripande mål: säker, ren och effektiv utvinning, framställning, transport och lagring av oljeprodukter till ett rimligt pris. Från början gällde målen främst minskade kostnader för att främja inhemsk produktion och därigenom säker tillgång till olja i gemenskapen. Sedan dess har de utvidgats, särskilt sedan 1990-talet och den allmänna minskningen av oljepriserna, till att omfatta ökad konkurrenskraft, bättre miljöskydd och fler arbetstillfällen.

En stor andel av stödet går direkt till den oljeberoende handels- och tjänstesektorn som inbegriper ett stort antal små och medelstora företag, där mellan 350 000 och 500 000 personer arbetar inom gemenskapen.

Eftersom Europa även i fortsättningen kommer att vara starkt beroende av oljebränsle för att tillhandahålla energi inom en överblickbar framtid, tror inte kommissionen att denna strategi är oförenlig med inställningen till de problem som gäller koldioxid och klimatförändringar. I den senaste inbjudan att anmäla intresse, som offentliggjordes i juni 1999, underströks särskilt miljöaspekterna, med t. ex. en uttrycklig hänvisning till återvinning och bindning av koldioxid. Utvecklingen av en stark oljeindustri i gemenskapen bådär gott för framtiden både inom gemenskapen och utanför den, eftersom tekniköverföring, industriellt samarbete och internationella partnerskap aktivt uppmuntras och gemenskapens bästa miljömetoder i utvinningsledet tillämpas alltmer.

(2000/C 170 E/178)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2137/99
från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(24 november 1999)

Ämne: Förbud mot att BADGE och BFDGE används för invändig bestrykning av konservburkar

Belgiska federationen har nyligen förbjudit försäljningen av konservburkar med sardiner och tonfisk på grund av de eventuella skadeeffekter som det kemiska skiktet av fernissa i burkarna kan ge upphov till.

Av analyser som gjorts av konsumentorganisationen Test-Aankoop har det framgått att 50 till 65 procent av livsmedlen i de burkar som undersökts varit förorenade med de kemiska ämnena BADGE (bisfenol-A-diglycidyleter) och BFDGE (bisfenol-F-diglycidyleter).

BADGE används i det innersta bestrykningsskiktet i konservburkar. BFDGE är besläktat med BADGE men får inte begagnas i material som kommer i kontakt med livsmedel. Likväl påträffade Test-Ankoop spår av BFDGE i 65 procent av de undersökta fallen.

Eftersom sardiner och tonfisk på burk inte importeras enbart till Belgiska federationen ville jag ställa följande frågor till kommissionen:

1. Känner kommissionen till några motsvarande problem med BADGE och/eller BFDGE i Europeiska unionens övriga medlemsstater? Om så är fallet: vilka åtgärder vidtas då för att förorenade livsmedel skall dras tillbaka ur handeln? Om inte: tänker kommissionen då uppmana medlemsstaterna att införa noggranna kontroller för att konstatera närvaron av BADGE och/eller BFDGE i livsmedel?
2. Håller kommissionen på att utarbeta ett direktiv om förbud mot BADGE och BFDGE som material i det innersta bestrykningsskiktet i konservburkar? Om så är fallet: hur ser direktivet i stora drag ut? Om inte: är kommissionen, mot bakgrund av den cancerframkallande karaktären hos både BADGE och BFDGE, beredd att förbjuda användningen av båggedera som material i det innersta bestrykningsskiktet i konservburkar?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Erkki Liikanen

(02 december 1999)

Kommissionen har inlett en detaljerad undersökning av det problem som påtalas av ledamoten, och avser att meddela honom resultatet så snart som möjligt.

(2000/C 170 E/179)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2148/99
från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen

(24 november 1999)

Ämne: Vetenskapliga livsmedelskommittén

Enligt vilket förfarande inlämnas och offentliggörs de årliga intresseförklaringarna från tidigare och nuvarande ledamöter i den Vetenskapliga livsmedelskommittén?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(16 december 1999)

Alla medlemmar av en vetenskaplig kommitté är oberoende, vilket är en av de tre grundläggande principerna för arbetet i de nya vetenskapliga kommittéerna, nämligen kompetens, oberoende och insyn.

I artikel 6.1 i kommissionens beslut 97/0579/EG av den 23 juli 1997 om inrättande av vetenskapliga kommittéer för konsumenters hälsa och livsmedelssäkerhet⁽¹⁾ föreskrivs att "Medlemmarna av de vetenskapliga kommittéerna skall i sin egenskap av kommittémedlemmar stå fria från all påverkan utifrån". För att garantera detta oberoende måste medlemmarna i tre olika sammanhang lämna förklaringar om sådana intressen som skulle kunna inverka menligt på deras oberoende. Det rör sig om en intresseförklaring som ingår i den ursprungliga intresseanmälan (ansökan) om att bli medlem av en vetenskaplig kommitté, en årlig intresseförklaring och en förklaring om de särskilda intressen som skulle kunna inverka menligt på deras oberoende när det gäller en viss punkt på dagordningen för kommitténs möte.

Parlamentsledamotens fråga gäller de årliga intresseförklaringar som tidigare och nuvarande medlemmar av Vetenskapliga livsmedelskommittén lämnar.

I artikel 6.2 i ovannämnda beslut föreskrivs att medlemmarna av de vetenskapliga kommittéerna "varje år skall informera kommissionen om sådana intressen som skulle kunna inverka menligt på deras oberoende". Detta är en allmän regel som gäller för alla de nio vetenskapliga kommittéerna. Varje kommitté har dock antagit en egen arbetsordning. Vetenskapliga livsmedelskommittén antog den 17 september 1998 en arbetsordning, enligt vilken medlemmarna varje år skall informera kommissionen om sådana intressen som skulle kunna inverka menligt på deras oberoende. Det kan gälla direkta eller indirekta ekonomiska intressen eller i vissa fall etiska frågor.

Det bör betonas att de vetenskapliga kommittéerna antar de interna arbetsordningarna helt självständigt.

Medlemmarna i Vetenskapliga livsmedelskommittén lämnade första gången sina förklaringar efter det att arbetsordningen hade antagits och andra gången i april 1999.

De årliga förklaringarna är inte automatiskt tillgängliga för allmänheten. Eftersom de innehåller personuppgifter kan förklaringarna inte lämnas ut till en tredje part utan att medlemmen uttryckligen har gett sitt tillstånd till detta. Som bilaga till arbetsordningen finns en blankett för medlemmarnas årliga intresseförklaring. På blanketten har medlemmarna möjlighet att ge sitt tillstånd till att förklaringen får offentliggöras. Vid den senaste årliga intresseförklaringen samtyckte de flesta medlemmarna till att deras intresseförklaringar skulle kunna offentliggöras. I dessa fall kan kommissionen på begäran lämna information till en tredje part.

När det gäller tidigare medlemmar finns det inga särskilda skyldigheter på denna punkt.

⁽¹⁾ EGT L 237, 28.8.1997.

(2000/C 170 E/180)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2155/99

från **Roberta Angelilli (NI)** till kommissionen

(24 november 1999)

Ämne: Exil för kungahuset Savoien

Medlemmarna av huset Savoien, som fram till 1946 regerade i Italien, befinner sig sedan detta år i exil utanför Italiens gränser. Exilen framstår som helt absurd och oberättigad och strider dessutom mot de internationella konventionerna om mänskliga rättigheter.

Kan kommissionen, med bilden om ett enat och solitt demokratiskt Europa som grundar sig på solidaritet och medborgarnas rättigheter för ögonen, besvara följande frågor:

1. Finns det några europeiska direktiv som föreskriver rätt till fri rörlighet inom EU för europeiska medborgare som inte begått något brott?
2. Anser inte kommissionen att detta fall kan tas upp i EG-domstolen?
3. Vilken är kommissionens allmänna åsikt i fallet?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av António Vitorino

(30 november 1999)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-2703/97 från Luigi Florio (¹).

¹) EGT C 60, 25.2.1998.

(2000/C 170 E/181)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2174/99

från Salvador Jové Peres (GUE/NGL) till kommissionen

(29 november 1999)

Ämne: Rättsakter som kan förändra konkurrensvillkoren

Antag att man genom en förordning beviljar en minskning av tullavgifterna för de råvaror som används av ett enda företag inom en grupp av företag vilka ägnar sig åt samma verksamhet, och detta utan någon tydlig motivering. Hur skulle kommissionen beteckna en dylik situation?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(6 december 1999)

Kommissionen har inte för vana att besvara hypotetiska frågor.

(2000/C 170 E/182)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2187/99

från Christos Folias (PPE-DE) och Ioannis Marinos (PPE-DE) till kommissionen

(29 november 1999)

Ämne: Amsterdamfördraget och idrott

Även om idrottens sociala betydelse har uppmärksammats, så har den i stort sett lämnats utanför fördraget. Den deklaration i artikel 29 som lades till i slutakten i Amsterdamfördraget tillåter inte att gemenskapen på vilket sätt som helst engagerar sig i idrottsfrågor.

Mot bakgrund av att idrotten har en sociala dimension, oavsett om den utövas på yrkesnivå eller amatöرنivå, särskilt vad gäller att skapa en identitet, att närma folken till varandra och främja den olympiska idén, men även en ekonomisk dimension, genom skapandet av nya arbetstillfällen,

vill jag fråga kommissionen:

1. Anser den att gemenskapen skall engagera sig i verksamhet som syftar till att stärka samarbetet mellan medlemsstater, eller till samarbete med tredje land och slutförande av engagemang i medlemsstaterna, som sker t.ex. med kulturfrågor? Har kommissionen någon information om vilka praktiska resultat som eventuellt hittills har uppkommit med anledning av denna deklaration?
2. Om så är fallet, har den för avsikt att föreslå att idrotten införlivas i det nya fördraget och att ett särskilt avsnitt skapas för den, vid det tillfälle som erbjuds genom den kommande regeringskonferensen?
3. Förfogar den över den struktur som behövs för att förverkliga en eventuell gemenskapspolitik för idrotten?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Viviane Reding

(20 december 1999)

Allt sedan Amsterdamförklaringen om idrott har kommissionen arbetat med utvecklingen av och framtidsutsikterna för gemenskapens insatser på idrottens område. Det samråd som genomförts avslutades med Europeiska idrottskonferensen i Olympia i Grekland i maj 1999. Med stöd bland annat av slutsatserna från denna konferens antog kommissionen den 1 december 1999 en rapport om idrott⁽¹⁾, som lämnades till Europeiska rådet vid toppmötet i Helsingfors. I rapporten behandlas frågan om hur idrottens sociala och pedagogiska dimensioner kan stärkas på alla nivåer, i första hand inom idrottsorganisationerna, men också på nationell och europeisk nivå. För att stärka dessa dimensioner behövs också en stabil rättslig ram för idrotten, där man tar hänsyn till såväl idrottens ekonomiska dimension som till vissa särdrag som är specifika för idrottsverksamhet.

För närvarande har kommissionen inte bedömt det som lämpligt att ta upp fråga om införlivande av idrotten i EG-fördraget i det dokument som lämnats till regeringskonferensen.

Kommissionen har inrättat en enhet för idrottsfrågor inom generaldirektoratet för utbildning och kultur. Denna enhet kan komma att utökas beroende på hur gemenskapens insatser inom idrott utvecklas.

⁽¹⁾ KOM(1999) 644 slutlig.

(2000/C 170 E/183)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2191/99

från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen

(19 november 1999)

Ämne: Alkoholkonsumtion i flygplan

I vissa länder inom EU händer inte sällan att det uppstår bråk i flygplan på grund av överkonsumtion av alkohol, vilket kan sätta själva flygsäkerheten i fara.

Är kommissionen informerad om dessa händelser?

Ämnar kommissionen vidta några åtgärder med anledning av alkoholkonsumtionen i flygplan?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Loyola de Palacio

(1 december 1999)

Kommissionen känner till att det finns säkerhetsproblem på grund av överkonsumtion av alkohol i flygplan.

Kommissionen studerar i samarbete med de berörda parterna och de nationella myndigheterna vilka åtgärder som kan vidtas för att möta denna relativt nya utveckling.

Bland de åtgärder man kan tänka sig är först och främst en uppmuntran att öka antalet kabinanställda och att anpassa deras utbildning. Det är kabinpersonalen under ledning av befälhavaren som har ansvaret för säkerheten i flygplan. Därför är det viktigt att ge dem lämpliga medel att reagera på vissa passagerares angrepp.

Man kan också utfärda rekommendationer till operatörerna beträffande den mängd alkohol som serveras ombord på flygplan, särskilt vid långflygningar.

Kommissionen kommer att utveckla dessa funderingar och möjliga lösningar i ett meddelande om skyddet av passagerare som den avser att anta efter ett brett samråd med berörda parter.

(2000/C 170 E/184)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2207/99**från Antonio Tajani (PPE-DE) till kommissionen**

(29 november 1999)

Ämne: Fucecchio kommuns rivning av den gamla Pacini-teatern (Florens)

Fucecchio kommun (Florens) har i och med kommunstyrelsens beslut nr 42 och 78 från 1997 godkänt en planändring för den historiska stadskärnan i Fucecchio. Ändringen innebär att den före detta Pacini-teatern från 1700-talet rivs och ersätts med en större modern byggnad i armerad betong, samtidigt som kommunen överlåter ungefär 400 m² allmän plats till byggföretaget Cabel. Dessa beslut, som ändrar detaljplanen, strider mot lag nr 1089 av den 1 juni 1939, där det i artikel 1 i de allmänna bestämmelserna om bevarande av konstnärligt och historiskt värdefulla föremål sägs att allmän plats i enlighet med artikel 23 inte får överlätas, då sådan mark utgör en oundgänglig tillgång för en kommun. Fucecchio kommuns planer kommer att ställa till stor skada för Fucecchio, och de strider mot de allmänna bestämmelserna om bevarande av konstnärligt och historiskt värdefulla byggnader, både på nationell nivå och på EU-nivå.

Kan kommissionen uppmana berörda italienska myndigheter att se till att det europeiska kulturarvet bevaras och skyddas i enlighet med artikel 151 i fördraget, där det bland annat sägs att ett mål för gemenskapens insatser på kulturområdet är att bidra till kulturens utveckling i medlemsstaterna genom att framhäva det gemensamma kulturarvet?

Svar avgivet på kommissionens vägnar Viviane Reding

(20 december 1999)

EG-av fördraget, särskilt artikel 151 (f.d. artikel 128), ger gemenskapen behörighet på kulturområdet. Enligt denna artikel skall gemenskapens insatser syfta till att, i fullständig överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen, främja samarbetet mellan medlemsstaterna, bidra till kulturens utveckling i medlemsstaterna med respekt för dessas nationella och regionala mångfald samt främja det kulturella samarbetet mellan medlemsstaterna och med tredje land och behöriga internationella organisationer.

Följaktligen kan inte kommissionen ingripa i en fråga där som i detta fall Italien ensam är behörig.

(2000/C 170 E/185)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2220/99**från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen**

(19 november 1999)

Ämne: Skattediskussioner

1. Vilka möten har hållits den sista månaden för att diskutera innehållet i det så kallade Monti-skattepaketet, och vilka möten planeras i frågan under de två närmaste månaderna?
2. Vilka specifika skattefrågor har behandlats under den senaste månadens möten, och vilka frågor kommer att tas upp under kommande möten?
3. Kommer kommissionen för att främja öppenheten att tillhandahålla parlamentet sammanfattande redogörelser från dessa möten, och dokument som legat till grund för diskussionerna?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Frederik Bolkestein

(3 december 1999)

1.-2. Nedan följer en förteckning över de möten som ägt rum med medlemsstaterna sedan den 1 oktober 1999. Skattepaketet skall enligt planerna diskuteras vid Europeiska rådets möte i Helsingfors den 10-11

december 1999. Utöver detta finns det för närvarande inga uppgifter om huruvida några ytterligare möten om skattepaketet kommer att äga rum inom de närmaste två månaderna.

Uppförandekodgruppen sammanträdde den 14-15 oktober 1999 och den 27 oktober 1999 varvid några få utestående frågor och ett första utkast rörande gruppens slutliga rapport behandlades. Reviderade utkast utarbetades, diskuterades och vidareutvecklades vid möten den 3-4 november 1999 och den 12 november 1999 och gruppens rapport lades fram för Ecofin-rådet vid dess möte den 29 november 1999.

När det gäller förslaget till ett direktiv om skatt på inkomst av sparande ägde ett möte om certifieringsförfaranden och avskaffande av dubbelbeskattning rum i rådets arbetsgrupp den 6 oktober 1999.

På Ecofin-rådets möte den 8 oktober 1999 överlämnades rapporter om att främja principerna i det föreslagna direktivet i de av medlemsstaterna beroende och associerade territorierna. Vid ett möte i rådets högnivågrupp den 19 oktober 1999 diskuterades allmänt ett eventuellt nytt utkast till direktivet om sparande. Ett särskilt möte på politisk nivå hölls i rådet den 28 oktober 1999 om de utestående frågor som rör skattepaketet. Ecofin-rådet behandlade vid sitt möte den 8 november 1999 hela skattepaketet. Ett möte organiserat av ordförandeskapet hölls med marknadsaktörerna den 18 november 1999, rådets arbetsgrupp sammanträdde den 22 november 1999, och förslaget behandlades vid Ecofin-rådets möte den 29 november 1999.

När det gäller förslaget till ett direktiv om räntor och betalning av royalties ägde ett möte rum i rådets arbetsgrupp den 26 oktober 1999 för behandling av alla utestående frågor. Ännu ett möte om utestående frågor ägde rum i rådets arbetsgrupp på eftermiddagen den 17 november 1999. Förslaget och de båda andra delarna av skattepaketet behandlades vid Ecofin-rådets möte den 29 november 1999.

3. Eftersom alla de möten som anges ovan är rådsmöten, är de offentliga rapporterna från dessa möten och alla arbetsdokument som behandlats vid mötena rådets ansvar. Kommissionen har därför inte befogenheter att tillhandahålla parlamentet dessa dokument. Emellertid har den kommissionär som har ansvar för den inre marknaden lovat att stå till förfogande för de berörda parlamentsutskotten för att diskutera och personligen förklara kommissionens ståndpunkt i policyfrågor. Han diskuterade skattepaketet med utskottet för ekonomi, valutafrågor och industripolitik den 25 november 1999.

(2000/C 170 E/186)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2231/99

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(1 december 1999)

Ämne: Uppskattning av den svarta sektorn

Skulle ni vilja göra en eller flera uppskattningar av den svarta sektorns omfattning i de olika medlemsstaterna, och kortfattat beskriva vilka beräkningsmetoder man tillämpat?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Pedro Solbes Mira

(21 december 1999)

Begreppet den svarta sektorn, den svarta ekonomin alternativt den dolda ekonomin är inte klart definierat. Kommissionen är inte direkt involverad i några mätningar och har inte heller tillgång till några beräkningar av dess omfattning.

Det stämmer att ett stort antal transaktioner och verksamheter inte registreras inom ramen för administrativa förfaranden eller statistiska undersökningar, men detta kan bero på flera olika saker (skälet kan vara bedrägeri, men också frånvaro, särskilda undantag eller tröskelvärden). Det behöver inte nödvändigtvis röra sig om transaktioner eller verksamheter som på något sätt kan anses höra till den dolda ekonomin.

För att få så heltäckande uppgifter som möjligt om bruttonationalinkomsten (BNI) och andra nationalräkenskapsaggregat som används i EU-sammanhang (framför allt för att bestämma medlemsstaternas bidrag till gemenskapens budget) har kommissionen under de senaste tio åren samarbetat intensivt med medlemsstaternas statistikorgan. Syftet har varit att se till att all verksamhet som skall ingå i BNI verkligen gör det, oavsett om den deklarerats för myndigheterna eller ej och i vilken form detta sker. Detta arbete redovisas i kommissionens rapport till rådet och Europaparlamentet om genomförandet av rådets direktiv om harmonisering av beräkningen av bruttonationalinkomst till marknadspriser⁽¹⁾.

Som ett led i den europeiska sysselsättningsstrategin har kommissionen gett ut ett meddelande om odeklarerat arbete⁽²⁾ där man tar upp politiska möjligheter på det här området. I detta meddelande definieras odeklarerat arbete som "varje betald verksamhet som till sin art inte är lagstridig men som inte anmälts till myndigheterna, med beaktande av de skillnader som förekommer i medlemsstaternas kontrollsystem".

⁽¹⁾ KOM(96) 124 slutlig.

⁽²⁾ KOM(98) 219 slutlig.

(2000/C 170 E/187)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2244/99

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(1 december 1999)

Ämne: Anställda vid medlemsstaternas centralbanker

Hur många kvalificerade ekonomer (som har en högre ekonomiutbildning vid ett universitet eller liknande) arbetar som ekonomer vid var och en av de olika centralbankerna, och vid ECB?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Pedro Solbes Mira

(20 december 1999)

Denna fråga ligger utanför kommissionens behörighet (och den kan tyvärr inte lämna de önskade upplysningarna).

(2000/C 170 E/188)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2246/99

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(19 november 1999)

Ämne: Pesticider i form av organiska fosfatföreningar

Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att identifiera och reducera de långsiktiga effekterna på människors hälsa av alla former av pesticider bestående av organiska fosfatföreningar?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(20 december 1999)

I rådets direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden⁽¹⁾ föreskrivs ett program för översyn av alla verksamma ämnen som fanns på marknaden 1993. Den första fasen i översynsprogrammet av befintliga verksamma ämnen påbörjades för 90 viktiga verksamma ämnen i enlighet med kommissionens förordning (EEG) nr 3600/92 av den 11 december 1992 om närmare bestämmelser för genomförandet av den första etappen i det arbetsprogram som avses i artikel 8.2 i rådets direktiv 91/414/EEG om utsläppande av växtskyddsprodukter på marknaden⁽²⁾. Översynen av dessa verksamma ämnen fortsätter. Den omfattar flera organiska fosfatföreningar.

Kommissionen håller på att förbereda den andra fasen i översynsprogrammet. Dessa förberedelser inbegriper ett utkast till förordning, för att man skall kunna utvärdera fler ifrågasatta ämnen. Dessa ämnen omfattar alla organiska fosfatföreningar som inte fanns med på den första förteckningen med de 90 ämnena. På så sätt skulle man senast i juli 2003 kunna dra in från marknaden de verksamma ämnen för vilka inga fullständiga beslutsunderlag lämnats in av företagen. För de verksamma ämnen vars användning bedöms som fortsatt motiverad avser man att snabba på förfarandena för att kunna fatta beslut så tidigt som möjligt.

På detta sätt planerar man att kunna besluta om huruvida de flesta organiska fosfatföreningar är godtagbara eller inte senast under 2003.

Genom gemenskapens program Fair, inom det fjärde ramprogrammet⁽³⁾, ges stöd till ett forskningsprojekt där man försöker utveckla snabba immunokemiska testmetoder för kontroll av förekomsten av giftiga organiska fosfatföreningar som använts som bekämpningsmedel i spannmål och spannmålsprodukter. Detta forskningsprojekt är betydelsefullt för förbättrad riskbedömning och fastställande av människors exponering för sådana bekämpningsmedel i förhållande till spannmål.

Inom det femte ramprogrammet håller för närvarande två nya projekt på att förhandlas inom nyckelåtgärd 1 i livskvalitetsprogrammet. Det ena projektet syftar bland annat till att harmonisera principer, terminologi och metoder för riskbedömning. Avsikten är att förbättra den vetenskapliga grunden för riskbedömning av föroreningar i livsmedel som t. ex. organiska fosfatföreningar som används som bekämpningsmedel, inbegripet möjlig interaktion mellan olika kemiska ämnen och konsekvenser av livsmedlens sammansättning på konsumentskyddet. Det andra projektet syftar till att utveckla nya validerade programvaror för att beräkna (med beaktande av bland annat information om organiska fosfatföreningar som använts som bekämpningsmedel) intag av kemikalier genom livsmedel och näringsintag för olika målgrupper som små barn, ungdomar och vuxna.

⁽¹⁾ EGT L 230, 19.8.1991.

⁽²⁾ EGT L 366, 15.12.1992.

⁽³⁾ EGT L 117, 8.5.1990.

(2000/C 170 E/189)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2404/99

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(16 december 1999)

Ämne: Utnyttjande av anslag för gemenskapsinitiativet Retex

Under den senaste gemenskapsstödrumen (1993-1999) har Portugal tagit emot stöd från Retex, ett gemenskapsinitiativ för omstrukturering av textil- och beklädnadsindustriområden.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

- Vilka anslag skulle Portugal och övriga medlemsstater tilldelas inom ramen för Retex och vilka anslag har verkligen överförts till respektive medlemsstat under perioden 1993-1999?
- Vilka projekt har finansierats i Portugal under perioden inom ramen för Retex? Vilken varaktighet har projekten och hur stort belopp omfattar de?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(20 december 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 170 E/190)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2439/99**från Ioannis Souladakis (PSE) till kommissionen**

(13 december 1999)

Ämne: Skydd av europeiska företag i Kosovo

Under den diskussion som följde på min muntliga fråga H-0608/99 till kommissionen om "Skydd av EU-företags intressen i Kosovo" den 16 november 1999 ⁽¹⁾ sade kommissionsledamot Patten att kommissionen inte hade fått någon information om att europeiska företag skulle utsättas för påtryckningar eller hot i Kosovo. För att råda bot på hans brist på information i frågan gav jag honom personligen skriftväxlingen mellan företaget Mytilinaios och herrarna Kouchner och Dixon. Dessutom bad jag honom att söka information om dagens situation och om verksamheten på telekommunikationsområdet i Kosovo för att han skulle få en helhetsbild.

Den goda kommunikationen mellan Europaparlamentet och kommissionen skall bidra till att skydda EU:s intressen om de hotas, och just nu står europeiska företags suveräna rättigheter på spel. Det grekiska televerket (OTE) och italienska STET International, vars andel av Srbija Telekom är 20% respektive 29%, skadas av att Srbija Telekom inte betalar sina avgifter för användningen av telekommunikationsnätet i Kosovo. Samtidigt kräver UCK-gerillan med stöd av andra grupperingar, att de två bolagen skall utföra återuppbyggnaden av det förstörda nätet och att det sedan skall nationaliseras av Albanien, i strid mot alla internationella avtal. Men den värsta olagliga handlingen utfördes dock alldeles nyligen, då en "särskild kommitté" i vilken företrädare för FN och kosovoalbaner deltog, på ett fullständigt illegalt sätt överlät rättigheterna till mobiltelefonnätet till det franska företaget Alcatel. Dessa rättigheter tillhör uteslutande OTE och STET International i enlighet med redan gällande internationella avtal som fastställer att Kosovo ligger inom det område där de har rätt att bedriva affärsverksamhet.

Jag vill fråga kommissionen hur den tänker skydda europeiska företags legala rättigheter i Kosovo, rättigheter som just nu hotas av illegala grupperingar i vilka man även börjat ta med högt uppsatta FN-tjänstemän som motarbetar sina åtaganden, vilka innebär att de skall se till att lag och rätt efterlevs i området?

⁽¹⁾ Fullständiga förhandlingsreferatet av den 16 november 1999, s. 60.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Chris Patten

(9 december 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 170 E/191)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2575/99**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(16 december 1999)

Ämne: Avsaknad av infrastruktur och anläggningar i Patras hamn

Den olycka som nyligen inträffade 14 sjömil utanför hamnen i Patra då passagerarfartyget Superfast III fattade eld och 12 personer tragiskt omkom aktualiserar de problem som denna hamn i årtal kämpat med. Bristen på infrastruktur och anläggningar gör att passagerarnas säkerhet och hälsa inte kan tryggas, att ombordstigning, ilandstigning och kontroll försvåras, och att grundläggande lastbilskontroller är omöjliga att utföra.

Jag önskar fråga kommissionen om följande:

1. Har kommissionen för avsikt att av den grekiska regeringen kräva att denna utan dröjsmål vidtar åtgärder för att förbättra infrastrukturen vid hamnen i Patra för att därigenom underlätta förhållandena för passagerarna — detta inte minst med tanke på att Grekland erhåller finansiering ur gemenskapsfonder för att förbättra förhållandena i sina hamnar, medel som i regel enbart används för att förbättra de delar som rör varutransporter?
2. Känner kommissionen till varför det behöriga grekiska ministeriet inte vidtagit de åtgärder för att förbättra infrastrukturen i Patras hamn som kommissionen hade föreslagit på basis av studier som gjorts av den behöriga myndigheten vid hamnarna i Dover, och om kommissionen inte gör det — ämnar den då avkräva en förklaring om varför man handlat på detta vis?
3. Har kommissionen för avsikt att, även om direktiv 1999/35⁽¹⁾ inte träder i kraft i medlemsstaterna före den 1 december 2000, kräva att den grekiska regeringen, som ett uttryck för god vilja, offentliggör en redogörelse för olycksförloppet vid Superfast III-tragedin och översänder en kopia av denna redogörelse till kommissionen i enlighet med artikel 12 i ovannämnda direktiv?
4. Har kommissionen några förslag till förbättring av basinfrastrukturen vid Greklands övriga hamnar (Pireus, Igoumenitsa, olika öar etc.) med tanke på passagerarnas säkerhet och hälsa, och vilka förpliktelser kommer den att kräva att den grekiska regeringen ingår med avseende på detta?

⁽¹⁾ EGT L 138, 1.6.1999, s. 1.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(20 december 1999)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.
